VS 4.

Atan, napříč vesmírem

Martin S. 2026

Veškeré poznámky, připomínky a stížnosti jsou vítány:

mar.stu@seznam.cz

Hvězdný letoun Arant, postavený třetí lidskou civilizací, je vyslán do vesmíru, aby důkladně prověřil všechny své systémy. Jenže se mu přihodí něco nemilého: z nadprostoru se vynoří neznámo kde a jeho počítač je vymazán. Malé, pětičlenné posádce se sice podaří počítač zprovoznit, ale navigační záznamy a mapy jsou nenávratně ztraceny.

Po nedlouhé době narazí na planetu, kde potkají zbytek Triganské výpravy. Společně se pak vydají do vesmíru pátrat po Atanu a Vesmírném společenství. Cestou potkávají několik inteligentních forem života. S některými se spřátelí, zatímco s jinými se ani nepozdraví.

Zda jejich snaha dojde úspěchu, je však nejisté.

1. Arant
Ztraceni

„Právě mi přestal fungovat počítač," ohlásil Hekor od pilotního stanoviště.

„Mně také," přidala se Feréja.

„Co je s počítačem?" obrátila jsem se na Arinu.

„Dej mi chvíli, Helíjo. Nic mi tu nefunguje."

„Co se to sakra děje?"

To Hekorovo zaklení bylo vcelku namístě, pomyslela jsem si. Jako by nestačilo, že se Arant od vstupu do nadprostoru silně otřásal. Teď nám ještě musel zkolabovat počítač.

„Manuální ovládání a opustit nadprostor!" nařídila jsem. Nadále setrvávat v nadprostoru mi za dané situace přišlo poněkud riskantní.

„Nejde to, Helíjo," odpověděl Hekor. „Konvertor prostoru nereaguje."

„To je divné. Měřicí přístroje ukazují, že konvertor spotřebovává trojnásobek energie oproti normálu," ohlásila mi Arina, naše palubní technička.

„Jak je to možné?" nechápal Hekor a nebyl v tom sám.

„Vydrží to přívodní kabely?"

„Zatím drží, Helíjo. Ale jsme daleko za testovanou zátěží."

„Kolik je testovaná zátěž?" chtěla jsem vědět.

„Dvaapůlnásobek maximálního příkonu," zněla nepotěšující odpověď.

„Nedá se konvertor odpojit ručně?" napadlo Feréju.

„Dá, ale to nám nepomůže."

„Proč?" nechápala jsem.

„S funkčním počítačem by to byla otázka několika vteřin, ale ruční odpojení je něco jiného. Nejprve se musím dostat ke kabelům a pak je odpojit. Jenže ty jsou dobře chráněné a energie nám dojde dřív, než se k nim byť jen přiblížím."

„Návrhy?" zeptala jsem se své posádky.

„Čekat a doufat, že nám energie dojde u nějaké hvězdy."

„Proč zrovna u hvězdy?" nechápal Eris.

„Protože bez energie se nehneme z místa," připomněla jsem mu. Jeho neznalost mě nejprve rozčílila, ale vzápětí jsem si uvědomila, že Eris je

biolog a technice moc nerozumí. Přesto by mu takové souvislosti měly být jasné.

„Co ty otřesy? Nedá se s nimi něco udělat?“

„Obávám se, že nedá, Hekore,“ odpověděla mu Arina. „Nevím, co za sílu je způsobuje, ale přicházejí zvenčí.“

„Potřebovali bychom energetické štíty, jako mají vesmírné letouny ve fantasy příbězích.“

„Nesmysl,“ Arina odbyla Erisovu poznámku. I když… Na okamžik se odmlčela a chvíli nato vibrace ustaly.

„Jak jsi to dokázala?“

„Do pláště jsem pustila slabý energetický náboj, Helíjo.“

„A pak že energetický štít je nesmysl,“ vysmál se jí Eris.

„Zajímavé,“ něčeho si všimla a hned nám to vysvětlila. „Množství energie proudící do pláště je vcelku zanedbatelné. Nicméně to snížilo množství energie proudící z akumulátorů do konvertoru.“

„O kolik?“ musela jsem se jí zeptat.

„O jedenáct procent.“

„Hekore, zkus vypnout konvertor prostoru,“ požádala jsem pilota.

„Nejde to.“

„Šlo by do pláště pustit víc energie?“ napadlo mě.

„Ty myslíš, že…“ Arina svou větu ponechala nedokončenou a věnovala se práci na svém stanovišti.

„Energii proudící do pláště jsem zvýšila na dvojnásobek,“ sdělila nám po chvíli. „Ale na chování konvertoru to nemá žádný vliv.“

„Tak ji zvyš na trojnásobek,“ navrhla jsem.

„Žádná reakce,“ ohlásila po několika vteřinách.

„Tak to vrať na původní hodnotu,“ rozhodla jsem.

„Hotovo.“

„Za jak dlouho se vybijí akumulátory?“ chtěla jsem vědět, kolik času nám zbývá.

„Osm minut, plus mínus několik vteřin,“ odpověděla mi Arina.

To bude dlouhých osm minut, pomyslela jsem si.

„A co bude pak?“

„Arant opustí nadprostor,“ odpověděl Hekor na Feréjinu otázku.

„Ale kde to bude?“ nespokojila se s Hekorovou odpovědí.

„Do nadprostoru jsme vstoupili sedmnáct a půl světelného roku od Atanu a podle času stráveného v nadprostoru odhaduji, že tu vzdálenost navýšíme o tři světelné roky.“

„Jenže co ta energie navíc, kterou si bere konvertor prostoru?“ Eris zpochybnil Hekorovy odhady.

„To je neznámá proměnná,“ připustil Hekor.

„Energie nám dojde za deset vteřin,“ hlásila Arina. „Pět vteřin, přechod do normálního prostoru.“

Arant překvapivě hladce vklouzl do normálního prostoru.

„Kde jsou otřesy provázející přechod?“ podivil se Eris.

„Možná to způsobila skutečnost, že nám došla energie,“ navrhla Feréja.

„To se zkoušelo ještě na Atanu a vliv na přechod to nemělo žádný,“ odmítla Arina tuto domněnku. „Spíš si myslím, že to bylo díky energii v našem plášti.“

Zajímavá domněnka. Jestlipak si ji ještě někdy ověříme?

„Kde to jsme?“ zeptal se Eris.

„Jak jsme na tom s energií?“

„Méně než dvě procenta,“ odpověděla Arina.

„Přejít na maximálně úsporný režim, vypnout vše, co není životně důležité.“

„Hotovo, všechny nepotřebné systémy jsou odpojené. Vypla jsem vytápění v celém Arantu s výjimkou řídicí místnosti.“

„Dobrá práce,“ pochválila jsem ji.

„Můžeme se podívat, co je venku?“ napadlo Hekora.

Jeho otázka byla namístě. Od ztráty počítače jsme letěli naslepo.

„Dejte mi chvíli, nahodím jednu z předních kamer a pak to pustím na obrazovku.“

„Pusť to na nějakou malou obrazovku,“ vyzvala jsem ji.

„Nárůst energie o jednu desetinu procenta,“ ozvala se překvapeně Arina.

„Tu kameru, a rychle,“ vyzvala jsem ji. Klidně jsme mohli být na cestě do nějaké hvězdy.

„Mám to.“

Vzápětí se zapnula obrazovka hned vedle Feréji. Naštěstí pro nás neukazovala žádnou nebezpečně blízkou hvězdu.

„Arino, pusť nám obraz ze zadní kamery,“ požádala jsem.

O malou chvíli později se obraz změnil. Teď už neukazoval černý prostor se spoustou žlutých teček, ale nepříliš vzdálenou hvězdu.

„Jsme zachráněni," úlevně si vydechl Hekor.

„Nechci znít pesimisticky, ale jak se teď dostaneme domů?" Eris vyslovil otázku, které jsem se už nějakou dobu obávala.

„Nevím, jak je to možné, ale paměťové disky jsou prázdné."

„Jak je to možné?" zeptala jsem se.

„Nevím, ale let v nadprostoru byl nějaký divný a počítač přece vysadil krátce po vstupu do nadprostoru. Domnívám se, že jsme proletěli nějakou anomálií, která mimo jiné způsobila ztrátu dat."

„Dokážeš ten zatracený počítač znovu zprovoznit, Arino?"

„Nevidím v tom problém. Disky vypadají funkčně a systém mohu nainstalovat z instalační zálohy. To samé platí i pro hvězdné mapy."

„Jak dlouho to bude trvat?"

„Přesně to neodhadnu, ale určitě to bude víc než pět hodin."

„Tak se do toho pusť," vyzvala jsem ji.

„Máme málo energie. Raději bych počkala, až se akumulátory trochu dobijí."

„Dělej, jak uznáš za vhodné," dala jsem jí volnou ruku.

***

Arina nakonec odložila instalaci systému až na druhý den a místo odhadovaných pěti hodin jí to trvalo tři dny. Ukázalo se, že naše záloha byla taktéž poškozena. Arina tak musela vytvořit spoustu programových záplat. Větší problém se vyskytl se záložní kopií hvězdné mapy. Mapa jako taková byla v pořádku, jenže chyběla většina popisků, a ty, které zbyly, se pro změnu nedaly přiřadit k žádné konkrétní hvězdě.

A aby toho nebylo málo, Feréja přišla se špatnou zprávou. Nedokázala identifikovat jediné známé souhvězdí, a proto se domnívá, že jsme v nadprostoru urazili několikanásobně větší vzdálenost, než jsme se zprvu domnívali.

Následně padlo několik návrhů, jako například otočit se čelem vzad a letět zpět ve vlastních stopách. Jenže to narazilo na skutečnost, že oním směrem nebyla žádná hvězda. Z čehož vyplynulo, že jsme buď neletěli rovně, nebo se Arant pootočil nějakým směrem těsně po přechodu do

normálního prostoru. Jenže kterým směrem a o kolik? Na to nikdo nedokázal odpovědět.

Proto jsme se rozhodli hledat náš domov na slepo. Počítač bude ze získaných informací vytvářet novou mapu a porovnávat ji se starou. To sice bude k ničemu, ale co kdyby náhodou něco objevil – i když to je spíš naše zbožné přání.

Naděje

„Z planety pod námi vychází slabý rádiový signál.“

„Můžeš ho přehrát?“ zeptala jsem se Ariny.

„Ne, je strašně slabý. Sotva ho zachycujeme.“

„Dokážeš alespoň zaměřit jeho zdroj?“

„Snad ano,“ připustila po krátkém zaváhání.

„Co kdybych přesunul Aranta na nižší oběžnou dráhu?“ navrhl Hekor.

„Udělej to,“ jeho návrh jsem schválila bez váhání. Naše současná oběžná dráha byla nějakých pět set kilometrů od povrchu planety. Přiblížení na sto padesát kilometrů by mělo značně usnadnit zaměření signálu.

„Je pryč.“

„Jak, je pryč?“ chtěla jsem vědět.

„Nevím, prostě je pryč. Nejspíš přestali vysílat.“

„Nemohla to způsobit změna naší pozice?“

„To si nemyslím, spíš přestali vysílat,“ Arina zavrhla Hekorův nápad.

„Povedlo se ti zaměřit zdroj toho signálu?“

„Jen přibližně, Helíjo. Trochu se to zkomplikovalo. Podle všeho se jednalo o dvousměrnou komunikaci.“

„Někdo tam používá vysílačku,“ usoudil Eris.

„Vypadá to tak, jenže i to je nějaké divné.“

„Co je na tom divného?“ nechápala jsem.

„Proč jen jeden signál? Na takovéhle planetě by jich měly být tisíce, a ne jenom jeden.“

„Před okamžikem jsme dorazili. O planetě pod námi nevíme vůbec nic. Třeba to, co jsi zachytila, byl jejich první pokus,“ navrhla jsem.

„Možné by to bylo,“ připustila, byť poněkud zdráhavě, „ale mně se to moc nezdá. Signál byl slabý, ale dostatečně silný na to, aby dorazil až k nám. Upřímně pochybuji, že by první vysílačka zvládla něco takového.“

„Vzpomínám si, že první vysílačka postavená na Atanu měla dosah něco kolem dvou kilometrů,“ přispěla svou troškou i Feréja.

„O jak velké oblasti se tu bavíme?“ zeptala jsem se, abychom se vrátili k původu onoho signálu.

„Okruh asi sta kilometrů.“

„To je na prohledávání pomocí palubní kamery dost,“ uznala jsem.

„Je zpátky,“ Arina mi zabránila v dalším rozvíjení mé teorie.

„Počítač právě zaměřil první zdroj signálu," ohlásila po chvíli napjatého ticha.

„Ferájo, pomoz Arině a namiř hlavní Arantovu kameru na určené souřadnice." Za pár vteřin jsme na hlavní obrazovce sledovali zvětšující se obraz.

„Máme zaměřený zdroj druhého signálu," Arina přerušila napjaté ticho.

Ta zpráva přišla v pravý okamžik, protože na obrazovce byl vidět jen hustý les.

„Přesměruj kameru na druhé souřadnice." Zdržovat se na těchto souřadnicích mi přišlo zbytečné. Přes koruny stromů bychom jen těžko zahlédli něco zajímavého.

„To vypadá o něco lépe," okomentoval Hekor nový výjev.

To „o něco" bylo trefné, ale jen tak tak. Na obrazovce byla vidět rozsáhlá travnatá plocha s pěti obrovskými stromy uprostřed a několika nevelkými, oplocenými políčky opodál. Ale ty určitě nebyly zdrojem rádiového signálu.

„Arino, dokážeš určit přesnější souřadnice?"

„Je mi líto, Helíjo, ale signál opět zmizel. A i kdyby ne, na přesnější zaměření byl příliš slabý."

„Támhle se něco pohnulo!" Až jsem se lekla, jak to Eris vykřikl. „V pravém horním rohu," upřesnil.

A opravdu, byl tam vidět nějaký pohyb. Ferája nečekala na můj povel a upravila zaměření kamery oním směrem. Naskytl se nám tak pohled na postavu kráčející k jednomu políčku.

„Můžeš to zvětšit?" Požádala jsem.

„To jsou naši!" Hekor potěšeně vykřikl a následně se k němu připojili i ostatní.

Ale já jsem se s nimi neradovala. Vždyť jak by se sem dostali? Od našeho zmizení sice uplynulo několik týdnů, jenže náš Arant byl první svého druhu. Těch několik malých testovacích strojů dokázalo uletět jen pár světelných minut. Pro mezihvězdný let byly příliš malé.

O jejich velikost sice ani tak moc nejde, ale akumulátory potřebné pro takovou cestu se do nich zkrátka nevejdou. Ačkoliv se k nemalému překvapení mnoha odborníků ukázalo, že konvertor prostoru nepotřebuje astronomické množství energie, jak předvídali, ale ani tak to není zanedbatelné množství.

A že by stihli postavit další hvězdný letoun třídy Arant? Tomu zkrátka nevěřím, na to bylo ještě moc brzy. Vždyť my jsme byli jen testovací mise – možná by se dalo říct, že jsme byli na letových zkouškách. Vždyť jsme ani neměli kompletní posádku.

Naším úkolem bylo řádně otestovat Aranta a trochu prozkoumat deset nejbližších hvězd. Po návratu měli odborníci vyhodnotit získaná data a rozhodnout o dalším postupu.

V předběžných plánech sice byla stavba celé řady hvězdných letounů, ale to až po několika úspěšných letech a vychytání všech případných much.

Navíc ta postava na obrazovce sice vypadala jako my, ale její oblečení už ne. To mi říkalo, že vysvětlení bude někde jinde. A hned jsem na to své přátele upozornila.

„To nejsou naši.“ Tato tři slova na ně zapůsobila jako ledová sprcha.

***

Několik následujících dní jsme kroužili kolem planety a pozorovali její povrch. Ale stopy po nějaké civilizaci jsme nikde neobjevili.

Všude byly lesy, louky a rozličná stáda neznámých, avšak nádherných zvířat. Proto jsme se vrátili k louce s políčky a nějakou dobu ji pozorovali.

Nakonec jsme se rozhodli přistát. Zásoby jídla nám pomalu, ale jistě docházely a tam dole žilo několik bytostí, které vypadaly jako my. Tak by i jídlo této planety pro nás mohlo být vhodné, i když kdo ví. Tato zvláštní planeta obíhá kolem červeného trpaslíka ve vázané rotaci. Neboli: planeta se kolem své osy otočí jednou za jeden oběh kolem hvězdy.

„Začínám brzdit,“ ohlásil pilot Hekor.

Odborníci na Atanu strávili mnoho času dohadováním o způsobu, jakým bude náš letoun vstupovat do atmosféry. Jedna skupina se zarytě držela staré, osvědčené metody tepelného štítu a zpomalování rychlosti v atmosféře planety.

Druhá skupina razila teorii zpomalení na oběžné dráze a následný kolmý sestup.

Nakonec zvítězila druhá metoda, která sice vyžaduje více energie, ale na oplátku je bezpečnější. Tepelné štíty jsou totiž velmi křehké a během dlouhých mezihvězdných letů by se takový štít mohl snadno poškodit. A to by pro nás mohlo mít fatální následky. Nemluvě o hmotnosti takového štítu.

Oproti tomu kolmý sestup sice vyžaduje více energie k zastavení a nepřetržitý chod antigravitačního motoru během celého sestupu. Zato však nízká sestupová rychlost nezpůsobuje takové tření, jako tomu je v prvním případě.

„Vstup do atmosféry za deset sekund," opět se ozval Hekor.

„Kurz je v pořádku? Nebylo by od nás moc pěkné, kdybychom jim přistáli uprostřed pole," ujistila jsem se.

„Letíme přesně."

„Jaký je čas do přistání?"

„Přibližně patnáct minut."

Na povrch této podivné planety jsme dosedli už po třinácti minutách.

„Právě jsme dosedli na pevnou zem. Vypínám motory," ohlásil pilot.

„Erisi, odeber vzorek atmosféry a analyzuj ho."

„Analýza už běží a první výsledky vypadají dobře. Sedmdesát pět procent dusíku, osmnáct procent kyslíku, pět procent oxidu uhličitého. Zbylá dvě procenta tvoří různé plyny, ale nic nebezpečného. Poměr je srovnatelný s naší atmosférou," uzavřel to Eris.

„Takže můžeme volně dýchat," domnívala se Feréja.

„Složení atmosféry je sice bezpečné, ale to už nemusí platit pro místní bakterie. Jejich analýza mi zabere přinejmenším několik hodin. Pro výstup doporučuji lehký ochranný oblek s dýchacím filtrem."

„Kdo půjde ven jako první?"

„Ty ne, ty máš práci," zchladila jsem Erisovo nadšení.

„Kdo tedy?" chtěl vědět.

„Já a Feréja."

„Proč zrovna vy dvě?" zeptal se. Nechtěl se vzdát tak snadno.

„Protože jsme z nás všech nejpostradatelnější. Hekor je pilot, jako jediný dokáže Aranta pilotovat. Arina je naše jediná technička a ty máš práci."

„Já jako velitelka toho moc na starosti nemám, takže mě snadno nahradíte. A Feréju může zastoupit Hekor. Sice to nebude mít snadné, ale věřím, že to zvládne."

„Feréjo, jdeme si obléknout ochranné obleky."

2. Věčný den
Dévové

„Jsme u přechodové komory, jak to vypadá venku?“ Spojila jsem se s řídicí místností.

„Blíží se k nám šest těch neatanů,“ odpověděla mi Arina.

„Jak vypadají? Mají nějaké zbraně?“ Napadlo mě, že by mohli být nebezpeční.

„Nevidím nic, co by mi připomínalo zbraň, ale klidně mohou mít něco, co neznáme.“

„A jak vypadají?“ zopakovala jsem první část své otázky.

„Vypadají jako divoši z filmu, ale působí tak nějak kultivovaně.“

„Kultivovaní divoši, to tu ještě nebylo,“ ušklíbl se Hekor.

„Mohou být nebezpeční?“

„To si nemyslím, Helíjo. Spíš bych řekla, že jsou šťastní.“

„Šťastní?“ nechápala jsem.

„Usmívají se od ucha k uchu.“

„To dělají i kanibalové, když k nim přijde jídlo,“ provokoval Hekor.

„Oni na nás mávají,“ sdělila nám potěšeně Arina.

„Otvírám přechodovou komoru,“ rozhodla jsem se, že už nebudeme ničím zdržovat.

Naneštěstí jsem se rozhodla použít malé přechodové komory, která byla na opačné straně, než stáli místní. Nicméně obejít Aranta trvalo jen několik okamžiků.

„Zdravíme vás, ať jste, kdo jste.“

„To jsi řekla moc krásně,“ vysmála se mi Arina.

„Vždyť nám stejně nerozumí,“ odbyla jsem ji.

Radost domorodců jakoby zničehonic poklesla.

„Tak se mi zdá, že jsou z tvých slov nějací zklamaní,“ usoudila Feréja.

Pak domorodci promluvili, čímž jen potvrdili, že mým slovům nerozumí.

„To zas bude práce,“ povzdechl si Eris, čímž narážel na nesnáze, které provázely rozluštění řeči těch poťapaných proroků. Jenže se mýlil, jak se ukázalo vzápětí.

„Prosím, ničeho se nelekejte, hosté z hvězd.“

„Kdo to řekl?“ zeptala jsem se překvapeně, neboť jsem vůbec nepostřehla, odkud ten příjemný hlas přišel. Navíc se mi zdálo, že ho neslyšely mé uši, ale přímo můj mozek.

„Já nic neslyšela,“ ozvala se překvapeně Feréja.

„To jsem byl já,“ znovu ke mně promluvil ten hlas. A opravdu mi zněl přímo v hlavě.

„Kousek od tebe stojí pět stromů a já jsem ten nejmenší z nich,“ pokračoval. „Nesnaž se mi odpovídat, tvé řeči nerozumím, ale rozumím jazyku Triganů, kteří stojí před tebou.“

„Můj národ si říká Dévové a komunikujeme spolu pomocí telepatie, která není omezena primitivními zvuky. Naneštěstí jí nerozumí každý vyspělý tvor. Mezi Trigany jsou pouze dva, kteří nám dokážou naslouchat. Cítím, že z nově příchozích mě vnímáš jen ty. Tvůj společník ani ti ostatní v kovovém stroji telepatii nevnímají.“

„Nechápu,“ řekla jsem nahlas.

„Co?“ ozvala se Feréja. Zastavila jsem ji gestem ruky.

„Necítíme z vás nic zlého, a proto jsme se rozhodli, že ti budeme důvěřovat a pokusíme se tobě i našim triganským přátelům pomoci se vzájemným porozuměním. Naši triganští přátelé dokážou svá slova dlouhodobě uchovávat způsobem, který nazývají písmem. Nevím, jestli to znáte, ale velmi by vám to pomohlo. Mytryn navrhuje, že na tebe bude promlouvat ve svém jazyce a my ti to budeme překládat. Ty si máš obojí zaznamenat a vytvořit tak něco, čemu říkáte slovník. Jestli souhlasíš, kývni hlavou.“

Přikývla jsem bez váhání a hned nato jsem se obrátila na své druhy. „Potřebuji stolek s počítačovým terminálem a dvě židle.“

„K čemu?“ ozval se Eris, snad poprvé od té doby, co jsem mu nenařídila prozkoumání zdejších bakterií.

„Budeme vytvářet slovník. Trigané – tak si říká ta šestice, která nás přišla uvítat. Budou na mě mluvit ve své řeči a zdejší stromy mi to budou překládat.“ V okamžiku, kdy jsem dokončila větu, mi došlo, že jsem to měla říct lépe.

„Stromy ti budou překládat? To zní velice zajímavě,“ ujal se slova Eris. „A jak přesně ti budou překládat? Sesype se na tebe několik listů a ty se seřadí do úhledného písma? Nebo ti to řeknou šuměním svých větví? Teď už se mi posmíval otevřeně.

„Ty stromy ovládají telepatii, osle.“

„To jakože ti čtou myšlenky?“ zeptala se Feréja.

„To zřejmě nedokážou, ale dokážou je vysílat, a já je slyším.“

„A proč je neslyším já?“ Eris se mi dál vysmíval, i když už ne tak vehementně.

„Protože jsi natvrdlý jako poleno,“ usadil ho Hekor.

„Jak to vypadá s tím terminálem?“

„Ještě chvilku,“ odpověděla mi Arina.

„Že by se velitelka zbláznila? Myslící stromy jsou přece nesmysl,“ slyšela jsem Erise, jak si mumlá pod vousy.

***

„Nastavila jsem ti audio vstup, takže stačí, když na tebe ti tví Trigané budou mluvit. Počítač to bude rovnou převádět na text. Ty to můžeš dělat stejně a ručně provádět drobné korekce,“ vysvětlila mi, jak nastavila počítačový terminál. „Samozřejmě se na automatiku můžeš vykašlat a všechno psát ručně, ale to bude o dost pomalejší.“

„Skvělé,“ pochválila jsem ji za dobře a rychle odvedenou práci. „A kde jsou ty židle?“

„Tady,“ ozval se Eris.

„Kde máš ty inteligentní stromy?“ Biolog se v něm tedy nezapřel.

„Jak to vypadá s těmi bakteriemi?“ zeptala jsem se místo odpovědi.

„Počítač je ještě analyzuje. Co ty stromy?“

„Támhle,“ ukázala jsem mu. Opravdu je to osel – má před sebou pět velkých stromů a zeptá se, kde jsou.

„Myslíš, že si je mohu prohlédnout zblízka?“

„Asi ano, ale žádné škubání listí a lámání větví. To, že vypadají jako stromy, neznamená, že nemohou cítit bolest.“

„Budu se jen dívat,“ slíbil mi. „Vážně je slyšíš v hlavě?“ Pořád se mu to nezdálo.

„Slyšet je dost zavádějící označení, ale principiálně vzato to odpovídá.“

„A proč je neslyšíme my ostatní?“

„Nevím, ten Déva mi říkal, že vnímavost k telepatii je poměrně vzácná. Například mezi těmi Trigany jsou jen dva vnímaví.“

„Přijde mi to dost zvláštní.“

„Trigané nám to třeba vysvětlí podrobněji,“ napadlo mě.

„Kdo vlastně jsou? Je jich tu jen šest a na zbytku planety jsme žádné jejich druhy neviděli.“

„Třeba to jsou vesmírní cestovatelé, kteří zde ztroskotali,“ napadlo mě.

Jakmile jsme s Erisem domluvili, přistoupil ke mně jeden Trigan. Gestem jsem ho vyzvala, aby se posadil na jednu ze židlí, on byl ale jiného mínění. Z jeho gest jsem pochopila, že chce stůl a židle přenést blíž ke stromům. Zřejmě proto, aby nás stromy lépe slyšely a mohly tak zastávat funkci jednostranného tlumočníka.

Když tak nad tím přemýšlím, přijde mi to ještě zvláštnější než prve. Myslící stromy? To je divné. Čím asi myslí? Ale budiž. Telepatie? Proč ne. Ale podle toho, co mi ten Déva sdělil, jim telepaticky nedokážou odpovídat ani ti Trigané. Přesto jim nějak rozumí. Znamená to, že vnímají zvuky, potažmo řeč?

Rýsuje se nám zde spousta otázek, které bude nutné zodpovědět.

Trigan nás nakonec usadil pod nejmenším stromem. A hned nato se potvrdila pravdivost mé domněnky ohledně komunikace s Dévy.

„Přítel Mytryn je připraven. Jestli jsi připravena i ty, kývni hlavou. Cítím, že jsi to, čemu Trigané říkají žena, proto musím poopravit způsob, jakým tě budu oslovovat.“ Nad poslední větou jsem se jen pousmála a současně s tím jsem souhlasně kývla.

„Cítím z tebe jisté pobavení. Domnívám se, že to způsobila má poznámka ohledně tvého pohlaví. Na svou omluvu musím říct, že nám Dévům připadají všichni pohybliví stejní. Samozřejmě nemáme problém od sebe odlišit jednotlivé druhy, ale méně výrazné rozdíly jsou pro nás nedosažitelné. Přítel Mytryn rád říkává, že je to pochopitelné, protože nemáme oči. Pravdou je, že okolní svět vnímáme značně odlišným způsobem než zrakem či sluchem, jako pohyblivých bytostí, i když zvuky vnímáme velmi dobře, a to navzdory skutečnosti, že sami žádné nevydáváme. Ale dost o nás, k tomuto tématu se můžeme vrátit později. Nyní je potřeba vytvořit onen slovník, abyste se dokázali domluvit sami mezi sebou.“

Trigané

„Ve vaší technice se nevyznám, proto je možné, že se mýlím. Přesto soudím, že tento přístroj je vysílačkou a tví přátelé v letounu budou má slova pečlivě zapisovat.“

„Navrhuji, abychom postupovali střídavě. Já řeknu několik vět a Déva ti je předá. Ty si je buď napíšeš, nebo je předáš svým druhům.“

„S přáteli jsme přemýšleli, co bych ti měl říkat. Nakonec jsme se rozhodli, že nejvhodnější bude vyprávění o nás a naší společnosti.“

„Jestli s tím souhlasíš, tak prosím kývni.“ Samozřejmě, že jsem souhlasila, vždyť to bylo přesně to, co nás zajímalo nejvíc.

„Můžu se tě ještě zeptat, jak se jmenuješ?“

„Helíja,“ řekla jsem jediné slovo, tak, aby nemohlo být pochyb o tom, že se tak jmenuji.

„Já se jmenuji Mytryn a jako rasa si říkáme Trigané. Vidím, že si má slova nezapisuješ. Z toho soudím, že přístroj, který leží mezi námi, je vysílačkou, přesně jak jsem se domníval.“

Jeho slova jsem pochopitelně opakovala a počítač je automaticky převáděl na text a vytvářel si lingvistickou databázi triganštiny. To jsem mu ale neměla, jak vysvětlit.

„Naše historie se začala psát před více než sedmdesáti tisíci lety. Před zhruba šedesáti šesti tisíci lety jsme navázali první kontakt s civilizací Émnoly.“

„Po nějaké době padlo rozhodnutí a bylo založeno Vesmírné společenství. V následujících tisíciletích jsme objevili šestnáct inteligentních civilizací. Rychle jsme se s nimi spřátelili a ony se připojily k Vesmírnému společenství.“

„Jedinou výjimku tvořili obyvatelé planety Mojgo. Ti byli velice agresivní a krátce po našem setkání se vyvraždili.“

„Vesmír zkoumáme pomocí hvězdných letounů, které dosahují až dvoutřetinové rychlosti světla. Drobnou zvláštností je, že příslušníci ostatních ras nikdy nepřijali naše pozvání k účasti na vesmírných letech.“

„My jsme pozůstatky jedné takové výpravy. Nevíme, co přesně se nám přihodilo, ale najednou se zmizely všechny hvězdy a náš letoun se začal silně otřásat.“

„Tento stav trval zhruba hodinu a všichni jsme museli zůstat připoutáni na svých místech. Jen Julik to nestihl a otřesy ho umlátily k smrti.“

„Nejspíš se mě chceš zeptat, proč jsme mu nepomohli. Odpověď je prostá: Julik byl v tom okamžiku sám. O jeho osudu, tragickém osudu, jsme se dozvěděli, až když bylo po všem.“

„Zvláštní bylo, že před onou událostí jsme letěli dvoutřetinovou rychlostí světla a po skončení otřesů jsme stáli na místě. Přitom obvyklé brzdění z plné rychlosti trvá týdny.“

„Navíc jsme byli někde jinde, než jsme měli být. Nevěděli jsme, kde to „jinde“ je a nevíme to dodnes. Jisté však bylo, že jsme byli na prahu této hvězdné soustavy.“

„Sice se jedná o trojhvězdí, ale u tohoto červeného trpaslíka jsme našli obyvatelnou planetu. Je sice slapově uzamčená svou hvězdou, což znamená, že jedna strana je trvale přivrácená ke hvězdě.“

„Pro naši formu života to není ideální, jenže jsme neměli moc na výběr. Silné otřesy poškodily náš letoun a museli jsme ho opravit. Zprvu jsme doufali, že vhodnější planetu najdeme u žluté či oranžové hvězdy. Asi nemusím říkat, jak to dopadlo.“

„Po přistání se ukázalo, že plášť našeho stroje je v mnohem horším stavu, než jsme odhadovali ve vesmíru. Proto jsme se rozhodli postavit stanici igutli a spojit se se společenstvím, ale i zde nastal problém. Iglutli nejsou konstruovány na podobné otřesy, a proto byla většina řídicích prvků rozmlácena na kusy.“

„Poté, co jsme zjistili, že igutli je zničené, padl návrh zkusit štěstí u sousední hvězdy, která je odsud vzdálená čtyři a čtvrt světelného roku.“

„Jenže takový let by už byl značně riskantní a bez záruky, že tam bude obyvatelná planeta. Případnou cestu zpět by náš letoun už s největší pravděpodobností nevydržel.“

„Pomocí rezonančních taviček jsme sice provedli částečnou opravu pláště. Jenže to je spíš jen takové flekování, než řádná oprava. A tak jsme zde uvízli.“

„V průběhu času jsme se seznámili s těmito úchvatnými Dévy, ale také se nám přihodilo několik nehod, přičemž tři z nich měly fatální následky.“

„No a od té doby zde přežíváme, což je asi sto třicet let.“

„Z letounu jsme vymontovali teleskop a naše astronomka Kara se od té doby snaží určovat naši polohu, avšak marně.“

„A to je celý náš příběh. Už nevím, co bych ti mohl říct. Snad jen to, že nás zajímá, jak vypadáte. Vaše postava je velmi podobná té naší a ta trocha obličeje, kterou vidím, vypadá také podobně.“

„Podle vzhledu soudím, že oblek, který na sobě máš, má za úkol chránit tě před zdejší atmosférou a bakteriemi.“

„Náš biolog Ljun by mi nikdy neodpustil, kdybych tě nepožádal o nepatrný vzorek vaší krve. Samozřejmě ne hned, ale pokud nám ho poskytnete, Ljun a jeho čalí vzorek rychle analyzují a poskytnou vám odpovědi na vaše otázky ohledně místní atmosféry.“

„Arino, dokáže počítač přeložit jednoduchou otázku?“

„Něco ano, ale...“

„Chápu, je to bez záruky,“ řekla jsem. Mytryn mi sice prostřednictvím Dévy řekl dost slov, ale všechna to rozhodně nebyla. Navíc použil mnohá slova opakovaně.

„Ať mu počítač zkusí přeložit toto: Říkal jsi, že tu jste už nějakých sto třicet let. Můžeš to nějak upřesnit? My slovem rok označujeme jeden oběh Atanu kolem hvězdy a v průměru se dožíváme sta let.“

„A vzhledem k tomu, že vypadáte jako my, soudím, že se budete dožívat podobného věku.“

„Většině slov, která mi tví společníci přeložili, jsem nerozuměl. Z těch zbylých soudím, že se mě ptáš na délku našeho pobytu, náš věk a jak ho počítáme. Pokud to je správně, tak kývni.“ Kývla jsem.

„Uvízli jsme zde před nějakými sto třiceti lety našeho času. Jeden rok odpovídá jednomu oběhu vaší domovské planety kolem své hvězdy. Tato planeta oběhne kolem hvězdy během několika mála dní, takže nevím, k čemu bych náš rok přirovnal. Ostatně zde vidím problém i v délce dne.“

„Nevím, jestli to něčemu pomůže, ale naši dávní předci se nedožívali ani sta let. Zatímco v současnosti se dožíváme až tisíce let.“

„Pokud nám poskytnete vzorek vaší krve, Ljun, jak jsem již říkal, ho analyzuje a z vaší DNA určí, jakého věku se váš druh dožívá. Pak budeme mít jakési měřítko. Byť ne moc přesné.“

„Arino, ať Eris odebere někomu malý vzorek krve a přinese nám ho,“ rozhodla jsem se to neodkládat. Sice nevím, co mohou zjistit, obzvlášť když tu jsou už sto třicet let. Pochybuji, že jejich přístroje stále ještě pracují s dostatečným výkonem, pokud tedy ještě vůbec pracují.

Otázkou je, jak dlouho tu jsou? A jak dlouhý je jejich rok? Klidně by mohl trvat pětinu našeho roku. To by tu pak byli nějakých dvacet šest let. Jenže také to může být dvojnásobek, tedy dvě stě šedesát let, ale to se mi moc nezdá. Pravda nejspíš bude někde uprostřed.

Ale že by žili tisíc našich let? To by bylo desetkrát déle než my. Bylo by to možné? Jejich civilizace je starší než naše, takže kdo ví, co opravdu dovedou.

„Tady je ten krevní vzorek," Eris přerušil mé úvahy. Gestem jsem ho vybídla, aby předal vzorek Mytrynovi.

„Vzorek naší krve," řekla jsem současně. Zároveň jsem doufala, že to počítač přeloží správně. Ale byla to slova, která Mytryn použil několikrát, takže by s tím neměl být žádný problém. A také že nebyl.

„Děkuji," poděkoval Mytryn. „Vzorek hned zanesu Ljunovi. On a jeho čalí krev analyzují a za několik minut se vrátím s výsledky."

Několik minut? Nám by to trvalo přinejmenším několik hodin, a oni to zvládnou za pár minut? To je opravdu zvláštní. Že by jejich přístroje byly o tolik vyspělejší než naše? Spousta otázek, ale na odpovědi si budu muset počkat.

***

„To je neuvěřitelné, Helíjo. Podle Ljuna jsme po genetické stránce naprosto stejní. Genetický index je 009,112,5, jako kdyby naše dva druhy pocházely ze stejné planety. To se ještě nikdy nestalo."

„Co to znamená?" zkusila jsem se zeptat a zřejmě úspěšně.

„Předně to znamená, že na této planetě nepotřebujete ochranné obleky."

„S tím bych byl opatrný," ozval se Eris z Arantovy paluby. „Požádej je o vzorek jejich krve, abychom si to mohli ověřit," ještě ho napadlo.

„Náš biolog Eris by rád prozkoumal vzorek vaší krve. Myslím, že si chce ověřit vaše závěry ohledně genetické shodnosti," tlumočila jsem Erisovu žádost.

„Za okamžik vám ho přinesou. Požádal jsem Dévu, aby vaši žádost předal Hanár. Ta se pak postará o vše potřebné."

„Děkuji," zdvořile jsem poděkovala.

„Nevím, jaké jsou vaše znalosti genetiky, ale měl bych vás upozornit, že mezi námi sice jsou jisté genetické rozdíly, ale ty jsou umělého původu."

„Jako příklad uvedu malý a problematický výrůstek na začátku tlustého střeva. Pomocí úpravy svých genů jsme ho odstranili a jeho nezanedbatelné funkce jsme nahradili jiným, bezpečnějším způsobem."

„A co ti Dévové, mohl bys mi o nich něco říct?“ Napadlo mě další navýsost zajímavé téma.

„O tomto tématu by ti toho mohli nejvíc prozradit sami Dévové, ale chápu, kam tím míříš.“

„Dévové, jak už víš, jsou inteligentní stromy ovládající telepatický přenos vlastních myšlenek. Používají dva způsoby komunikace.“

„První bych popsal slovem „směrová“ – oslovují tak konkrétní osobu či Dévu. A podle pokusu, který jsme kdysi provedli, má tato forma komunikace dosah přibližně dvě stě šedesát kilometrů.“

„Druhá forma by se dala popsat slovem „všesměrová“ – tímto způsobem mohou oslovit všechny vnímavé bytosti v blízkém okolí, což je asi tři sta metrů.“

„Co se způsobu jejich myšlení týče, tak oni sami o tom nic nevědí. Ale podle našeho genobiologa Ljuna mají v kořenech několik malých hlíz, které jim slouží jako mozek.“

„A co ta telepatie?“

„S telepatií jsme se nikdy dřív nesetkali, tudíž jsme o ní nic nevěděli. Díky analýze DNA několika Dévů se Ljunovi podařilo zjistit spoustu zajímavých informací. Nicméně přesné principy mu stále unikají. Dokonce ani nedokázal zjistit, proč ji někteří z nás vnímají.“

„Můžeš mi prozradit, jak Dévové žijí? Nedokážu si ani představit, jaké to musí být, strávit celý život na jednom místě.“

„Bude pro mě těžké to vysvětlit, ale pokusím se o to.“

„Dévové jsou roztroušeni po celé osvětlené části planety a navzájem komunikují pomocí telepatie. Sice má omezený dosah, ale to jim nijak nevadí. Oni totiž dokážou svou telepatii navzájem zesilovat a posílat ji tak dál.“

„Konkrétněji: Jeden Déva vyšle zprávu druhému. Jenže ten je příliš daleko, a tak ji třetí Déva, který je mezi nimi, nějak zesílí. Vypadá to, jako kdyby ji přijal a sám znovu vyslal, ale tak to není. On ji vnímá jen okrajově, obsah nijak neovlivní, ani ho nezná.“

„Zní to jako zesilovač u našich starých komunikačních přístrojů,“ napadlo mě.

„Vaše staré komunikační přístroje neznám, ale označení „zesilovač“ je vcelku trefné,“ souhlasil se mnou.

Poté mi toho ještě řekl hodně o planetě, na které jsme se setkali. Nejvíc mě zaujalo jeho vysvětlení, proč je na povrchu planety příjemná teplota, navzdory faktu, že tu panuje permanentní den.

Údajně za to mohou vzdušné proudy, které vznikají v místech, kde den přechází do věčné, mrazivé noci. Bez nich by se povrch velmi rychle ohřál na neúnosnou teplotu a vše živé by zahynulo.

Palubní počítač vše pilně zaznamenával a analyzoval. Díky překladu malého Dévy a několika hodinám, vyplněnými převážně Mytrynovím vyprávěním, jsme získali solidní slovník.

Konverzace s počítačovým překladem sice byla pomalá, ale možná a vcelku kvalitní. Jistěže jsme se nevyhnuli celé řadě chyb, hlavně v jednotkách, ale plánovali jsme je odstranit podrobným porovnáním. Jenže to už nespěchalo.

Eris obdržel slíbený vzorek triganské krve a rychle se pustil do její analýzy. Ta analýza mu sice měla zabrat několik dní, ale už po hodině nám ohlásil, že triganská a atanská krev vykazuje až neuvěřitelnou shodnost. Nicméně nás žádal, abychom měli trpělivost a i nadále nosili ochranné obleky.

Proroci

Následujícího dne jsem se opět sešla s Mytrynem u malého Dévy a hned jsem se ujala slova. Chtěla jsem si ověřit kvalitu překladu, protože počítač nám oznámil, že má dostatečnou slovní zásobu pro běžnou konverzaci.

A tak jsem se rozhodla převyprávět mu náš příběh. Vzala jsem to od stavby Aranta až po naše ztracení se v kosmu, čímž jsem ho velmi překvapila. Ukázalo se totiž, že náš Arant cestuje rychlostí čtyř světelných let za hodinu, zatímco triganské stroje létají maximálně dvěma třetinami rychlosti světla. To však nebylo ničím ve srovnání s naším palubním počítačem. Ukázalo se, že Trigané nic podobného neznají.

Přišlo mi to poněkud zvláštní. Vesmírem cestují celá tisíciletí a počítač je pro ně zcela neznámý pojem. Jak potom řídí a navigují své hvězdné letouny? Bez počítače si to ani nedovedu představit.

Sice je pravdou, že letoun postačí nasměrovat daným směrem a uvést do pohybu, přičemž se o zbytek postará setrvačnost, jenže tu jsou bludné asteroidy. Při takové rychlosti musí neustále sledovat radar a v případě potřeby dvakrát upravit kurz. Nejprve tak, aby se asteroidu vyhnuli, a poté se vrátili k původnímu cíli. Je třeba poznamenat, že na první změnu kurzu nemohou mít mnoho času. Vždyť radarové paprsky se pohybují rychlostí světla.

Navzdory těmto úvahám jsem se rozhodla dokončit své vyprávění a záležitosti týkající se počítače a pilotáže odložit na později.

***

„U červené hvězdy jsme nedokázali určit, bod ze kterého jsme přiletěli, přímo za námi totiž nebyla žádná hvězda. Usoudili jsme, že se Arant po přechodu do normálního prostoru pootočil. Jenže počítač nefungoval, takže jsme nevěděli, kterým směrem.“

„Samozřejmě existuje možnost, že jsme se vychýlili z kurzu už v nadprostoru. Arant se nějakou dobu docela dost otřásal, což mohlo způsobit vychýlení z daného směru.“

„A tak jsme se rozhodli prozkoumat všechny blízké hvězdy. Jenže to nám nepomohlo, proto jsme okruh pátrání rozšířili.“

„U několika hvězd jsme našli obyvatelné planety, ale všechny postrádaly vyšší formy života. Tedy až na jednu.“

„Planeta se jmenovala Majr a její obyvatelé nám připomínali ještěry. Jenže zdání nás klamalo, ve skutečnosti to byli savci jako my.“

„Aby toho nebylo málo, vypadali dost děsivě, což ostře kontrastovalo s jejich laskavou a dobrosrdečnou povahou. Navíc byli velmi inteligentní.“

„Do kosmu sice nelétali, což nebylo překvapivé, jelikož jejich civilizace znala elektrický proud sotva padesát let a žárovku pouhých deset let.“

„Jejich řeč nebyla složitá, díky čemuž jsme se s nimi brzy domluvili. Naše návštěva je velice potěšila. Zajímali o vše, co se nám přihodilo, i o všechny hvězdné systémy, které jsme navštívili.“

„Po několika dnech se začala projevovat jejich stinná stránka. Ukázalo se totiž, že všichni Majrané věří na proroctví a věštby. A jedno takové proroctví se mělo vyplnit krátce po našem příletu.“

„Nějaká žena prý vypočítala, a to velmi přesně, že se zhroutí atmosféra a všichni umrznou. K tomu mělo dojít ve zlomku vteřiny a uprostřed léta.“

„Ale se nic nestalo. Jeden by řekl, že budou mít radost, když se proroctví naprosté zkázy nenaplnilo. Jenže jim to bylo víceméně jedno.“

„Hned následující den se objevilo nové proroctví. Nějaký muž tvrdil, že se jejich planeta vychýlí z oběžné dráhy a spadne do hvězdy. Sice ještě nevěděl, kdy přesně se tak stane, ale mělo to být ještě před koncem roku.“

„Asi nejhorší na tom byla skutečnost, že tomu všichni bezmezně věřili.“

„Později jsme se dozvěděli, že jejich historie je plná takových proroctví. Zvláštní bylo, že se žádné z nich nikdy nevyplnilo.“

„Jeden by řekl, že po tolika neúspěších jim dojde, o jaké nesmysly se jedná. Jenže oni tomu věřili i přes všechny neúspěchy.“

„Pak nám prozradili, že se občas nějaká ta předpověď opravdu vyplní. Jenže to jsou vždy věštby malé závažnosti. Z těch celoplanetárních katastrof se skutečně žádná nevyplnila.“

„Na jednom kontinentu byla rozsáhlá poušť a v jejím středu velká oáza. Tam žil jeden z věštců, který měl vysokou úspěšnost ve svých předpovědích. Dalo by se říct, že na nás místní dost naléhali, abychom onoho proroka vyhledali a požádali ho o moudrá slova, jak to nazývali.“

„Několik dní jsme se tomu bránili, ale když jejich naléhání neustávalo, rozhodli jsme se za ním vypravit. Místní jsou totiž dost tvrdohlaví, když přijde na návštěvy věštců.“

„Prorok nás přivítal slovy: Očekával jsem vás. Vyšší síly mi sdělily, že mě dnes navštíví bytosti z jiného světa s žádostí o pomoc.‘“

„To, co následovalo, byla naprostá fraška. Nejprve nás zavedl k ohništi, nad kterým visel kotlík s nějakou zeleninovou polévkou. Pak nás požádal, aby mu jeden z nás nalil misku té polévky. Odůvodnil to tím, že se s námi tak snáze spojí a pak skrze toto spojení nahlédne do naší budoucnosti.“

„Prorok chvíli pozoroval polévku, načež ji snědl. Očekávala bych, že se do ní bude dívat a z toho, co v ní uvidí, bude věštit. Ale že ji sní, to mě překvapilo.“

„Každopádně, když dojedl, zahleděl se do prázdné misky a pak začal mluvit: Vidím, že za sebou máte velmi dlouhou cestu. Nyní však stojíte na rozcestí.“

„Vydáte-li se první cestou, naleznete mnoho nových přátel. Navštívíte mnoho dalších světů, ale domova nikdy nedosáhnete. Nakonec zemřete bolestivou smrtí.“

„Ani druhá cesta vás nedovede k domovu. Vydáte-li se po ní, odsoudíte se k věčné samotě a životu v zapomnění.“

„Třetí a poslední cesta je plná strádání a útrap. Někteří z vás na ní naleznou smrt. Kam vede? Nevidím. Její konec je zahalen hustou mlhou.“

„Na otázku, jak poznáme, která cesta je která, nám nedokázal odpovědět. A tak jsme odešli a krátce nato jsme opustili i planetu proroků.“

„Zvláštní svět. Naše společenství poznalo několik civilizací. Většina z nich měla ve své historii také nějaká ta proroctví. Ale že by v ně věřili tak slepě? To se snad nikde nestalo. Jistě, vždycky se najde pár jedinců, kteří uvěří. Obzvláště u méně vyspělých civilizací. Jenže Majrané znali elektřinu, takže nemohli být zas tak moc primitivní,“ usoudil Mytryn.

„To rozhodně nebyli. Říkala jsem, že jsou značně inteligentní. Ve vědě postupují rychlým tempem vpřed. Mají tam spoustu šikovných umělců, malířů, sochařů, hudebních skladatelů. I jejich architektura vypadala působivě,“ vysvětlila jsem mu, kam majranská civilizace směřuje.

„Jenže k čemu to je platné, když jsou to takoví věštečtí fanatici? Ve své historii dokonce měli celou řadu rozličných náboženství, ale víra v proroctví je všechny poslala do propadliště dějin.“

„Myslím, že to byl svět Tran, objevený kolem roku padesát dva tisíc. Na Tranu měli také spoustu náboženských skupin, které mezi sebou dost často válčily.“

„Každé jejich náboženství hlásalo, že je jediné pravé, a ostatní víry označovalo za rouhání, které musí být vymýceno.“

„Přitom všichni prohlašovali, jak jsou mírumilovní, jak jejich víra zapovídá jakékoliv násilí. Přesto vedli krvavé války.“

„Poslední válku Majr poznal krátce před zavržením několika posledních náboženství. A ano, bojovali kvůli víře, ale také kvůli území. Ale právě ta víra byla hlavním důvodem,“ prozradila jsem mu, co jsem věděla o majranské historii.

„Asi je dobře, že se upnuli na ta proroctví. Díky nim už více než pět století nepoznali hrůzu války,“ shrnula jsem to.

Hvězda společenství

Na planetě Dévů jsme už byli měsíc. Arantův počítač nám sloužil jako tlumočník a vedl si velmi dobře. Sice bylo značně nepraktické mluvit s Trigany přes počítač, Ale my jsme si na to zvykli již na planetě proroků a Trigané si nestěžovali.

Nicméně jsme usilovali o lepší vzájemné porozumění, proto se Trigané učili náš jazyk a my zase ten jejich.

Někomu by se to mohlo zdát zbytečné, ale po několika dnech jsme se společně rozhodli, že Trigané opustí planetu Dévů s námi.

Doufali, že při pátrání po Atanu narazíme na jejich Vesmírné společenství. Navíc nám přislíbili pomoc jejich Společenství v pátrání po našem domově. Ačkoli Společenství nedisponuje nadsvětelnými stroji, i tak by nám mohlo pomoct. Když ne jinak, tak alespoň zásobami.

Na této planetě jsme sice získali spoustu potravin, ale nebýt triganských technik konzervace, měli bychom jich stěží polovinu. Nemluvě o určení toho, co je pro nás požívatelné.

Eris sice byl velmi dobrým biologem, ale ve srovnání s Triganem Ljunem byl amatér. Vždyť potvrzení Ljunových závěrů ohledně naší genetické shodnosti mu trvalo tři dny.

Trigané na palubě pro nás představovali jasnou výhodu. Všechny Arantovy systémy a popisky byly sice v naší řeči, ale těch zase nebylo tak moc a Trigané se ukázali být dobrými studenty.

Drobnou komplikaci způsoboval triganský navigační systém. Počítače neznali, a své hvězdné mapy tak měli na jakýchsi krystalech. Jejich přenos do Arantovy databáze byl kvůli tomu značně zdlouhavý.

Po přenesení poslední mapy je počítač porovnal s našimi záznamy a hledal nějakou shodu, jenže nenašel nic dostatečně průkazného. Několik podobností tam sice bylo, ale na ty se nedalo spolehnout.

***

„Zdravím vás, přátelé z Atanu," pozdravila nás Kara, triganská astronomka, která právě vstoupila na palubu našeho Aranta.

„I my tě zdravíme," přivítal ji Hekor. „Co tě k nám přivádí?"

„Asi dvě stě kilometrů od tohoto místa přecházel věčný den ve věčnou noc. Několik let po našem přistání jsme tam s pomocí zulytu postavili

malou observatoř a do ní jsme přesunuli teleskop, který byl původně instalován v trupu našeho hvězdného letounu. Já jsem se pak snažila určit naši polohu a směr, kterým leží náš domov.“

„Jenže jsem v tomto záměru neuspěla. Ve Společenství je ale jedna velmi vzácná hvězda, kterou označujeme jako oranžový nadobr. Tyto hvězdy vynikají svou velikostí a hlavně svítivostí, a mně se podařilo určit pět takových hvězd.“

„Chceš nám říct, že váš domovský svět obíhá kolem jedné z těchto pěti hvězd?“

„To ne, Erisi. U nadobra, na kterého myslím, je sice několik planet, ale žádná z nich není trvale obyvatelná.“

„Takže máš v úmyslu letět k těm hvězdám a prohledat jejich okolí, a pokusit se tam najít některý z vašich domovských světů,“ usoudila jsem.

„To by sice šlo, ale bylo by to zbytečné. Jedna z planet u nadobra je používána jako technická planeta. Tak označujeme světy, které využíváme pro průmyslové účely. Myslí se tím světy, kde není třeba brát velký ohled na ekologii, protože tam není žádný život a možnost jeho budoucího vývoje je téměř nulová. Proto jim případné znečištění neuškodí,“ vysvětlila nám význam tohoto označení.

„A co z toho plyne pro nás?“ Eris tomu zcela neporozuměl.

„To znamená, že tam je několik pracovních základen a na nich jsou funkční stanice igutli. O těch vám už říkal Mytryn.“

„A co když se vaši krajané rozhodli tyto stanice opustit? Přece jen tu jste už více než sto let. V takovém případě budou stanice přinejlepším opuštěné a vyřazené z provozu,“ usoudila jsem, byť mylně.

„I kdyby planetu opustili, stanice igutli tam zůstanou a jejich aktivace nebude problém. Když opouštíme nějakou planetu, vždy tam necháváme alespoň dvě stanice nadprostorové dopravy. To pro případ, že by došlo ke změně situace a pro planetu by se našlo nové využití.“

„A také nemáme jak z oné planety odvézt poslední stanici. Její odvezení hvězdným letounem by trvalo příliš dlouho a ani finančně by se to nevyplatilo. Nehledě na to, že by nikdo nechtěl strávit několik let ve vesmíru na tak zbytečné cestě, jako je let od známé planety ke známé planetě.“

„Víš, jak jsou ty hvězdy daleko?“

„To nevím, Ferájo. Vzdálenost hvězdy měříme tak, že ji přesně zaměříme, pak počkáme půl oběhu kolem naší domovské hvězdy

a zaměříme ji znovu. Tímto způsobem získáme trojúhelník se známou nejkratší stranou a vnitřními úhly.“

„Jenže tato planeta obíhá kolem červeného trpaslíka a má velmi malý průměr oběžné dráhy. Navíc se planeta neotáčí kolem své osy, takže jsou některé hvězdy pozorovatelné jen v určité poloze planety vůči hvězdě.“

„Druhá observatoř na opačné straně planety by mi jistě pomohla. Jenže to je příliš daleko a navíc mám jen jeden teleskop. A jeho časté převážení by ho mohlo nenávratně poškodit.“

„Myslel jsem, že je určen pro váš kosmický letoun. Takže by mu nějaké převážení nemělo činit problémy.“ Erisovi unikl drobný rozdíl mezi převážením a převážením.

„V tom máš pravdu, jenže vesmírný letoun tráví většinu času ve vesmíru, kde není gravitace,“ vysvětlila mu Kara.

„Chápu.“

„Takže nejdřív musíme určit vzdálenost těchto hvězd od naší současné pozice. Teprve poté se můžeme vydat na cestu. Přitom budeme doufat, že ta technická planeta je u jedné z oněch pěti hvězd,“ shrnula jsem to.

„Ano,“ souhlasila se mnou Kara. „Oranžový nadobr je vzácný typ hvězdy a v galaxii jich není mnoho. Nicméně jich je o dost víc než pět.“

„Předpokládám, že tvoji krajané o tom vědí.“

„O oranžových nadobrech jsem jim říkala už dávno. Jestli se nepletu, toho prvního jsem objevila před více než sto lety.“

„Takže s tím souhlasí?“ chtěla jsem vědět, protože naše původní plány byly odlišné. I když teď můžeme říct, že máme plán, který nám poskytuje naději.

„Rozhodně to bude lepší než skákání od hvězdy ke hvězdě,“ okomentoval to Hekor.

„Tak se do toho pusťme,“ rozhodla jsem. „Karo, Ferájo, označte ty hvězdy, a nechte počítač, aby se pokusil určit jejich vzdálenost.“

„Pokud na to nebude mít dostatek potřebných dat, tak se před opuštěním hvězdné soustavy vzdálíme na několik astronomických jednotek od planety. To by mu k určení vzdáleností mělo stačit.“

„Co když ta nejbližší bude vzdálená pět set světelných let? Dokáže tam váš Arant doletět?“

„Na jedno nabití akumulátorů dokážeme uletět až šedesát světelných let,“ pronesl Hekor, náš pilot. „Takže tam budeme muset letět na několikrát, ale ano, zvládneme to.“

„A jak dlouho by taková cesta trvala?“

„Arant létá rychlostí čtyři světelné roky za hodinu. Takže to máme sto dvacet pět hodin. Jestli se nepletu, tak to je pět dní a něco, plus dobíjení akumulátorů.“

„Plné nabití zabere dva až tři dny. Záleží na typu hvězdy, kterou potkáme. Například červený trpaslík není příliš efektivní.“

„Dozajista nepoletíme přímo,“ připojila jsem se, „budeme muset skákat od jedné hvězdy ke druhé, což naši cestu značně prodlouží.“

„Hrubým odhadem nám taková cesta zabere čtyřicet dní,“ odhadl Hekor.

„Ale to je opravdu jen hrubý odhad. Počítač nám v takovém případě poskytne přesnější číslo a naplánuje optimální trasu,“ poznamenala Feréja.

„Takže nám to zabere několik týdnů,“ pochopila Kara.

„V nejlepším případě. Realističtější je několik měsíců, možná i rok. Je to, jak jsi říkala: Oranžový nadobr je vzácný typ hvězdy, tudíž vzdálenosti mezi nimi budou značné.“

„Na to jsem nepomyslela, Helíjo.“

„To nevadí, pořád nám to dává větší naději, než kdybychom létali od hvězdy ke hvězdě jako doposud. Ve vašem případě to bude snazší, protože vaše Společenství je poměrně rozsáhlé, zatímco my máme jen jednu planetu.“

„Takže bude stačit, když cestou narazíme na jeden z vašich světů, kterými je ten tvůj nadobr obklopen,“ uzavřela jsem to.

Odlet

Nastal čas našeho odletu z planety Dévů, na které jsme strávili více času, než jsme původně zamýšleli. Ale rozhodně to nebyl promarněný čas.

Podle toho, co nám řekli naši triganští přátelé, je tato planeta jedinečná hned v několika směrech.

V celém jejich Vesmírném společenství neexistuje žádná obyvatelná planeta obíhající kolem červeného trpaslíka. K tomu jeden oběh kolem hvězdy trvá pouze několik standardních dní.

Navíc je slapově uzamčená svou hvězdou, tudíž zde panuje trvalý den. Přesto se zde vyvinul život, a to jak rostlinný, tak živočišný. Ten první dokonce dosáhl inteligence.

A to je právě největší zdejší pozoruhodnost. Za nějakých sedmdesát tisíc let, po které Trigané létají vesmírem, nenarazili na žádnou inteligentní formu života na rostlinné bázi.

Nemluvě o telepatii, ale ta je v tomto případě poměrně logická. Vždyť k čemu by Dévům byla jejich inteligence, kdyby se spolu nemohli dorozumívat?

Zvuk sice vnímají velmi dobře, ale už ho nedokáží vydávat. Snad jen drobné šustění listí, ale to je slyšet jen na několik málo metrů.

Obraz také nějak vnímají, i když značně odlišným způsobem než my. Podle Trigana Ljuna vnímají světlo prostřednictvím listů, a to se nějak převádí do jejich mozkových hlíz. Ale jak přesně to funguje, nedokázal zjistit. Jeho znalosti jsou spíše organického než rostlinného charakteru.

Všechny tyto informace jsme velmi pečlivě zaznamenali, protože nám bylo jasné, že po návratu na Atan se stanou něčím jako národními klenoty. Stručně řečeno, Dévové budou zajímat všechny Atany.

Proto jsme zaznamenali vše, co jsme se dozvěděli. Například nás zaujala skutečnost, že Dévové necítí bolest, ale pociťují smutek. Často se stává, že velmi mladého Dévu okoušou zdejší býložravci a on pak zemře. To velké Dévy velmi rmoutí, ale není to pro ně tak strašné, protože mladé stromky nejsou ničím jiným než stromky. Jejich mozkové hlízy a samotná inteligence se začínají vyvíjet až po deseti letech života, kdy už jsou dostatečně velcí.

Více truchlí nad smrtí starých druhů. Zvláštností v tomto případě je, že Dévové umírají rychle. Obyčejné stromy usychají postupně, často po dobu

několika let. Naproti tomu Dévové zemřou okamžitě, a jejich listí opadá během několika hodin.

Nejhorší je připomínka v podobě suchého stromu, který tam zůstává stát po velmi dlouhou dobu – na Atanu bychom řekli mnoho let – zde je měření času téměř nemožné.

Jejich způsob života, nebo spíše myšlení, je pro ně jistým ulehčením. Celá jejich společnost se zaměřuje na duševní rozvoj.

Jelikož nemají pohyblivé končetiny, nemohou dělat nic, co vyžaduje fyzickou práci. A tak se jejich myšlenky toulají pouze v teoretické rovině.

Zaměřují se na duševní rozvoj, sdílejí novinky ze svého okolí a vymýšlejí teorie o fungování svého světa.

Jenže si teorie nemají jak ověřit, a proto jejich poznání zůstává pouze v rovině teorií. Nicméně příchod Triganů přinesl do jejich životů mnoho nového. Nejenže jim potvrdili pravdivost a mylnost jejich teorií, ale také jim rozšířili obzor o celý vesmír.

O vesmír, o kterém dosud neměli ani tušení. Jednak zdejšímu světu vládne nekonečný den, a také nemají oči. Tudíž nevidí jako my, i když nějakým zvláštním způsobem vnímají své okolí do té míry, že lze s klidným svědomím říci, že své okolí vidí. Jenže to je omezeno na vzdálenost několika set metrů.

***

„Počítač právě určil vzdálenost k poslednímu oranžovému nadobru a vypočítal optimální trasu.“

„Takže můžeme letět, Helíjo?“

„Ano, Hanár. Ale předtím se ještě chci zeptat, jestli byste nechtěli zaletět k sousední hvězdě. Myslím tu, o které jste uvažovali, zda se k ní nemáte vydat a zkusit u ní štěstí.“

„Raději ne,“ odmítl Mytryn. „Co kdybychom u ní objevili příhodnou planetu nebo nějakou přátelskou civilizaci? Obávám se, že bychom si po zbytek našich životů mohli vyčítat naše dřívější rozhodnutí zůstat zde a neriskovat.“

Měli jsme tam letět. Bylo to jen čtyři a čtvrt světelného roku a vše by se neskonale usnadnilo a nejspíš i urychlilo. Jenže to jsme tehdy nemohli vědět. Škoda.

„Takže vyrážíme hledat vaše Vesmírné společenství.“

„Který nadobr je naším prvním cílem, Helíjo?“

„Tady ten,“ ukázala jsem jí ho na hvězdné mapě. „Je od nás vzdálený osm set devadesát šest světelných let. Od něj poletíme k tomuto. Ten je od nás momentálně vzdálený osm set čtyřicet jedna světelných let. Třetí je nejblíže, šest set čtyřicet jedna světelných let. Zbylí dva nadobři se od nás už zase vzdalují.“

„Proč neletíme k tomu třetímu, když je k nám nejblíž?“ Hanár nedošlo, proč jsme vybrali právě tuto trasu.

„Třetí nadobr je sice nejblíž, ale ty zapomínáš, Hanár, že se pohybujeme v trojrozměrném prostoru.“

„Kdybychom letěli nejprve ke třetí hvězdě, pak ke druhé a od ní k první, dostali bychom se do situace, kdy bychom se značně vzdálili od čtvrté a páté hvězdy. Ve výsledku by tato cesta zabrala mnohem déle, než určil náš počítač.“

„Rozumím.“

3. Dva světy
Zrcadlová soustava

„Předpokládám, že jste mě zcela pochopila.“

„Teď už mi je vše naprosto jasné, admirále Huružle.“

„Jmenuji se Huruššle!“ zařval na mě ten místní neurvalec.

„Teď se ale musíme vrátit do Aranta pro nové zásoby kyslíku.“

„To může počkat, Hejílo,“ odbyl mě.

„Jmenuji se Helíja,“ opravila jsem ho stejně jako on mě před okamžikem, jen s tím rozdílem, že já jsem se chovala slušně.

„Na tom nezáleží,“ odbyl to.

Je zajímavé, že když já zkomolím jeho jméno, tak se může vzteky pominout, ale když on zkomolí to mé, tak na tom nezáleží. A to mi ani ne před hodinou vysvětloval, jak jsou si zde všichni rovni a ke všem se přistupuje naprosto stejně. Jenže, jak se mi teď zdá, tak někteří jsou si rovnější. A to nemám na mysli jen komolení nějakých jmen.

„Kyslík nám dojde za méně než půl hodiny,“ připomněla jsem mu.

„Tak budete dýchat náš!“ odbyl mě úsečně. Začínám nabývat dojmu, že jde o jeho běžné chování.

„Zapomínáte na karanténu, admirále.“

„Nikdy na nic nezapomínám!“

„Můžete si dojít do hvězdného letounu pro nový kyslík, ale jen půlka vaší posádky! Zbytek zůstane zde a pro kyslík si dojde, až se vrátí první skupina!“

„Obávám se, že to nepůjde. Na Arantu už nemáme žádný připravený kyslík. Nejprve budeme muset recyklovat vydýchaný vzduch, teprve pak z něho vyextrahujeme čistý kyslík a tím teprve naplníme naše tlakové nádoby,“ zkusila jsem mu vysvětlit.

„No tak si budete muset pospíšit, jinak se vaši druzi udusí!“

„Samotná recyklace trvá dvě hodiny a nelze ji zrychlit.“

„V tom případě s vámi půjde můj člověk, který na vás dohlédne!“

„Má ten váš člověk karanténní oblek, který projde naší sterilizací?“ připomněla jsem mu fakt, o kterém jsme se bavili už dříve.

„Venku bude stát hlídka! Běda vám, jestli se o něco pokusíte!“

***

„A teď rychle spustit motory a pryč odsud, než tomu křiklounovi dojde, co máme v úmyslu,“ pobízel nás Mytryn. Ne že by to někdo z nás potřeboval, každému bylo jasné, že druhou příležitost k opuštění planety už nedostaneme.

„Co kdybychom spustili konvertor prostoru teď v atmosféře planety?“ napadlo Ljuna.

„Nápad to je zajímavý, ale nikdy jsme to nezkoušeli, takže nevíme, co by se stalo,“ odmítl to Hekor.

„A co by se mohlo stát?“ Ljun to nechtěl vzdát tak snadno.

„V lepším případě se nic nestane. V horším případě by nám mohl vybuchnout konvertor prostoru.“ Arina předložila dvě možné varianty.

„Antigravy jsou nabité a připravené ke spuštění,“ ohlásil Hekor.

„Tak nás odsud dostaň,“ vybídla jsem ho. „A hodně rychle,“ dodala jsem ještě.

„Letíme.“ Nechápala jsem, proč to hlásil. Umělá gravitace obvykle kompenzovala vzniklé přetížení, ale tentokrát jsme odstartovali tak rychle, že ani ona ho nestačila vyrovnat.

„Ti šílenci po nás vystřelili nějakou raketu,“ sdělila nám Kara, která se ujala radaru namísto Feréji, jež si na planetě poranila ruku.

„Dokážeš jí uletět, Hekore?“

„To nevím, Helíjo. Arant je sice rychlejší, ale chvíli ještě potrvá, než té rychlosti dosáhneme, zatímco ta střela dosáhla maximální rychlosti těsně po startu.“

„Vzdálenost je už jen jeden kilometr,“ hlásila Kara.

„Už jen půl kilometru.“ Kařin hlas začínal znít vyděšeně.

„Tři sta metrů!“ Teď už byla Kara opravdu vyděšená a nebyla v tom sama.

„Dvě stě metrů!“

„Sto metrů!“

„Sto jedna metrů, sto dva... sto tři metrů, vzdalujeme se od ní,“ pronesla s úlevným povzdechem.

„Jaká je naše výška?“ chtěla jsem vědět.

„Za okamžik budeme na sedmi kilometrech,“ odpověděl mi Hekor.

„Volají nás z planety,“ ohlásil Trigan Gonza, který se ujal stanice s vysílačkou.

„Pusť je nahlas,“ rozhodla jsem.

„Tady Helíja, velitelka atanského hvězdného letounu Arant. S čím vám můžeme pomoci?“ Po všem, co se na planetě stalo, zněla má slova poněkud podivně, přesto mi přišla nejvhodnější. Možná to vyznělo trochu výsměšně, ale dobře jim tak.

„Tady admirál Huruššle. Nelegálně jste se zmocnili našeho majetku! Proto vám nařizuji okamžitě přistát zpět na povrchu planety!“ To neznělo laskavě, ale on to jinak ani neuměl, což jsem pochopila už dávno.

„Nejsem si vědoma, že bychom s sebou odváželi něco, co patří Falavanům,“ odpověděla jsem mu. A i když to byla pravda, věděla jsem, co tím admirál Huruššle myslí.

„Ihned se vraťte i s naším právoplatným majetkem! Jinak vás zničíme!“ Také by nemusel tolik křičet, naštěstí to Gonza trochu ztlumil.

„To bude nějaký omyl, pane admirále Huružle,“ tentokrát jsem mu jméno zkomolila schválně. Již při našem prvním setkání se to povedlo Mytrymovi, byť nedopatřením. A už tehdy to admirál nesl značně nelibě, ale připsal to na vrub prvnímu kontaktu. Později tomu už tak nebylo.

„Jmenuji se admirál Huruššle!“ zařval s nebývalým vztekem.

„Na tom nezáleží, podstatné je, že se nalézáme na palubě Aranta, který právě odlétá z vaší zvrhlé planety.“

„Ihned se vraťte a předejte nám náš majetek!“

„Nevím, co pořád máte s tím vaším majetkem, vždyť my nic vašeho nemáme,“ odvětila jsem s jistým pobavením v hlase.

„Naše zákony říkají něco jiného a ty platí na celé Falavě!“

„Tak to máme štěstí, že jsme Falavu už opustili, admirále Hušušle.“

„Co si to...“

„Gonzo, ukonči spojení. S tím neurvalým pitomcem se nemá cenu dál vybavovat,“ pronesla jsem provokativně, aniž bych ho nechala domluvit.

„Co si to d...“ Dál už jsme ten křik naštěstí neslyšeli.

„Za několik sekund dosáhneme hranice vesmíru.“

„Výborně, Hekore. Chci skočit do nadprostoru hned, jakmile se trochu vzdálíme od planety. Tuhle pošahanou soustavu musíme opustit co možná nejrychleji,“ dodala jsem spíš pro sebe než pro zbytek posádky.

„Jsme tisíc kilometrů od planety,“ ohlásil Hekor po několika minutách ticha.

„Tak tedy, spusť konvertor prostoru a vezmi nás k další hvězdě. Doufám, že tam po nás nebudou nic chtít,“ povzdechla jsem si.

„Ještě okamžik, Hekore.“ Mytryn pozastavil náš odlet.

„Co se děje, Mytryne?“

„Co Líjané?“

„Co je s Líjany?“ zeptala se Hehé.

„Falava a Líja obíhají po stejné dráze a Slunce je mezi nimi, díky čemuž o sobě nevěděly. Jenže náš přílet všechno změnil. Falavanům jsme sice o Líje neřekli, ale Líjanům jsme o té druhé planetě řekli.“

„A nezapomínejme, že Líjané rozvíjejí svůj vlastní kosmický program, a to celkem rychle. Tak si myslím, že je jen otázka času, kdy se vydají na průzkum své sesterské planety.“

„Časem by tam mohli poslat automatickou sondu, která by objevila inteligentní formu života. Následně tam pošlou i pilotovanou výpravu.“

„Myslíš, že je máme varovat je před Falavany, aby nespadli do stejné pasti jako my?“ Jako první to došlo Arině.

„Hekore, krátký skok nadprostorem. Vezmi nás kus od téhle šílené planety,“ rozhodla jsem se.

„Nechceš je varovat?“ zeptal se Ljun.

„Chci, ale Líja je jiným směrem, než kterým letíme nyní.“

„V tom nevidím žádný problém, prostě nás nasměruji správným směrem.“

„Ne, Hekore. Admirál Huruššle nás nejspíš sleduje a já mu nechci ukázat, že letíme směrem, odkud jsme přiletěli. To by mohlo vyvolat všelijaké otázky a jeho zvrhlý mozek by mohl začít vymýšlet rozličné teorie o tom, proč se vracíme, když jsme mu tvrdili, že poletíme směrem od hvězdy.“

„Myslíš, že by ho napadlo, že se za Sluncem skrývá druhá planeta?“

„Spíše se obávám, že si bude představovat nějakou invazní základnu nebo něco podobného.“

„Ale vždyť tam nic takového není,“ namítl Mytryn.

„Není, ale zkus to vysvětlit zvrhlému vojenskému důstojníkovi, který vidí nepřítele za každým stromem.“

„Zadávám skok na vzdálenost dvou astronomických jednotek.“ Proti Hekorovu rozhodnutí jsem neměla žádnou námitku. Vzdálenost to byla dost velká, abychom se spolehlivě octli mimo admirálův dohled.

„Jsou všichni na svých místech a bezpečně připoutaní?“

„Můžeme letět, Hekore,“ vydala jsem povolení, když se mi zobrazilo potvrzení od posledního člena posádky.

„Hotovo,“ ohlásil Hekor dokončení nadprostorového skoku, nebo spíš mikroskoku. Při rychlosti čtyř světelných let za hodinu jsou dvě astronomické jednotky rovné asi tak jedné desetině vteřiny v nadprostoru. Kdybychom neměli počítač, museli bychom letět mnohem dále a na přesné mikroskoky zapomenout.

„A teď nás vezmi k planetě Líja,“ vyzvala jsem Hekora.

„Kurz zadán a doba letu vypočítána,“ ohlásil Hekor po minutě.

„Tak tedy vpřed.“ I tentokrát jsem nestihla postřehnout přítomnost nadprostoru kolem nás a už jsme byli zpět v normálním prostoru.

„Jak jsme daleko od planety?“

„Přibližně sto tisíc kilometrů, Helíjo,“ odpověděl mi Hekor.

***

„Nabízíme dvě stě dvacet milionů,“ ozvalo se z vysílačky v okamžiku, kdy Arant vstoupil na oběžnou dráhu. „To je dvacet milionů pro každého. S takovou částkou si můžete zařídit velmi krásný a pohodlný život na velmi příjemném místě.“

„Náš postoj ohledně prodeje Aranta je stále stejný,“ odpověděla jsem stručně.

„Proč jste se tedy vrátili?“

„Abychom vás varovali, Kalo.“

„Před čím?“

„Vzpomínáte si, Kalo, jak jsme spolu mluvili o zvláštnosti této soustavy?“

„Myslíte tu druhou planetu na naší oběžné dráze, Helíjo?“

„Ano, přesně tu mám na mysli.“

„Je s ní snad něco v nepořádku?“

„Dalo by se to tak říct, Kalo, i když přesné to rozhodně není.“

„Planeta jako taková vás nijak neohrožuje. Jenže na jejím povrchu žijí inteligentní bytosti, které si říkají Falavané. A s těmi už je to horší.“

„Chcete mi říct, že se na nás chystají zaútočit?“

„To naštěstí ne. Jednak o vás vůbec nevědí a také nemají žádnou vesmírnou techniku.“

„Spíše jde o to, že vy už létáte na oběžnou dráhu kolem své planety a nyní se chystáte letět na Měsíc.“

„A jak to s tím souvisí?“ zeptala se Kala.

„Velmi úzce. Jde o to, že jednoho dne byste mohli doletět i k té jejich planetě a tam přistát.“

„A v tom by byl problém?“

„My jsme ho měli.“

Lída

„Tohle je nějaké divné.“

„Co je divné, Ferédžo?“

„Podle přístrojů jsou v této soustavě dvě planety na jedné oběžné dráze, Helídžo.“

„A to se nesrazí?“ podivil se Hekor.

„Radar ukazuje, že jsou navzájem posunuty o půl oběhu kolem mateřské hvězdy.“

„Vzpomínám si, že jsem jednou narazila na teorii popisující tento jev,“ řekla jsem. „Vědci takovou soustavu nazvali zrcadlovou. Ale pokud vím, označovali to za extrémně vzácný jev hraničící až s nemožností.“

„Ve Vesmírném společenství jedna takováto soustava existuje. Známe jí už několik tisíc let a odborně ji nazýváme koorbitální soustava.“

„Na tu soustavu si vzpomínám, Hehé. Jedna z těch planet je pro nás nepoužitelná a ta druhá slouží jako technická planeta,“ doplnila ji Hanár.

„Může na nich být život?“

„Těžko říct, ale rozhodně mají ideální vzdálenost od hvězdy, Gonzo.“

„Jsou v biozóně ještě nějaké jiné planety?“ zeptal jsem se.

„Ano, Helídžo. Radary zatím objevily pouze čtyři planety. První je příliš blízko hvězdy a čtvrtá je zase příliš daleko. Dost možná, že to bude plynný obr.“

„Dobíjením akumulátorů zde strávíme nejméně dva dny, takže nevidím jediný důvod, který by nám bránil v průzkumu těchto dvou neobvyklých planet,“ rozhodla jsem. „Ferédžo, jak daleko je ta bližší planeta v biozóně?“

„Přiletěli jsme k nim z boku, takže jsme od nich vzdáleni přibližně šest astronomických jednotek.“

„Hekore, vyber si jednu z těch dvou planet v biozóně a skoč k ní,“ nařídila jsem mu.

***

„Tak na téhle planetě dozajista existuje inteligentní forma života.“

„Podle čeho tak soudíš, Ferédžo?“ zeptal se Gonza, čímž mě předběhl.

„Radar mi ukazuje několik malých objektů v těsné blízkosti planety. A není to kamení.“

„Umělé družice,“ napadlo mě.

„Vypadá to, že jsou na stabilních drahách. Asteroidy by se tak blízko planety neudržely. Takže ano, vypadá to na družice," vysvětlila Feréja.

„Kolik jich je?" zeptal jsem se.

„Necelá stovka. Na téhle straně," dodala pohotově.

„To je hodně," soudil Gonza.

„Možná hodně, možná málo. Tato definice bude záviset na počtu obyvatel planety, jejich technické vyspělosti a také na rozloze pevnin."

„Také nemusí být jednotní, každý stát pak může mít své vlastní družice," doplnila Hanár další možnost.

„Jsou tam nějaké rádiové signály?" zajímala jsem se o projevy tamní civilizace.

„Něco zachytáváme, ale signál je příliš slabý. Na tuto vzdálenost by to mohl být i kosmický šum."

„Arino, nedal by se ten signál zesílit?" uvědomila jsem si, že Gonza je Trigan a jejich vysílačky jsou oproti našim slabé. Navíc neznají počítače a Gonza se s nimi ještě zcela nesžil.

„Gonza má pravdu, Helíjo. Signál je naprosto nečitelný, ale kosmický šum to rozhodně není. On totiž vychází přímo z té planety."

„Musíme se přiblížit," usoudila jsem. „Bude stačit, když se přiblížíme na poloviční vzdálenost?"

„Bylo by lepší přiblížit se na třetinu současné vzdálenosti," vyslovila svůj názor Arina.

„Hekore, slyšel jsi, co po tobě chceme?"

„Už vypočítávám skok."

„Všichni se připravte na mikroskok," ohlásila jsem palubním rozhlasem.

Každý vstup do nadprostoru vyvolával silné otřesy, stejně jako jeho opuštění. Naštěstí pro nás proběhly oba přechody téměř současně, takže se jejich vliv navzájem částečně vyrušil. Nicméně bylo lepší připravovat se i na takovéto mikroskoky předem a zbytečně neriskovat.

„Výpočty jsou hotové," ohlásil Hekor.

„Tak tedy vpřed," vydala jsem konečný rozkaz.

„Mikroskok za pět, čtyři, tři, dva, jedna," hlásil Hekor do palubního rozhlasu.

A už bylo po všem. Mikroskok byl tak krátký, že ho naše smysly ani nezaregistrovaly.

„Co vysílačka?" zeptala jsem se Gonzy a Ariny hned po skoku.

„Signál je stále slabý, ale počítač si s ním už dokáže poradit," odpověděla Arina po chvíli.

„Dá se přehrát?" napadlo Hekora.

„Zkusím to," Arinin hlas nezněl moc jistě.

„Zní to jako mluvená řeč," označila Feréja ty chrčivé zvuky.

„Ještě by bylo dobré zkrátit vzdálenost o několik světelných minut," usoudila Arina.

„Hekore, leť blíž k planetě."

Jedna světelná minuta je sice stále obrovská vzdálenost, ale naše antiprostorové motory si s ní poradí během několika hodin. Ostatně nadprostorové mikroskoky byly dobré, ale pouze na vzdálenost delší než dvě astronomické jednotky. Pod tuto vzdálenost se ukázaly být technicky neproveditelné. Stručně řečeno, počítač a konvertor to nestihly.

„Jak daleko jsme od planety?" zeptala jsem se.

„Jedna celá sedm desetin astronomické jednotky," odpověděla Feréja.

„Přiblížíme se na jednu astronomickou jednotku," rozhodla jsem po chvíli uvažování.

***

„Vítejte na Líje, návštěvníci z hvězd," přivítal nás tvor připomínající kenaura ze starých pověstí. Měl koňské tělo, byť menší než bylo obvykle, lidský trup pokrytý jemnou koňskou srstí. Jeho hlava se nám podobala ještě méně. Oči sice vypadaly lidsky, ale to bylo vše. Jeho uši byly dvakrát větší než lidské a lebeční část hlavy se mu protahovala dozadu na dvojnásobek lidské. Jeho nos měl tvar velkého knoflíku. A ústa? Místo rtů měl něco jako čenich, nebo spíše pozůstatek čenichu. Dalo by se říct, že měl na tváři připlácnutou půlku kuličky, ústy rozdělenou vedví.

„Je pro nás velkou ctí, že můžeme navštívit váš svět," řekl překladač, který naštěstí pracoval přesně tak, jak měl. Jen to drobné zpoždění působilo poněkud zvláštně. Zvenčí to muselo vypadat, jako bychom si svá slova dlouho rozmýšleli.

„Zde je vámi žádaný vzorek," řekl a podal mi malou ampulku s krví. O vzorek jsme je požádali při jednom z četných rozhovorů, které jsme vedli pomocí vysílačky krátce po vstupu na oběžnou dráhu jejich planety.

„Děkujeme vám," poděkovala jsem mu a vzorek jsem okamžitě předala Hehé. Ta se s ním vrátila na palubu Aranta, kde už na něj čekal Ljun a jeho malá čalí.

„Možná bychom se měli, představit," navrhl kenaur.

„Nemyslím si, že to nebude složité. Podle hlasu soudím, že jste Hyvíj, se kterým jsem mluvila přes vysílačku."

„V tom případě vy musíte být Helíja."

***

„Jak se vám líbilo představení našich dětí?" zeptal se mě Hyvíj krátce poté, co skončilo oficiální přivítání na planetě Líja.

„Musím říct, že to bylo velmi zajímavé," odpověděla jsem upřímně.

„Vesmírné společenství doposud poznalo osmnáct inteligentních forem života," vzal si slovo triganský biolog Ljun. „Vy jste devatenáctá civilizace. Naše Atanské společníky nepočítám, protože po genetické stránce jsou naprosto stejní jako my. Ačkoliv pocházejí z jiné planety a donedávna s námi neměli nic společného. Každopádně většina inteligentních forem života si je navzájem podobná. Některé jsou si podobnější více, jiné zase méně. Například Uzání jsou obojživelné bytosti, které se vyvinuly z chobotnic. Přesto zde existuje jistá podobnost, byť mají tři chapadla sloužící jako nohy a další tři jako ruce. Zatímco vaše – nazveme to zadní část těla – je ve Vesmírném společenství naprostým unikátem. Proto o představení vašich dětí mohu říct toto: V mých očích nebylo jen krásné, ale také unikátní a nezapomenutelné. Doprovodná hudba byla též velmi líbivá."

„Naše triganská hudba je považována za nejkrásnější hudbu ve Společenství. Vaše hudba se mi také velice líbila, ale s hrdostí v srdci mohu prohlásit: Triganská hudba je stále tou nejkrásnější hudbou ve známém vesmíru. Samozřejmě jsem slyšel jen několik skladeb. Přesto doufám, že se na vaší planetě trochu zdržíme a získáme tak příležitost ke kulturnímu vyžití."

„Vy s sebou nemáte žádné hudební záznamy?" podivil se Hyvíj.

„Triganská civilizace je velmi stará, přesto se za ta tisíciletí nezmohla na kvalitní zvukový záznam. Jenže to nám nikdy nevadilo, neboť většina Triganů vždy ovládala alespoň jeden hudební nástroj."

„My pochopitelně nejsme výjimkou, ale strávili jsme století a čtvrt na planetě dévů. A to byla opravdu dlouhá doba, během které se naše nástroje opotřebovaly a rozbily.“

„S tím vám mohu pomoci. Jednoduše vás vezmu do nejbližšího hudebního obchodu a tam si určitě něco vyberete,“ navrhl nám Hyvíj.

„To je od vás velmi laskavé,“ poděkoval mu Ljun.

„Takže jsme domluveni. Teď ještě, co za své služby dostanu,“ řekl Hyvíj a svými posledními slovy nás značně zaskočil. Pravda, nic není zadarmo, ale my jsme zde cizinci a nemáme žádné místní peníze.

„Co žádáte na oplátku?“ zeptala se Hehé trochu opatrně.

„Myslím, že deset kopů bude adekvátní kompenzací,“ odpověděl Hyvíj.

„Ale my nemáme žádné vaše peníze,“ poznamenala jsem.

„Co tedy nabízíte za mou námahu?“

„A co poděkování a vřelý úsměv?“ nabídla mu Kara.

„Deset vřelých úsměvů,“ odpověděl Hyvíj k mému neskonalému překvapení.

„Můžeme nabídnout jeden vřelý úsměv,“ kontrovala Kara.

„Chcete ze mě udělat žebráka? Jeden vřelý úsměv mi nestojí ani za námahu. Nemohu jít níže než na devět vřelých úsměvů a to jen proto, že jste našimi váženými hosty.“

Oni spolu snad budou smlouvat? A ještě k tomu o počet úsměvů místo něčeho hmatatelného, pomyslela jsem si. A skutečně se tak i stalo. Hyvíj se uchyloval k oslovením jako slečínko. Vyzýval Karu ke slitování, odvolával se na svou manželku, pak zase na děti, které potřebovaly nové boty. Pak jeho nejstarší dcera potřebovala nové plesové šaty. Nakonec do toho zatáhl i svou starou a těžce nemocnou matku.

Kara se snažila bránit, jak jen mohla, ale nebyla příliš přesvědčivá. Ke konci Hyvíj nabídl šest úsměvů. Kara pět. Hyvýj to završil požadavkem pěti a půl vřelého úsměvu. Načež to Kara přijala. Docela jsem zvědavá, jak mu hodlá zaplatit půl úsměvu.

„Co je vaší matce?“ zeptala se Kara, když se konečně přestali dohadovat o tom nesmyslu. „Pokud chcete, Ljun se vám na ni podívá a vyléčí ji,“ nabídla mu.

„To nebude zapotřebí, moje matka je v naprostém pořádku.“

„Tak proč jste říkal, že je nemocná?“ nechápala jsem.

Hyvíj neodpověděl, jen nad tím ledabyle mávl rukou.

„Že jsem tak smělý,“ ozval se Hekor, „kolik máte dětí?“

„Já žádné děti nemám.“ Touto odpovědí nás všechny překvapil snad nejvíc. Tedy všechny krom Kary – ta vypadala, jako by to věděla. Jenže to vědět nemohla. „Alespoň o žádných nevím,“ dodal ještě.

„Tak proč jste se na ně odvolával? A co vlastně mělo znamenat to vaše divadlo?“

„Jen jsem si vás chtěl vyzkoušet. Musel jsem zjistit, jestli vůbec umíte smlouvat, Helíjo.“

„A jak jsem dopadla?“ chtěla vědět Kara.

„Na začátečnici to nebylo nejhorší. Nejprve jsem vás chtěl nechat, abyste si prohlédli naše město sami, bez cizího vměšování. Jenže teď vidím, že první obchodník, na kterého narazíte, vás připravil o všechny vaše prostředky.“

„Byla jsem opravdu tak špatná?“

„To zas ne, ale je vidět, že s obchodem nemáte mnoho zkušeností. Naopak, my se o něm učíme od útlého dětství a smlouvání je pro nás něco jako národní tradice.“

„Zvláštní tradice. Jak jste k ní přišli?“ zeptala se Kara.

„To je dlouhý příběh, ale ve zkratce: Kdysi jsme byli rozděleni do mnoha států, z nichž každý měl vlastní měnu a vlastní banky. Jenže jak se náš svět vyvíjel, jednotlivé banky začínaly více spolupracovat. Lidé v jedné velké a vyspělé zemi se však naučili žít na dluh. Mladí si založili rodinu a pořídili si dům, samozřejmě na dluh. K tomu si zřídili něco jako kreditní účty. Z nich čerpali peníze, které nebyly jejich a do konce měsíce je museli vrátit zpět, jinak se použitá částka navýšila o nemalý úrok.“

„Nějakou dobu to fungovalo, ale pak se ukázala slabina tohoto systému. Čím dál víc lidí nedokázalo splácet své dluhy. Počet lidí, kteří nedokázali splácet, narostl natolik, že se to promítlo jako prudký pokles poptávky po zboží. Všechny tyto faktory dohromady zapříčinily celosvětovou obchodní krizi. O několik desetiletí později následovala druhá, pak třetí a nakonec čtvrtá krize.“

„Každé takové období doprovázela vysoká nezaměstnanost a s ní spojená nespokojenost. Proto bylo rozhodnuto zabránit páté krizi za každou cenu. Naši odborníci vypracovali poměrně složitý plán, který učí lidi vyžít s tím, co mají. Začali s tím u malých dětí, kterým už ve škole vysvětlovali, fungování ekonomiky a důsledky života na dluh. Děti to vcelku zajímalo, a proto se zapsaly na další kurzy finanční gramotnosti a vyjednávacích dovedností.“

„Asi nemusím zdůrazňovat, jak se to promítlo do reálného světa. Naštěstí pro náš svět toto vzdělávání přineslo kýžený výsledek a pátá ekonomická krize se nekonala. Lidé se naučili šetřit a nevytvářet zbytečné dluhy. V oněch dobách bývalo běžné, že si rodina půjčila na dovolenou u moře a pak to celý rok splácela."

„Samozřejmě taková dovolená přišla dráž, protože museli zaplatit jisté úroky. Dnes, když taková rodina nemá peníze na dovolenou, zůstane doma nebo si udělá výlety po blízkém okolí. Následně si odkládá peníze, které by jinak zaplatila bance na splátkách, a v příštím roce může vyrazit na vysněnou dovolenou u moře. Navíc ušetří za úroky, a tak si mohou dovolit lepší dovolenou, než měli v původním plánu, nebo mohou použít přebytek v rodinném rozpočtu."

***

„Zdravím vás, Hanár," pozdravil mě Hyvíj, místní obyvatel, kterého nám přidělila zdejší vláda jako průvodce svou civilizací.

„Vítej, Hyvíji."

„Naše vláda mě požádala, abych vám tlumočil jejich nejnovější nabídku."

„Už jsme vám říkali, že Aranta prodat nemůžeme."

„Já vím, ale to jste ještě neznali jejich poslední nabídku," zkoušel to.

„Arant je naše jediná naděje, jak se dostat domů. Navíc nám ani nepatří," zopakovala jsem mu to už poněkolikáté.

„Sto deset milionů kopů," vypálil na mě.

„To je opravdu spousta peněz, ale my se chceme vrátit domů."

„Copak se vám u nás nelíbí?" Nechtěl to vzdát tak snadno, ostatně tak tomu bylo i v předchozích čtyřech případech.

„Váš svět je krásný," – až na tu vaši finanční úchylnost, pomyslela jsem si – „jenže my jsme jiný druh než vy. Zkrátka si zde nenajdeme žádné partnery," připomněla jsem mu jeden z našich argumentů.

„Já vím," kupodivu proti tomu nic neřekl. To bylo poprvé. V minulých případech argumentoval tím, že si můžeme najít partnery mezi sebou navzájem. Asi si už uvědomil, že to nemá budoucnost. Jednak je v naší posádce šest žen a jen pět mužů, a co naše případné děti či vnoučata? Vždyť by brzy zdegenerovaly.

„Tak alespoň plány vašich motorů."

„Říkala jsem ti, že je nemáme. Sice v počítači byly, ale ta nešťastná anomálie je zničila.“

Falava

„Z povrchu planety zachycuji slabé signály,“ ohlásil Gonza, když jsme se přiblížili ke druhé planetě v této nanejvýš zajímavé zrcadlové soustavě, nebo jak ji nazývají naši triganští přátelé: ko-orbitální soustavě.

„Půjde to přehrát?“ zeptal jsem se.

„Pokusím se, ale obraz bude se vší pravděpodobností nekvalitní.“

„Ono to je televizní vysílání?“ podivil se Mytryn, což bylo poněkud zvláštní.

Triganská civilizace je stará desítky tisíc let, a nikdy neobjevila klasickou televizi. Obrazovky přitom užívali jako součást radarů. Dále mají malé obrazovky na čtečkách svých krystalických knih, pomocí kterých dokáží pořizovat černobílé obrázky. Jenže to je vše.

Je až neuvěřitelné, že civilizace, která aktivně zkoumá vesmír po několik desítek tisíciletí a vynalezla mimoprostorovou dopravu igutli umožňující okamžitou přepravu na vzdálenost stovek, ne-li tisíců světelných let, neznala trochu složitější elektroniku, jako je televize. A to nemluvím o počítačích.

„Hotovo,“ ohlásil Gonza o několik vteřin později.

Následně se na hlavní obrazovce objevil obraz jakési osoby držící něco v ruce. Naneštěstí byl obraz tak špatné kvality, že se nebylo možné poznat, co to drží.

„Hekore, trochu nás přibliž k planetě,“ rozhodla jsem se po několika minutách.

„To stačí, Hekore,“ vydala jsem rozkaz k zastavení, když už se mi zdála kvalita obrazu dostatečná.

„Arino, zapni nahrávání.“

„Počítač už na tom pracuje,“ zaznělo v odpověď.

***

„Podle té jejich televize se jedná o prosperující civilizaci. Proto jsem se rozhodla, že první kontakt navážeme po vysílačce.“ Nikdo proti mému rozhodnutí nebyl.

„Gonzo, zapni nahrávání.“

„Můžeš mluvit,“ vyzval mě vzápětí.

„Jmenuji se Helíja a jsem velitelka atanského hvězdného letounu Arant. Přilétáme k vám v míru a pevně doufáme, že navážeme přátelské vztahy. Na oběžnou dráhu vaší planety dorazíme za několik hodin. Pokud s tím budete souhlasit, rádi bychom přistáli a seznámili se s vámi tváří v tvář.“

„To bylo stručné,“ okomentovala to Arina.

„Pro začátek to bude stačit,“ odbila jsem ji. „Řekla jsem jim jen to nejpodstatnější.“

„Vysílej to ve smyčce.“

„Asi nikdy nepochopím, proč my Trigané jsme za celá ta tisíciletí nepřišli na to, že by se zpráva dala vysílat ve smyčce. Vždy ji někdo musel opakovat stále dokola. Přitom stačilo nahrát ji na záznamový váleček několikrát v řadě a pak už jen posouvat jehlu na začátek válečku,“ povzdychl si náš triganský radista Gonza.

Naše technologie bude pro Vesmírné společenství znamenat obrovský skok kupředu, ale nejprve to společenství musíme najít. A také náš Atan.

***

„Hovoří admirál Huruššle, nejvyšší představitel Falavy,“ ozval se z vysílačky nepříjemný mužský hlas po více než dni nepřetržitého vysílání. „Přistaňte na souřadnicích AL-25a98h05p JK-16a34h61p.“

„Kde to je?“ nevěděl Hekor.

„Zapni mi mikrofon, Gonzo.“

„Tady Helíja z hvězdného letounu Arant. Váš souřadnicový systém nám nic neříká. Nevíme, podle jakého klíče ho určujete. Ale dokážeme zaměřit zdroj rádiového signálu, který k nám přichází, a přistát v jeho blízkosti.“

„Náš signál vychází z udaných souřadnic. Hned vedle vysílače je vyznačená přistávací plocha a naše radary ukazují, že se k naší pozici právě přibližujete. Můžete tedy rovnou přistát.“

„Rozumím, signál jsme již zaměřili. Bohužel jsme minuli optimální bod pro zahájení sestupu do atmosféry, a proto musíme provést ještě jeden necelý oběh kolem vaší planety.“

„Nemůžete zahájit sestup teď hned?“

„V nouzové situaci by to šlo, jenže takové rychlé brzdění by spotřebovalo příliš mnoho energie a vzniklé přetížení by pro nás bylo velmi nebezpečné.“

„Ozvěte se krátce před zahájením sestup do atmosféry. Konec spojení.“

„Ten admirál mi nezněl moc sympaticky,“ Hekor vyslovil názor, se kterým jsem mohla jen souhlasit.

***

„Admirále Huruššle, právě jsme dokončili brzdný manévr a jsme připraveni zahájit sestup,“ ohlásila jsem tomu nesympatickému domorodci.

„No konečně,“ ozval se admirál nezdvořile. „Myslel jsem, že vyspělá kosmická civilizace bude poněkud dochvilnější.“

„Zákony fyziky a dynamiky platí pro všechny stejně, admirále,“ odpověděla jsem ne zrovna uctivě.

„Máte povoleno přistát na dohodnutých souřadnicích,“ povolil nám. „Doufám, že tentokrát to nebude trvat tak dlouho,“ neodpustil si poznámku s lehce pohrdavým tónem.

„Oběh planety trvá devadesát minut, a přitom jsme museli zabrzdit z orbitální rychlosti. Nyní stojíme na místě.“

„Tak tam nestůjte a už konečně přistaňte,“ ozvalo se z vysílačky.

„Co kdybychom raději letěli dál?“ navrhl Eris.

„Už jsme se dohodli, že přistaneme. Tak to nebudeme měnit, i když mi ten Huruššle začíná být krajně nesympatický,“ odmítla jsem to.

„Hekore, zahaj sestup.“

„Už vidím přistávací plochu,“ ohlásil Hekor po několika minutách ticha.

„Erisi, ljune, můžete provést analýzu zdejší atmosféry?“

„Odebírám vzorek. Výsledky budou k dispozici za několik minut.“

„Přistaneme za několik vteřin,“ ozval se Hekor. „Přistáváme.“

„Jsme tady,“ pronesla Hanár.

„Předběžná analýza zdejší atmosféry je dokončena. Složením se podobá té naší, ale je v ní spousta nečistot. Řekl bych, že zdejšímu průmyslu slovo ekologie nic neříká.“

„Ven půjdeme stejně ve skafandrech, Erisi.“

„No konečně, že vám to ale trvalo!“

„To bude asi zdejší pozdrav,“ pronesla jsem ke svým společníkům, ale tak, aby to slyšel i ten nezdvořák.

„To ty nervy,“ odbil to nezdvořák. „Vítejte na Falavě, návštěvníci z hvězd. Jsem admirál Huruššle, nejvyšší představitel svobodného lidu

Falavského.“ To už znělo jako oficiální přivítání, byť tón hlasu dával najevo jistou neupřímnost.

I když kdo ví, možná že se tak zdejší lidé vyjadřují běžně. V jejich televizi jsme to sice neviděli, ale před kamerou se každý může chovat jinak než mimo záběr. Ačkoliv nyní nás kamery zabíraly.

„Jsem Helíja z planety Atan a toto je Mytryn z planety Triga, je nám ctí, že se s vámi můžeme seznámit,“ ukázala jsem mu, jak vypadá zdvořilé představení. Škoda, že si z toho nevzal ponaučení, potřeboval by to.

„Proč na sobě máte ty divné obleky?“ zeptal se.

„To jsou naše skafandry, ochranné obleky.“

„Bojíte se nás?“

„Jde o vaši atmosféru,“ odpověděla jsem mu stručně.

„Naše atmosféra je v naprostém pořádku, kvůli ní žádné ochranné obleky nepotřebujete,“ nepochopil mě.

„Podle předběžné analýzy je zdejší atmosféra pro naše druhy dýchatelná, i když je silně znečištěná.“

„Naše atmosféra je čistší než kdykoli předtím,“ skočil mi do řeči admirál.

„Podle analýzy je v ní spousta síry, těžkých kovů a dalších zdraví škodlivých sloučenin. Ale o ty nám až tak nejde, podstatnější jsou principy, na kterých funguje zdejší život, a o tom nic nevíme.“

„Mohlo by se stát, že některé bakterie, které jsou pro vás naprosto neškodné, budou pro nás smrtelně nebezpečné. A naopak.“

„Naši odborníci vám poskytnou patřičná data,“ odbyl to mávnutím ruky.

„Věřím, že vaši odborníci jsou skvělými vědci, ale nemají zkušenosti s kosmickou biologií. Zatímco náš biolog Ljun má v této oblasti speciální školení. Pokud by mu někdo z vašich lidí poskytl několik kapek krve uzavřených ve sterilní nádobce, prozkoumal by ji a za několik minut bychom znali odpověď.“

„Gredejo, postarejte se o to,“ nařídil jakési ženě. „A vy pojďte se mnou.“ Ačkoli nezvýšil hlas, bylo zřejmé, že se jedná o rozkaz. Asi jsem měla dát na Erisovu radu.

Admirál nás zavedl do nedalekého hangáru, kde byl připraven stůl s občerstvením a několika židlemi. Naštěstí zdejší obyvatelé sice byli silně zavalité postavy, ale byli také naší výšky, a tak pro nás jejich židle byly použitelné.

„Takže, co vás k nám přivádí?“ zeptal se admirál, když jsme se usadili.

„Je to vcelku prostý příběh, admirále Huružšle,“ ujal se slova Mytryn.

„Jmenuji se Huruššle!“ admirál doslova vybuchl.

„Promiňte, vaše jméno je pro nás obtížně vyslovitelné.“

„To vás neomlouvá!“ Tak tady se dlouho nezdržíme, rozhodla jsem se definitivně.

„Na planetě Atan objevili nadsvětelný pohon a po několika úspěšných testech postavili Aranta. Se základní posádkou ho vyslali na zkušební výpravu k několika blízkým hvězdám.“

„Měli řádně otestovat všechny Arantovy systémy a provést základní průzkum několika blízkých hvězd.“

„Během jednoho letu se něco pokazilo a oni opustili nadprostor v neznámé oblasti. Navíc tento let nějakým způsobem vymazal paměť jejich počítače a poškodil i zálohy.“

„A tak bloudili vesmírem, až našli naši malou skupinu. My jsme rovněž ztracenci, jenže pocházíme z planety Triga. A protože na Arantu bylo dost místa, nabídli nám, abychom letěli s nimi.“

„Naše domovská planeta je členem Vesmírného společenství, které je rozsáhlé. Navíc naše astronomka našla na hvězdné obloze pět hvězd patřících do vzácné třídy oranžových nadobrů. A právě jeden takový nadobr je v našem společenství.“

„Takže letíte k tomu nadobru,“ pochopil admirál, „a doufáte, že to bude ten pravý.“

„Ano.“

„Zajímavé. Kolik jste jich už navštívili?“

„Ten první je odsud vzdálený čtyřicet devět světelných let,“ odpověděla mu Feréja, neboť jako navigátorka znala přesnou odpověď nejlépe.

„Jaká je pravděpodobnost, že to bude ta hvězda, kterou hledáte?“

„Nulová. Nadobr, kterého hledáme, není na okraji společenství.“

„Můžete nám říct něco o vaší planetě?“ zeptala jsem se.

„Asi jste si už všimli, že náš svět nebývale vzkvétá.“

„Vašemu jazyku jsme se naučili skrze televizi a zpravodajství.“

„Výborně, takže víte, jak na tom náš svět je. I když se o některých věcech v televizi nemluví často, proto vám mohly uniknout.“

„V minulosti jsme byli roztříštěni do celé řady různě velkých států, ale před dvaceti lety se v okolních státech odehrála takzvaná všelidová revoluce. Lid se ujal vlády a následně se s námi spojil do jednoho celku.“

„Inu, v následujících deseti letech se lidové vládě podařilo nepředstavitelné a pozvedla náš svět do bývalých výšin. A tak uskutečnila lidem dlouho očekávaný krok – zrušila peníze a osobní vlastnictví.“

„Od té doby zde platí pravidlo: Co je moje, to je tvoje, a co je tvoje, to je moje. A lidu to skvěle vyhovuje, všichni se o vše starají s péčí prvotřídních hospodářů.“

„Dříve, když vše mělo svého vlastníka, se nikdo o nic nestaral. Domy chátraly, pole rodila málo. Jistě se i zde našly výjimky, ale těch bylo opravdu málo.“

„A peníze? K čemu by nám byly? Každý člověk pracuje a přispívá tak k většímu celku. Na oplátku si v obchodě bere jen tolik, kolik potřebuje ke spokojenému životu.“

„Vidím, že tu máte takovou pěknou idylku,“ usoudila jsem.

„Snažíme se o to, ale v každém stádě se najde černá ovce. Tím myslím pozůstatky staré éry, žalostné pozůstatky starých kapitalistů a vykořisťovatelů lidu. Ti neustále podkopávají všechny naše snahy a usilují o návrat starých a dávno překonaných pořádků.“

„Žene je touha po bohatství a moci nad ostatními lidmi. Jenže v naší lidově demokratické společnosti jsme si všichni rovni což oni odmítají. Oni chtějí být nad všemi. Chtějí vše řídit a o všem rozhodovat. A to navzdory skutečnosti, že historie ukázala, jak to nezvládají.“

„Pane admirále, mám připravený vzorek krve, o který žádali vesmířané,“ opatrně nás přerušila žena, kterou prve označil jako Gredeju.

„Tak jim ho dejte,“ vyzval ji admirál.

„Děkuji,“ poděkovala jsem jménem naší posádky.

„Jestli vám to nebude vadit, admirále, vrátili bychom se na palubu našeho letounu, kde Ljun provede analýzu vaší krve. A také si doplníme zásobu kyslíku. Naše obleky mají jeden velký nedostatek: malá zásoba tohoto životodárného plynu.“

„Za jak dlouho se vrátíte?“

„Asi za hodinu.“

„Mohl by jít někdo s vámi?“ napadlo ho.

„Pokud pro něj máte hermeticky uzavřený oblek, který vydrží náš sterilizační proces.“

„V čem ten proces spočívá?“

„UV sterilizace, tepelná sterilizace o teplotě osmi set stupňů a opětovná UV sterilizace.“

„Nevím, co je UV sterilizace, ale obávám se, že na tu teplotu nic mít nebudeme," připustil neochotně.

***

„Mám hotovou analýzu," sdělil mi triganský biolog Ljun.

„Tak povídej, co jsi zjistil?"

„Je toho dost, ale nejdůležitější je, že se po planetě můžeme pohybovat bez ochranných obleků. Jen to bude trochu nepříjemnější, protože místní atmosféra je silně znečištěná těžkým průmyslem, a proto nám zdejší ovzduší bude připadat poněkud nepříjemné."

„Pár hodin to vydržíme," odbila jsem to mávnutím ruky.

„My tu máme také něco zajímavého," ozvaly se Feréja s Hehé.

„Co tam máte?" Nevěděla jsem, co by tam mohly mít tak důležitého.

„Když Arant obíhal kolem planety, jeho kamery snímaly povrch a ukládaly všechna data. No a my jsme si to teď prohlédly a domníváme se, že byste to měli vidět všichni."

„Pusťte nám to na hlavní obrazovku."

„Tohle je místo, kde jsme se setkali s tím nezdvořilým admirálem Huru-něco." Načež se na obrazovce objevil letecký záběr na danou oblast. „A tohle je město hned vedle té základny."

To, co se objevilo na obrazovce, rozhodně nebylo udržované město, jak o tom mluvil admirál. Domy byly v hrozném stavu, mnoho z nich mělo děravé střechy a několik domů bylo pobořených. Přesto bylo vidět, že tam žijí lidé. Jenže se dost odlišovali od těch, které jsme viděli na základně.

„A tohle je nedaleká vesnice." Načež se obraz změnil.

Shluk několika domků ostře kontrastoval ve srovnání s tím, co jsem znala ze svého domova na Atanu. Nestydím se použít označení barabizny na spadnutí než domy.

„Podle toho, co jsme si stihly prohlédnout, soudíme, že to tak vypadá na celé planetě," zakončila to Hehé.

„Tak si myslím, že životní pravidlo: Co je moje, to je tvoje, a co je tvoje, to je moje, tak úplně nefunguje," usoudil Mytryn.

„Mně to připadá, že ti lidé se o domy nestarají, protože nejsou jejich. Kdyby někdo některý dům opravil nebo si postavil nový, sousedi by se mu do něho okamžitě nastěhovali, neboť co je tvoje, to je moje." Myšlenka, kterou předložil Gonza, mi zněla vcelku logicky.

„To ale není tím nejhorším, co jsme našly," ozvala se Feréja, načež pustila další video. Na něm byla velká skupina protestujících lidí a proti nim stáli ozbrojení muži. Následně se na demonstranty vrhli, a to velmi brutálně.

„Myslím, že nám admirál poněkud lhal."

„Co budeme dělat?" chtěl vědět Gonza.

„Půjdeme ven přesně podle slibu, ale ponecháme si skafandry."

„A co jim řekneme?"

„Karanténa," navrhl Eris. „Můžeme jim říct, že výsledky jsou dobré, ale v našich tělech jsou zbytky nějakých bakterií z předchozí planety. Pro nás sice nejsou nikterak nebezpečné, ale na místní by mohly působit toxicky."

***

„Tak jak dopadly ty vaše testy?"

„Víceméně dobře," odpověděla jsem admirálovi na jeho jízlivou otázku.

„Co si mám představit pod tím vaším víceméně?"

„Vaše atmosféra je pro nás dýchatelná, i když obsahuje spoustu škodlivých prvků, ale to jen při delším vystavení jejímu vlivu. A po biologické stránce je to také v pořádku."

„Tak proč na sobě máte ty vaše obleky?" přerušil mě.

„Nedávno jsme navštívili planetu s podobnými podmínkami jako zde. Jenže jsme si odtamtud odnesli jisté bakterie, jejichž pozůstatky dosud přežívají v našich tělech."

„Pro nás jsou naprosto neškodné, ale pro váš druh jsou nebezpečné. Proto musíme nosit ochranné obleky a dodržovat karanténu."

„Jak dlouho budete v té karanténě?" zajímalo admirála.

„Nevím přesně, ale minimálně to budou týdny."

„To je mrzuté. Nedalo by se těch bakterií nějak zbavit dříve?" napadlo ho.

„Ljun by dokázal vymyslet prostředek na jejich zneškodnění, ale trvalo by mu to několik dní. Poté by trvalo jeden až dva dny, než by preparát zabral. Pak by ještě následovala několikadenní karanténa. Čistě pro jistotu."

„Odhadem by to trvalo týden, a tak dlouho tu nemůžeme zůstat. Váš nádherný svět nás sice láká, ale zároveň nám chybí naše domovy. Trigané

svůj domov opustili před nějakými sto čtyřiceti lety, takže jistě pochopíte, když řeknu, že se nechtějí nikde zdržovat déle než je nezbytně nutné.“

„To už je jejich problém a mne se nikterak netýká.“

„To je mi jasné, jenže jak jsem již řekla, všichni se chceme vrátit domů, a proto váš svět zítra, nejdéle pozítří, opustíme a vydáme se na další cestu.“

„Obávám se, že to nebude možné,“ touto větou mě admirál velice překvapil.

„Prosím?“

„Asi jste mě dostatečně nepochopila, když jsem vám vysvětloval, jak to u nás chodí. Ale jistě si vzpomenete: Co je moje, to je tvoje, a co je tvoje, to je moje. V podstatě to znamená, že nikdo nic nevlastní a vše patří státu.“

„To je možné, ale jak to souvisí s námi?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Váš hvězdný letoun přistál na naší planetě, a zde platí naše zákony.“

„Rozumím tomu, ale jak to souvisí s námi?“ stále jsem nechápala.

„Arant je na našem území, tudíž patří našemu státu, nikoliv vám.“ Nemohla jsem uvěřit vlastním uším.

4. Halvar
Zásluhy

„Obecní rada rozhodla, Halvare. Nikdy jsi pro naši osadu nebyl moc přínosný, a teď, když ses tak nešikovně zmrzačil, nám budeš už jen na obtíž.“

„Co to tady plácáš za nesmysly, Uldure! Já že jsem pro osadu nebyl přínosný? Že ti pusa neupadne takhle lhát. Kdo vymyslel a naučil vás vyrábět vrše na ryby?“

„To jsi sice udělal, ale ty ryby chytají jiní,“ namítl starosta.

„Jenže díky mně jich máte tolik, že je pravidelně prodáváte do okolních osad a vaše osada díky tomu prosperuje.“

„Jenže ani to neděláš ty. Ty jsi to jen vymyslel.“

„Ano, Uldure, vymyslel jsem to. A co jsem za to od vás dostal? Nic. Kdežto ty jsi vymyslel, že by se mohla postavit vysoká káď s koly, jako vůz, ve kterém se ryby dají převážet živé, tudíž i dál. Ty jsi to jen vymyslel, zatímco na realizaci už pracovali jiní. Jenže ty za ten nápad inkasuješ peníze, kdežto mně jste ani nepoděkovali. A to jsem vám ty vrše zpočátku vyráběl.“

„Mícháš dohromady dvě odlišné věci, Halvare,“ starostovi se moc nelíbilo, že tak otevřeně a na veřejnosti mluví o jeho příjmech.

„Ne, to tedy nemíchám. To jen ty jsi takový hamižný mizera.“

„Svým drzým chováním si jen přitěžuješ!“ obořil se na něj starosta.

„Řekni mi, ty mizero, kdo vymyslel a postavil vodní mlýny?“

„Ani to ti nedává dostatečné zásluhy na to, abychom tě tu živili po zbytek života. A ty mlýny patří obci,“ dodal na závěr.

„To jsou mi ale novinky. Tak mlýny, které jsem na vlastní náklady a vlastníma rukama postavil na pozemcích, které jsem předtím řádně koupil, patří obci!“ Halvar zvedl hlas ve spravedlivém rozhořčení.

„Ty v nich nemeleš, o to se starají jiní. Proto mlýny propadly obci.“

„Melou v nich jiní, protože jsem jim to dovolil. A obec z toho, na rozdíl ode mě, opět trvalý prospěch.“

„Prospěch má z umleté mouky a ty v nich nemeleš, proto nemáš žádné zásluhy, mrzáku. Kdybys ses alespoň tak hloupě nezmrzačil.“

„Dobře víš, že to byla vina tvého neschopného a věčně opilého syna.“

„To je lež!“ vybuchl starosta.

„Patrně jsi si popletl slova, starosto. Dozajista jsi chtěl říct: Omlouvám se ti za to, co ti můj nezdárný syn způsobil.“

„Ještě jedna takováhle urážka, Halvare, a dostaneš roubík.“

„Tak tebe uráží pravda?“ zeptal se starosty, neboť byl opravdu v právu, jelikož jeho nezdárný syn doopravdy zavinil zmrzačení jeho nohy.

Onoho dne seděl Halvar na trávě před svým domem a pracoval na novém nápadu. Do své práce byl tak zabrán, že si ani nevšiml povozu, který se blížil po cestě. Naneštěstí pro něj ho kočíroval starostův syn Hajvó, který byl opět tak opilý, že sotva vnímal své okolí.

Těsně před Halvarovým domem se něco stalo – možná usnul, nebo uviděl něco, co tam ve skutečnosti nebylo. Každopádně se mu povoz vymkl z rukou a zamířil si to rovnou na Halvara, ten si ho všiml až v poslední chvíli. Jediné, co ještě stihl, bylo zahlédnout toho opilce sedět na kozlíku a současně s tím se překulit stranou. Jenže to druhé tak úplně nevyšlo a vůz mu přejel nohu. Naneštěstí pro něj byla na voze spousta dřeva, a proto byl velmi těžký a nohu mu rozdrtil.

Štěstím byla skutečnost, že zdejší léčitelka byla velice šikovná a nohu dokázala zachránit, i když ne bez následků. Halvar se na zmrzačenou nohu může jen postavit, ale chůze bez opory je pro něj téměř nemožná.

Smůla byla, že samotnou nehodu nikdo neviděl a ten ožrala mu nejenže nepomohl, on vše nakonec i popřel, a to navzdory hlubokým kolejím táhnoucím se od lesa až k jeho domku.

„Jak jsem říkal, jako mrzák budeš jen na obtíž. Ty sám se neuživíš a na to, aby tě živila osada, nemáš dost zásluh, proto budeš dnes večer předhozen Glatře.“

Glatra byla příšera s dlouhým krkem a několika chapadly. Za temných nocí vylézala na břeh a požírala neopatrná zvířata či turhy, kteří se přiblížili k jezeru.

„Večer budeš odveden do Žlabu, který za tebou uzavřeme. Až se Glatra v noci vynoří, najde tam místo obvyklé kozy tebe. Tím alespoň trochu prospěješ osadě.“

Žlab se říkalo kousku louky, ze tří stran obklopenému strmou skálou. Čtvrtou stranu ohraničoval jezerní břeh, který však strmě klesal do hlubin. Přístup tam byl jen jeden. Na jedné straně, mezi skálou a jezerním břehem, se nacházel široký travnatý pruh. Místní po něm vodili kozy, které se ve Žlabu mohly nerušeně pást. Ovšem jen ve dne, na noc je museli vodit pryč.

Jen jeden den v měsíci tam jednu kozu nechávali pro Glatru, která se tak nasytila a osadu nechávala na pokoji, i když ne vždy.

„To nemůžete," bylo jediné, co zdrcený Halvar dokázal říct.

„Juko, řekni něco. Ty jsi viděl ty stopy od vozu, sám jsi nepochyboval, že za vše může ožrala Hajvó."

„Nikdy jsem nic takového neřekl," popřel Juko, nejlepší lovec a bojovník osady, že by něco takového kdy řekl.

„Vždy jsem tě považoval za čestného muže, ale teď vidím, že jsi jen podlý lhář jako starosta."

„Tvá slova jsou hluchá. Žádný Lugo nemůže urazit nejlepšího bojovníka osady." Lugo v národě turhů znamená: Ty nejsi nic. Tvá slova jsou prázdná.

„Odveďte ho a večer ho zavřete do Žlabu," nařídil starosta.

***

Dlouho předtím, než slunce zapadlo, ho dvojice strážných odvedla do Žlabu a zavřela za ním pevnou bránu. Tuto bránu postavili poté, co se jedna koza utrhla a utekla dřív, než Glatra dorazila. To by nikomu nevadilo, jenže hladová Glatra pak napadla osadu, přičemž poškodila řadu domků a sežrala několik turhů.

Zdravého turha by taková brána nikdy nezadržela, ale Halvar byl mrzák. Bez opory dokázal ujít sotva několik kroků. S berlou to sice šlo, ale i tak byla brána na jeho skromné síly. Ostatně vždy býval tím slabým, skoro až neduživým turhem.

Co Halvarovi scházelo na těle, dohánět svou inteligencí. Jenže ani vysoká inteligence mu proti jezerní Glatře nepomůže, a dobře to věděl. Přesto se nehodlal vzdát tak snadno.

Vesničané si ve Žlabu připravili slušnou hromadu prutů a dobře naostřených kůlů. V následujících dnech z nich měl být postaven nový přístřešek, pod kterým se kozy schovávaly před horkem poledního slunce.

Halvar si vybral jeden krátký a silný prut, ten si pevně přivázal k pasu a k noze. Sice se nemohl moc dobře ohýbat, ale dalo se tak chodit. Dokonce se dalo chodit i celkem rychle.

Ostatní pruty a kůly odtáhl co nejdál od vody a opřel je o skálu. Vytvořil si tak malý přístřešek, pod který se mohl ukrýt. Ačkoli věděl, že

Glatru nedokážou zastavit ani pevné domovní dveře, jenže si říkal: Něco je lepší než nic.

Tma se dostavila brzy, dříve, než by si Halvar přál. Ostatně on si nejspíš přál, aby se už nikdy nesetmělo. Jenže pouhé přání nic takového nezmůže, ostatně přírodě nedokáže poručit ani král žijící v Halvarově rodném městě.

Halvar, ukrytý ve své chatrné skrýši, vzpomínal na své dětství v sídelním městě Pragatu. Vzpomínal na svého otce a bratra. Bratr po otcově smrti zdědil většinu majetku a vyhnal Halvara z rodného domu.

Nešťastný Halvar se dlouho nerozmýšlel a Pragat opustil. Po několika dnech cesty došel do zdejší osady. Tam si za zděděné peníze koupil domek s přilehlým pozemkem, na kterém postavil své tři mlýny.

Z kopce tam stékal velký potok a Halvara tehdy napadlo, že by vodní proud dokázal roztočit kolo, které by pro změnu roztočilo kamenný mlýnek, který on sám používal na mletí obilí.

A tak začal stavět vodní kola – nejprve malé, pak větší a větší. Současně s tím vyráběl i větší mlecí kameny, až dosáhl současné velikosti. Jeho vzpomínání mu přineslo úlevu od osudu, který ho nyní čeká. Jenže když si vzpomněl, jak plný hrdosti předvedl všem svým sousedům první velký mlýn, vrátily se i myšlenky na Glatru.

Drobnou, i když ne tou nejlepší úlevou mu bylo vědomí, že jeho bratr byl špatným obchodníkem a podnik zděděný po otci přivedl na pokraj bankrotu. Ve snaze zachránit, co zkazil svými špatnými rozhodnutími, učinil ještě horší rozhodnutí. V noci se vloupal do domu zámožného obchodníka, ale městská stráž ho chytila v okamžiku, kdy vylézal z okna s ukradenými penězi.

Za svůj hanebný čin byl odsouzen ke ztrátě veškerého majetku a k patnácti letům nucených prací ve státním dole. K výši jeho trestu napomohlo i jeho chování v obchodě – několikrát byl úředně napomínán a dokonce i pokutován, poněvadž šidil své zákazníky.

Halvar si jako malý s bratrem dobře rozuměl, ale v posledních letech otcova života se mu bratr značně odcizil. Často se mu vysmíval kvůli jeho slabé tělesné konstituci a nakonec ho vyhnal z rodného domu. Byť otci na smrtelné posteli slíbil, že bratrovi ponechá světnici s vlastním vchodem, kterou v té době Halvar obýval.

Naděje

Halvarovo vzpomínání přerušilo šplouchání vody. Došlo mu, že se Glatra snaží vylézt na břeh. Jednou z mnoha štěrbin se podíval k jezeru a spatřil bestii, jak se dere na břeh.

Pomyslel si, že jí to moc dobře nejde. Nejspíš proto, že jezerní břeh tam padá prudce do hlubin. Jenže to nebylo nic, co by mu pomohlo přežít. Na okamžik ho napadlo, že by mohl vzít jeden zašpičatělý kůl a pokusit se na Glatru zaútočit, to by však bylo obtížné i pro zdravého a silného muže. On však nebyl ani zdravý, ani silný. Také by musel být rychlý, jenže to také nebyl. Vždy byl slabý a pomalý.

A tak se choulil ve svém úkrytu a doufal, že ho to monstrum nenajde. Jenže Glatra měla dobrý čich, proto ho brzy ucítila a neomylně zamířila jeho směrem.

Jak se blížila, Halvar se usilovně snažil něco vymyslet. Jenže ho, snad poprvé v životě, nic nenapadalo. Vždy měl hlavu plnou myšlenek, ale dnes ho jeho bystrý mozek poprvé nechal na holičkách.

V poslední chvíli vyběhl z úkrytu a začal před příšerou utíkat. No, utíkání to zrovna nebylo. Spíš to byl spěšný ústup. Naštěstí se Glatra na souši také nepohybovala příliš rychle. Navíc to vypadalo, že špatně vidí, jenže to dohánělа výborným čichem.

Když si uvědomil tuto skutečnost, začal mu fungovat mozek. Ve Žlabu vítr moc nefoukal, přesto zde vzduch slabě proudil směrem k jezeru. Díky čemuž ho to monstrum tak snadno našlo. Takže v okamžiku, kdy se Halvar dostal mezi obludu a jezero, to vypadalo, jako by se jí ztratil. Jenže ne na dlouho.

Glatra, ačkoliv měla špatný zrak, stále viděla. Hodnou chvíli tam jen tak stála a větřila, pak začala pozorně sledovat své okolí a pátrat po své večeři. A brzy ji i našla. Sice ji neviděla moc zřetelně, ale přesto ji viděla. Pak znovu vyrazila na lov. Jenže vytoužená pochutina se také pohnula a Glatře se znovu ztratila. Opět se zastavila a znova pozorovala okolí a pak vyrazila.

A večeře v podobě chutného Halvara opět zmizela. Takhle se to opakovalo už téměř hodinu a Halvar začínal být vyčerpaný. Naštěstí i Glatra začínala jevit známky únavy, i když ne tak velké jako Halvar.

Pak Halvara napadlo vrátit se pro několik naostřených kůlů a pokusit se Glatru alespoň zranit. Ani na okamžik nevěřil, že by ji mohl přemoct

a zachránit si život. Jenže Glatra už byla dlouho na suchu a začínalo se to na ní projevovat jako únava. Kdyby se mu ji povedlo zranit, možná by se vrátila do jezera a na nespolupracující hlavní chod by zapomněla.

Myšlenka byla vcelku dobrá, ale její realizace byla téměř nemožná. Sice se k několika ostrým kůlům dostal, ale přiblížit se s nimi ke Glatře a bodnout ji se ukázalo jako nemožné.

Sám už padal únavou, a proto se na okamžik opřel o jeden z vyčnívajících balvanů. A vtom dostal spásný nápad. Špičatý kůl položil na jeden balvan a tupou stranu zapřel o druhý kámen. Pak už zbývalo jen nalákat na něj Glatru.

To se sice ukázalo být snadné, ale mělo to jeden velký háček. Glatra ho neustále pronásledovala, ale nedařilo se mu nalákat ji ze správného směru.

Až na pátý pokus se Glatra nabodla na kůl a vzápětí se ozvalo neskutečné zařvání. Glatra se nepohybovala nijak rychle, jenže byla velká a tudíž těžká. Ostrý kůl proto propíchl silnou kůži a pronikl do Glatřina těla. Rána nebyla smrtelná ani moc nebezpečná, ale podle toho zařvání musela být velice bolestivá.

Ten řev musel probudit celou osadu, pomyslel si Halvar se škodolibým úsměvem. O chvíli později se ozvalo druhé zařvání.

Ani bolestivé zranění neodradilo Glatru od záměru osobně pozvat Halvara na pozdní večeři ve dvou a dohlédnout na to, aby se jí zúčastnil. A tak si s každým dalším pohybem zarážela kůl hlouběji do těla a přitom řvala bolestí.

Posílen tímto úspěchem, Halvar rychle nastražil druhý kůl a nasměroval ho na opačnou stranu. Poté na něj navedl Glatru.

Podruhé to bylo velmi snadné. Jezerní příšera ho ucítila dříve, než past připravil, načež se dobrovolně otočila s úmyslem ztrestat tu nespolupracující pochoutku. Jenže se opět setkala s ostřím kůlu. A po několika pohybech vpřed padla na zem.

Ani ne deset metrů před ní se s úlevou zhroutil k smrti vyčerpaný Halvar. Několik vteřin nevěřícně zíral na nehybné tělo jezerní příšery. Přežil a dokázal něco, na co si netroufl ani Juko, nejlepší lovec a bojovník v osadě. Tak kdo je tady Lugo? pomyslel si. Pak ho pohltilo slastné bezvědomí.

***

Halvara probudily sluneční paprsky vycházejícího slunce. Hodnou chvíli mu trvalo, než uvěřil, že je naživu a že zabil obávanou Glatru, obrovskou obojživelnou choborybu, která po mnoho desetiletí terorizovala osadu. Obludu, které se bál i Juko, nejlepší lovec a nejstatečnější bojovník v celém okolí.

I když prospal několik hodin, stále byl unavený. Navíc ho bolela i místa, o kterých ani nevěděl, že je má. Za to nejspíš mohlo noční vypětí a spánek na kamenité zemi.

Po chvíli došel k tělu zabitého monstra a pečlivě si jej prohlédl. V ranním světle byly oba zabodnuté kůly dobře viditelné. Když si tak prohlížel tělo, uvědomil si, jaké měl nehorázné štěstí.

Noc byla výjimečně světlá, a tak dobře viděl, kde Glatra je. K tomu tam byly připravené ty kůly, a on jich tak mohl využít a Glatru na ně nalákat. Také bylo štěstím, že se Glatra pohybuje pomocí chapadel. To sice může být vysoce efektivní ve vodě, ale na souši to Glatru výrazně zpomalovalo.

Halvar si zkoušel představit, jak jeho sousedé zareagují, až uvidí živého Halvara a mrtvou Glatru. Nešlo to, vůbec si to nedokázal představit. Nevěděl, kdo a kdy přijde. Glatřin řev dozajista všechny vyděsil k smrti, takže budou opatrní.

Jediné štěstí bylo v tom, že tělo Glatry leželo hodný kus od břehu, takže ji nikdo z příchozích neuvidí, dokud nevstoupí do Žlabu. Navíc ji tam ani nebudou čekat, protože každý ví, že Glatra je nočním tvorem a ve dne ji nikdy nikdo neviděl.

Čekání na příchod některého ze sousedů, který otevře bránu Žlabu, si krátil přemýšlením o své budoucnosti, kterou už opět měl. Zabil jezerní Glatru, což je tak významný přínos, že ho ani hamižný starosta nedokáže odbít mávnutím ruky.

Jenže těm turhům dal vrše na ryby, které sám vymyslel, a navíc jim jich většinu i vyrobil. Jen díky jeho nápadu měli hojnost ryb. Vymyslel vodní kolo, které otáčí mlýnským kamenem. A ten je ještě mnohem větší než do té doby používané ruční mlýnky.

A opět to byl on, kdo postavil tři mlýny, ve kterých melou zrní pro svou potřebu a dokonce i pro okolní osady. A ten mizera starosta prohlásil, že mlýny jsou obecním majetkem, a upřel mu všechny zásluhy.

Jenže Glatry se každý bojí. Její zabití už starosta nebude moct přejít a bude muset uznat jeho zásluhy. Jenže stojím o to ještě, po tom všem? zeptal se sám sebe a hned si i odpověděl: Nestojím.

A tak učinil rozhodnutí. Včera mu starosta upřel jeho legální majetek. Jenže teď zabil obávanou nestvůru, dozajista se ho budou bát. Někteří ho budou i obdivovat, a nebude divu – mrzák, který přemohl obludu jako je Glatra. Ale budou se ho také bát, protože nedokážou pochopit, jak to mohl dokázat. A každý se bojí toho, co nechápe.

Proto si byl jistý, že mu starosta neupře jeho majetek, který co nejrychleji prodá. Ani na okamžik nepochyboval, že mu kupec nabídne poctivou cenu.

Pak odejde. Vrátí se do rodného Pragatu, za utržené peníze si koupí pěkný domek a možná si otevře i nějaký obchod – třeba by mohl vyrábět ony vrše na ryby. Vždyť Pragat leží u široké řeky a žije v něm spousta rybářů.

Šramocení zpoza brány ho vytrhlo z úvah – vesničané přicházeli. Podle hlasů poznal starostu Uldura, proradného lovce Juka, ale také laskavou léčitelku a několik dalších sousedů.

„Tak to už otevřete!“ zaslechl starostu, rozčilujícího se před bránou.

V ten okamžik Halvara napadlo vzít jeden ze zbývajících kůlů a vší silou udeřit do brány. Samozřejmě, že by ji tím neotevřel, ale ty na druhé straně by pořádně překvapil, nebo spíš vyděsil. Možná by je napadlo, že to byla Glatra, a strachy by utekli. Usoudil, že ten nápad raději pustí z hlavy. Bylo pozdní dopoledne a on už měl pořádný hlad. Kdo ví, jak dlouho by pak musel čekat, než by někdo přišel otevřít bránu do Žlabu.

„Pusťte mě k tomu,“ uslyšel zavrčení lovce Juka. Když se v noci naháněl s tou obludou, Glatra několikrát narazila do brány a zřejmě ji poškodila, proto ji nyní nešlo otevřít.

„Brána je zkřížená, proto nejde zvednout závora,“ dalo by se říct, že Juko potvrdil jeho domněnku. „Musíme ji něčím vyrazit. Není tu nějaký balvan?“ Za okamžik se z druhé strany ozývalo bušení.

Brána se po několika úderech uvolnila a otevřela a do Žlabu vstoupil starosta, následovaný Jukem a několika dalšími vesničany. Jejich pozornost okamžitě upoutal Halvar – živý, nesežraný a klidně kráčející směrem k nim.

O zlomek vteřiny později si jejich pozornost vyžádala mrtvá Glatra. Všichni na okamžik strnuli hrůzou. Trvalo několik dlouhých vteřin, než Juko jako zkušený lovec poznal, že je Glatra mrtvá.

„Glatra je mrtvá,“ sdělil ostatním, co poznal. Pak se obrátil na Halvara: „Jak jsi to dokázal?“

„Uhni, Lugo.“ Lovec sebou trhl, jako by ho Halvar udeřil. Jenže tohle bylo ještě horší. Halvar ho zasáhl přesně tam, kde to bolí. Od Halvara to nebyla urážka či napadení, nýbrž morální facka. Facka, kterou si Juko zasloužil, a Juko to věděl, proto to tak bolelo. Navíc si všiml dvou kůlů zaražených hluboko do těla Glatry, takže Jukovi bylo nad slunce jasné, že ji musel zabít Halvar. Ale jak? Vždyť ani nemůže pořádně chodit, uvažoval Juko. Pak si všiml, že Halvar jde velmi dobře. Pečlivě si ho prohlédl a rychle objevil přivázaný klacek, který sloužil jako berla.

„Uldure,“ oslovil starostu, „teď se jdu najíst a odpočinout si do svého domu.“

„Ty už žádný dům nemáš,“ odvětil starosta ne zrovna nejpevnějším hlasem.

„Řekl jsem, že jdu do svého domu,“ zopakoval Halvar hlasem, který nepřipouštěl námitky. „Zastav se za mnou odpoledne. Po tom, jak jste se ke mně zachovali, jsem se rozhodl, že v této osadě už nezůstanu. Takže očekávám, že obec ode mne odkoupí můj dům, všechny pozemky a mé tři mlýny. Samozřejmě za poctivou cenu. A také počítám s tím, že mi tvůj vychlastaný synáček vykompenzuje újmu, kterou mi způsobil.“

Odchod

Halvarův návrat do osady vyvolal velký rozruch. To ale nebylo nic proti poprasku, který se odehrál před Halvarovým domem. Ten už totiž obsadil starostův syn Hajvó, a i když ještě nebylo ani poledne, měl už upito.

„Tohle je teď můj dům!“ zakřičel na Halvara opilec Hajvó. „Ty jsi mrtvý, mrzáku. Sežrala tě Glatra,“ vysmíval se mu.

„Vypadni z mého domu, ty jeden ožralo,“ vyzval ho klidným hlasem Halvar.

„Tak pozor, ty jedna pozdní večeře,“ Hajvó zřejmě oslavoval zisk nového domku a trochu to přehnal, i když on to přeháněl skoro denně. „Žádné jídlo mě nebude vyhánět z mého domu!“

„To ožralé prase okamžitě zmizí z mého domu,“ klidně oznámil starostovi. Ten, k překvapení všech nařídil svému synovi, aby okamžitě opustil Halvarův dům.

„To není Halvarův dům, to je můj dům! Halvar je přece mrtvý,“ Hajvó se nechtěl vzdát krásného nového domku.

„Jak může být mrtvý, když stojí přímo před tebou?!“ ozval se zahanbený Juko.

„Juko, pomoz mému synovi a doprovoď ho do jeho domu,“ požádal starosta Juka s předstíranou velkorysostí. Jenže všichni viděli, jak Juko chytá Hajvóa za ruku a naprosto nedůstojným způsobem ho táhne pryč.

Po vstupu do svého domku a letmém obhlédnutí Halvar zjistil, že mu chybí některé věci. Domníval se, že si je rozebrali sousedé v domnění, že nepřežije noc, nebo je Hajvó vyhodil, či je stihl někomu prodat. Nedivil se jim, ještě včerejšího večera by na své přežití nevsadil ani měďák. Jenže oni by se takto zachovat neměli. Sice nikdy neměl mnoho věcí, ale vlastnil několik osobních památek na své rodiče, které nyní chyběly.

„Starosto, v mém domku chybí některé věci,“ obrátil se na starostu.

„Zřejmě si je někdo odnesl,“ konstatoval starosta s nezájmem v hlase.

„To není můj problém, starosto. Toto je můj dům a mé věci. Nikdo nemá právo si odsud něco odnášet bez mého svolení.“

„To už není má starost,“ odmítal starosta zasáhnout.

„Zítra ráno odsud odcházím. Co mám podle vás říkat turhům, kteří se mě na cestě do Pragatu zeptají, odkud jdu? Mám jim snad říkat, že jdu z osady zlodějů?“

„V naší osadě se nekrade," starosta se bránil, ale bylo na něm vidět, že se Halvara bojí.

„A kde tedy jsou mé věci? Co pohledával váš syn v mém domě? A konečně, co měla znamenat vaše včerejší slova o tom, že mé mlýny, postavené mýma rukama z mnou koupeného materiálu a stojící na mém pozemku, patří obci?"

„To je něco jiného."

„Myslím, že pragatské úřady budou mít o zdejší praktiky velký zájem." Starosta na to nic neřekl, ale do večera se Halvarovi vrátily všechny jeho věci.

Odpoledne za Halvarem přišel starosta, aby dojednal, za kolik zlatých obec odkoupí Halvarův majetek. Pro nadcházející jednání si přinesl kupní smlouvy na pozemky a domek, které kdysi Halvar s obcí uzavřel.

„Před osmi lety jsi od nás koupil tento domek s přilehlými pozemky," začal starosta. „Za pozemky jsi zaplatil sto zlatých a za domek padesát zlatých. Po poradě s ostatními jsme se shodli, že sto padesát zlatých je odpovídající cena za tvé pozemky a domek."

„Snaží se mě zdejší obec okrást, Uldure?" Halvarovi se ta nabídka vůbec nelíbila.

„Nabízíme ti poctivou cenu, tak nás neurážej."

„Pokud nechcete, abych se k vám choval tímto způsobem, pak se tak nechovejte vy ke mně. Když jsem před lety kupoval tento domek, byla to barabizna na spadnutí. A dnes je to nejlepší domek v celé osadě. Nabízet mi za něj padesát zlatých je nehorázná drzost."

„Kolik chceš?" zeptal se starosta přímo.

„Minulý měsíc jste prodali domek po staré Kodové za sto padesát zlatých, a ten měl děravou střechu."

Starosta se na okamžik zamyslel. Bylo mu jasné, že Halvar je na něj příliš chytrý a má přehled o dění v celé osadě. Proto mu nabídl dvě stě padesát zlatých za domek, sto padesát za pozemky a šest set zlatých za mlýny.

Halvar s cenou za domek a pozemky souhlasil, ale za mlýny chtěl rovných tisíc zlatých. Dostal je. Celkem tedy tisíc čtyři sta zlatých.

„A co mé zmrzačení?"

„Co je s ním?" dělal starosta nechápavého.

„Dobře víte, že to zavinil váš Hajvó."

„To není pravda," bránil syna starosta, byť jen tak vlažně.

„Víte dobře, že to tak je. Juko to sice večer hanebně popřel, ale předtím mi to potvrdil a řekl to i několika dalším turhům.“

Starosta na to už nic neřekl. Věděl dobře, jak to tehdy bylo, a tak sáhl do svého měšce a před Halvara vysázel rovných šest set zlatých. Poté odešel beze slova.

***

Následujícího rána Halvar opustil jezerní osadu a vydal se zpět do rodného Pragatu. S berlou, která byla mnohem pohodlnější než klacek přivázaný k noze, se mu nešlo snadno. Šel pomalu a často musel odpočívat.

Sice nikdy nebyl žádný vytrvalec, spíše naopak. Vždycky byl ten slabý až neduživý, přesto dokázal ujít slušnou vzdálenost bez odpočinku. Jenže teď tomu bylo jinak.

Do večera neušel ani čtvrtinu vzdálenosti, kterou by zvládl ujít před svým zraněním. Přesto se nehodlal vzdát. Když se nevzdal ani tváří v tvář Glatře, nevzdá se ani před nějakou prašnou cestou.

Původně si myslel, že noc stráví v nějaké vesnici. Jenže jedna byla dobré dvě hodiny chůze za ním a druhá v nedohlednu. Proto když u kraje lesa objevil opuštěné ohniště, rozhodl se přečkat noc na onom místě. Z lesa si přinesl trochu roští na oheň, na kterém si uvařil trochu polévky, a pak se uložil ke spánku.

Ze spaní ho probudily jakési hlasy. Nevěděl, jak dlouho spal, ale moc odpočatě se necítil, proto se domníval, že spal jen krátce. Chtěl zavřít oči a pokračovat ve spánku, jenže ty zvláštní hlasy se k němu blížily.

Přišlo mu to podivné. V oněch hlasech rozeznával jasně artikulovaná slova, jenže jim vůbec nerozuměl. Jako syn obchodníka se sice naučil jazyky dvou z pěti sousedních království, jenže tato slova byla v řeči, kterou nepoznával. A to dokázal rozlišit i zbylé tři.

Napadlo ho, že to musí být někdo z větší dálky. Co by tu ale dělal, a takhle v noci? Ledaže by to byli nějací banditi. Jenže ti by se těžko vydali provozovat své řemeslo do země, kde jim nikdo nerozumí.

Nakonec se rozhodl neriskovat a chovat se nenápadně. Tedy ležet a být zticha, což už stejně dělal. Oheň naštěstí vyhasl před notnou dobou, a tak nehrozilo, že ho prozradí plameny či kouř. Jenže hlasy se stále blížily. Dokonce to vypadalo, jako by šly přímo k němu.

O chvíli později se u něj posadili dva cizinci. Měsíc byl v úplňku a noc byla světlá, takže na ně dobře viděl. To, co spatřil, ho vyděsilo.

Na první pohled bylo jasné, že ti dva příchozí nejsou turhané. Podobnost zde byla značná, ale uši měli na bocích hlavy, nikoli na vršku. Nosy malé, téměř nevýrazné, a brady stejně malé jako nosy.

Halvar tam jen tiše ležel a nehýbal se. Doufal, že brzy odejdou, ale nevypadalo to tak. Jeden z návštěvníků se posadil vedle Halvara. Druhý odběhl do lesa a za okamžik se vrátil s trochou chrastí na oheň.

Když se oheň rozhořel, vytáhli něco z vaku a chvíli to opékali nad plameny. Halvar čekal, že si to v klidu snědí, ale oni se obrátili k němu a nabídli mu jeden kousek.

Chvíli se zdráhal, ale večerní polévka ho moc nezasytila a ten nabízený kousek tak krásně voněl. Halvar neodolal a jídlo přijal, i když se bál. Pak se posadil a opatrně ochutnal. K jeho překvapení to chutnalo ještě lépe, než to vonělo.

V tu chvíli ho napadlo, že ti podivní cizinci jsou démoni, v něž věřili jeho předci, ale tuto myšlenku rychle zapudil. Démoni ze starých bájí by mu jídlo nenabídli. Maximálně by ho pozvali, ale ne na jídlo, nýbrž k jídlu. Dalo by se říct: jako Glatra.

Ale co jiného jsou ti cizinci, když ne démoni? Jejich řeč je podivná, jako by nepocházela z tohoto světa, přesto zní vcelku příjemně.

Halvar se ještě vrátí

5. Svět krve
Vyspělí barbaři

„Doufám, že už konečně narazíme na něco zajímavého,“ postěžoval si Eris. A nebylo divu, vždyť od Falavy jsme navštívili dvanáct hvězd a u žádné nebylo nic zajímavého.

„A pokud ano, tak doufám, že místní inteligentní forma života bude lepší než ta předchozí.“

„Falavané nemuseli být špatní, Hekore. Jen mohli mít smůlu na své vůdce.“

„Tak doufám, že tu nepotkáme místní obdobu toho admirála Hušušle, nebo jak se vlastně ten nezdvořák jmenoval.“

„Hulvát to byl prvotřídní,“ dala jsem Myrtynovi za pravdu.

„Zachytávám slabé televizní signály z planety,“ ohlásil nám Gonza.

„Už zase?“ neodpustil si Hekor. „Doufám, že zachytíš něco lepšího, než byla ta falavanská propaganda,“ dodal ještě.

Nahlas jsem nic neřekla, ale zcela jsem s ním souhlasila. Falava byl příšerný svět. Nejenže se nám tamní vládce pokusil ukrást Aranta, ale také se nás pokusil zabít nějakou raketou.

Rozdíly mezi jejich televizním vysíláním a záběry pořízenými Arantem byly až zarážející. Televize ukazovala prosperitu a blahobyt, zatímco Arant zase chudobu, bídu a strádání. Vlastně jen bídu a strádání. Chudí na Falavě nebyli, neboť zrušili osobní vlastnictví a peníze.

„Půjde to přehrát?“

„Půjde, Helíjo. Jenže signál je analogový a jsme příliš daleko od planety, takže výsledek nebude stát za nic.“

„Hekore, slyšel jsi Gonzu? Vezmi nás blíž k planetě.“

„Mikroskok je vypočítán a připraven,“ ohlásil mi Hekor, sotva jsem to dořekla.

„Tak tedy vpřed.“

„To bude stačit.“ Gonza odsouhlasil Hekorovu volbu vzdálenosti. „Signál je zde dostatečný.“

„Tak nám něco pusť,“ požádala jsem.

Vzápětí se na hlavní obrazovce objevily dvě postavy, zřejmě muži. Oba byli štíhlí, svalnatí, zřejmě i vysocí, a modří. I když jen tak lehce modří.

Jenže oni tam jen tak nestáli – bojovali spolu. V jedné ruce drželi meč, ve druhé štít.

Na jejich tělech se skvělo několik řezných ran, a pak to přišlo: jeden z bojovníků udeřil na protivníka a jeho meč prošel obranou až k holému břichu, které rozpáral. Následně z něho vypadla střeva. Načež Gonza spolu s Myrtynem znečistili palubu.

Trigané se okamžitě shodli, že bude lepší odletět. Jakékoliv násilí se jim hnusilo, a proto mě jejich rozhodnutí nepřekvapilo. Jenže my Atané jsme se postavili proti okamžitému odletu. Chtěli jsme si planetu alespoň prohlédnout.

Výsledkem následující diskuze bylo rozhodnutí setrvat na oběžné dráze planety a prozkoumat ji pomocí vnějších kamer a zachyceného televizního signálu.

Nicméně to, co jsme zjistili, bylo tak strašné, že jsme svého rozhodnutí nakonec litovali.

Zprvu jsme se navzájem uklidňovali, že to, co jsme viděli v prvním zachyceném vysílání, bylo jen umně naaranžované. Jenže Arantovy vnější kamery bezpečně prokázaly, že tomu tak není.

Na povrchu planety jsme našli celou řadu arén, ve kterých se odehrávaly krvavé boje mezi domorodci, nebo mezi domorodci a zvířaty. Kolem těchto arén bylo dostatek místa pro domorodé diváky, kteří si onu krutou podívanou neskutečně užívali.

Jásali při každém zranění jednoho z bojujících a rozpárané břicho je přivádělo do extáze. Bylo zvláštní, že obecenstvo moc nejásalo v okamžiku, kdy bojovník přemohl šelmu, kterou proti němu postavili. Zato když šelma roztrhala a pozřela tělo bojovníka, radost obecenstva byla obrovská.

Nejvíc nás na tom zarážel vzhled bojovníků. Většina z nich totiž měla modrou barvu kůže, zatímco přihlížející byli zelení. Sice se i mezi nimi pohybovali modří, ale to byli sloužící, nebo spíš otroci.

Ono se totiž ukázalo, že na místních polích pracují v podstatě jen ti modří. Zelení na ně pouze dohlíželi a pomocí bičů poháněli pracovníky k vyšším výkonům.

Dlouho se nám nedařilo zjistit, odkud modří domorodci pocházejí. Až po nějaké době jsme našli několik míst, která nelze nazvat jinak než chovnými stanicemi. Až později jsme objevili i několik přirozeně žijících kmenů na druhém kontinentě.

Ti na rozdíl od svých sousedů sice žili dost prostým a jednoduchým životem – podle všeho neznali elektřinu, televizi, ba ani auta – jenže také neznali arény.

Na druhé straně planety jsme objevili třetí kontinent. Na něm žili také zelení a byli stejně vyspělí jako obyvatelé prvního kontinentu. Jen ty odporné arény tam neměli.

Zato měli pyramidy, na jejichž vrcholech prováděli rituální oběti. Každý den obětovali jednoho člověka. Viděli jsme několik rituálů a při každém obětovali jednu osobu zelené pleti. Modrou oběť jsme zaznamenali jen jednu.

Díky dešifrování jejich dvou jazyků jsme se dozvěděli, že tyto oběti mají zajistit, aby následující den vyšlo slunce. To je příšerná civilizace, na jednu stranu jsou technicky vysoce vyspělí, ale na druhou stranu to jsou krutí a primitivní barbaři věřící takovým nesmyslům.

Tento svět byl zvláštní tím, že se dělil na čtyři kontinenty. Dva z nich ovládal národ Runů, to byl ten, který si tak liboval v krvavých zápasech. Třetí ovládali Helsané, národ slunečních fanatiků, a o čtvrtý se dělil národ Runů s modrým národem. I když on to asi národ v klasickém slova smyslu nebyl a dělení také není přesné označení.

Mezi Runy a Helsany panoval čilý obchodní ruch. O modrém národě jsme se z televize nedozvěděli téměř nic. Snad jen to, že je ostatní považovali za podřadné bytosti a čas od času na ně pořádali lov.

Z chycených pak dělali otroky a zápasníky ve svých arénách.

Záhadou nám zůstalo, koho to Helsané obětovávali. Na planetě nebyl žádný další národ a podle všeho se ani nikde nebojovalo. Jejich oběti tudíž nemohli být zajatí nepřátelé. Jediné, co nás napadlo, bylo, že jako oběti používají své vlastní lidi. Možná chycené zločince, ale kdo ví.

Tento svět je neskonale krutý.

***

„Volají nás z planety," sdělil nám Eris, který se ujal vysílačky místo Gonzy. Planeta byla pro Trigany příliš krutá, proto se po celou dobu našeho zdejšího pobytu drželi dál od řídicí místnosti.

„Jsi si jistý?" nezdálo se to Arině.

„Proč až teď? Vždyť tu jsme už několik dní," nechápal Hekor.

„Arant je dost velký, ale pokud se někdo nebude dívat naším směrem, neuvidí nás," vysvětlila jsem mu.

„Erisi, pusť nám to."

„Jmenuji se Oretus a jsem císařem velké Runské říše," z reproduktoru se ozval příjemný mužský hlas. „Zdravím hvězdné poutníky, kteří zavítali do našeho koutu vesmíru. Já i má říše jsme hluboce dojati vaším příletem a doufáme, že nás poctíte svou přítomností na naší planetě. Na vaši počest chystáme velkolepý gladiátorský turnaj. Stovky gladiátorů a otroků jsou přichystány prolít svou krev pro vaši potěchu."

„Teď jsem zvědavá, jak z toho vybruslíš, Helíjo."

„Je tam ještě něco?" obrátila jsem se na Erise, ignorujíc přitom Hekorova slova.

„To je vše. Vysílají to ve smyčce."

„Spoj mě s nimi," rozhodla jsem se po několika hlubokých nádeších.

„Jmenuji se Helíja a hovořím k vám z paluby hvězdného letounu Arant, patřícího civilizaci Atan. S politováním vám musím oznámit, že na vaší planetě nehodláme přistát."

„Proč?" přišla bleskurychle odpověď z planety. „Zpráva o tom, že se v naší soustavě objevili návštěvníci z hvězd, obletěla svět rychlostí blesku. Ještě nikdy jsme se nesetkali s nikým z vesmíru, naši lidé se na vás velmi těší."

„Několik dní jsme vaši planetu pozorovali a musím říct, že se některým členům mé posádky udělalo špatně od žaludku, když uviděli vaše barbarské krutosti, kterými se tak hojně bavíte v arénách."

„Ale vždyť tam bojují jen modří a odsouzení zločinci," namítl hlas z planety.

„A ti modří nejsou lidé, jako vy?"

„Jsou to podřadné bytosti, vždyť jsou modří. Zatímco my jsme zelení."

„A v tom je nějaký rozdíl?"

„My jsme zelení jako celá příroda na našem krásném světě. Kdežto oni jsou modří a vůbec do přírody nezapadají."

„To ještě neznamená, že jsou podřadní. A i kdyby byli, tak cítí bolest stejně jako vy a podle toho, co jsme viděli, to jsou inteligentní bytosti. Jistě, nejsou na vaší technické úrovni, ale o jejich inteligenci není pochyb."

„Helíjo, oni ten rozhovor vysílají v televizi. Živě," pošeptal mi Eris.

„A co obloha? Ta do vaší přírody také nezapadá?"

„A co my? Budeme pro vás také podřadní, když nejsme zelení?"

„Vy jste přece z hvězd. Na rozličných světech dozajista platí jiné přírodní zákony,“ namítal onen mužský hlas.

„To ani ne. Navštívili jsme pět osídlených světů a na všech se příroda podobala té na našem Atanu. A totéž platí i pro váš svět. Ale nikde jsme se nesetkali s takovým pohrdáním životem druhých. A to nemluvím o těch nesmyslných obětech, které praktikují vaši Helsanští sousedé.“

„Na palubě máme několik zástupců z civilizace Triga. Když jsme po příletu do vašeho systému zachytili vysílání vaší televize a v ní viděli vaši zábavu, dva Trigané se okamžitě pozvraceli.“

„Trigané jsou starobylá civilizace která zkoumá vesmír již po několik desítek tisíciletí. Jsou to nesmírně mírumilovní a laskaví lidé, kterým se jakékoliv násilí hnusí.“

„Během uplynulých tisíciletí prozkoumali několik set hvězdných soustav, ale v žádné z nich se nesetkali s takovou krutostí, jako tomu je zde. A to ani neviděli všechno, co jsme viděli my.“

„Proto na vašem barbarském světě nepřistaneme a nyní letíme pryč od vašeho světa, od světa nejhorších nočních můr.“

6. Bakterie
Planeta opic

„Tak co tam máš?“ zeptala jsem se Kary, když jsem na její žádost dorazila do Arantovy řídicí místnosti.

„Našla jsem město a podle všeho je dost vyspělé.“

Už druhý den pozorujeme planetu, kolem které kroužíme, a dosud jsme neobjevili jedinou známku inteligentní formy života.

„Tak mi to ukaž.“

„Ale já tam žádné město nevidím, natož vyspělé.“ Na obrazovce totiž byl jen další les.

„Tak se dobře dívej,“ vyzvala mě. Načež zvětšila jednu část obrazu a pak ještě jednou.

Chvíli jsem na ten výjev nevěřícně zírala, ale pak jsem pronesla: „Vždyť je to dům.“

„Ano, a není jediný. Navíc to vypadá, že znají elektřinu.“

„Podle čeho tak usuzuješ, Karo?“

„Předtím jsem zahlédla světlo vycházející z jedněch dveří a na oheň to nevypadalo. Navíc jsem tam zahlédla něco jako kabel, i když byl dost silný, takže to klidně mohla být i nějaká vodovodní hadice.“

„Pusť mi záznam,“ požádala jsem ji.

„Velice mě to mrzí, ale nestihla jsem spustit nahrávání,“ prozradila mi poněkud sklesle.

„Škoda.“

Už před nějakou dobou jsme se rozhodli, že nebudeme nahrávat úplně vše. Během pátrání po našich domovech jsme už navštívili desítky hvězdných soustav a setkali se se čtyřmi inteligentními formami života. I když u posledních dvou je slovo “inteligentní“ přinejmenším diskutabilní.

Proto nyní nahráváme jen to zajímavé, čímž si ušetříme spoustu práce s přebíráním a stříháním materiálu. A také spoustu místa na Arantových pevných discích, které rozhodně nejsou bezedné.

Napadlo mě, že pokud znají elektřinu, mohli by znát i vysílačku a rádio. Jenže to by mi Gonza, náš radista, už dávno ohlásil. Jedině že by znali pouze kabelový systém vysílání a komunikace, ale to je značně nepravděpodobné. Byť ne nemožné.

„Sleduj to dál a dej mi vědět, jakmile zase něco najdeš.“

***

„Jak to vypadá se složením atmosféry?“ obrátila jsem se na naše dva biology těsně po dosednutí na povrch planety.

„Je pro nás dýchatelná. Sice obsahuje trochu víc kyslíku, ale to nám nevadí. Po bakteriální stránce to také nevypadá špatně, přesto doporučuji použít ochranné obleky. Aspoň ze začátku.“

„Díky, Ljune,“ poděkovala jsem mu za stručné shrnutí.

„Co bude teď? Jak navážeme kontakt s místními?“ zeptala se Feréja.

„Počkáme,“ rozhodla jsem se bez váhání. „Našeho přistání si jistě někdo všiml a brzy se sem přijde podívat.“

„A co když nikdo nepřijde?“

„Tak si vezmeš ochranný oblek a půjdeš někoho najít, Hekore,“ odbyla jsem ho, ačkoli tato myšlenka napadla i mě.

„Možná se pletu, ale asi to nebude zapotřebí,“ upoutala naši pozornost Hanár.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Hekor.

„Od lesa se k nám blíží skupina nějakých bytostí.“

„Ukaž to na hlavní obrazovce,“ vyzvala jsem ji, protože to zajímalo všechny.

Za okamžik se na nás hnala tlupa nějakých primátů, byť jen obrazně řečeno. Ve skutečnosti se k nám blížili velmi spořádaně. To jen na obrazovce to vypadalo poněkud podivně.

Někteří primáti se pohybovali po čtyřech, zatímco jiní kráčeli vzpřímeně, byť se opírali o silné hole, bez kterých by se v této poloze dlouho neudrželi.

„Zajímavé. Odsud vypadají jako nějaký druh primátů, ale ty hole naznačují jistou inteligenci a bederní roušky ji přímo dokazují,“ usoudil Ljun.

„Myslím, že bude nejlepší, když se navázání kontaktu ujmeme my, Trigané. Vaše počítače jsou skvělé a jistě nám hodně pomohou. Jenže bez dostatečného přísunu slov a něčeho, s čím by ona slova srovnával, bude jejich analýza velmi zdlouhavá, ne-li nemožná. A my máme osvědčený způsob navazování přátelských kontaktů a luštění neznámých jazyků,“ nabídl nám Mytryn.

„Tím rozhodně nic nezkazíme,“ usoudila jsem po krátké úvaze.

„Kdo tedy půjde ven?“

„Ty Hekore, zůstaneš tady. Ven půjdu já, Ljun a Hehé.“

„Ty opice se nechovají nijak agresivně. Sice se sem přihnaly jako velká voda, ale to může být jejich normální způsob pohybu. Přesto mi tu něco nesedí. Sice nevím co, a možná se mi to jen zdá, ale pro jistotu si místo ochranných obleků vezmeme skafandry a buďte opatrní,“ rozhodla jsem.

Navázání kontaktu nakonec nebylo nijak složité a rozluštění opičí řeči bylo až směšně jednoduché. I když jednoduchý byl princip, realizace už byla horší – nebo spíš zdlouhavější.

Trigané k získání prvních slov použili něco, co by se dalo označit jako univerzální jazyk, i když vyslovovaný ve dvou odlišných jazycích. Nebylo tím nic jiného než matematika. Nejdříve si ujasnili několik číslic, pak Mytryn použil několik kamínků k ověření správnosti a následně přešli na předměty ve svém okolí.

V kombinaci s naším palubním počítačem to šlo rychle. Neuplynuly ani dva dny a už jsme spolu mohli obstojně hovořit. Samozřejmě, že jen přes automatický překladač, který rozhovory zpomaloval, protože se pokaždé muselo čekat na překlad. Nebo spíše na přehrání překladu.

Ljunova analýza místních rostlin naznačovala, že nám na planetě nic nehrozí. Nicméně rostliny a živočichové mají značně odlišnou konstituci. Proto jsme se nakonec rozhodli pro jednodušší ochranné obleky.

***

„Požádal jsem naše opičí přátele o malý vzorek jejich krve. Přislíbili mi ho, ale je zřejmé, že se jim do toho příliš nechce.“

„Že by se báli jehel?“ Hekor se Ljunovi tak trochu posmíval – ne moc, ale posměšek to byl.

„Pochybuji, že se bojí jehel,“ Ljun to odbil mávnutím ruky a dodal: „Spíše si myslím, že před námi něco skrývají. Nebo o tom nechtějí mluvit. V každém případě doufám, že mi ten vzorek poskytnou co nejdříve.“

„Podle vzhledu se jedná o primáty, jenže se mi nezdá, že takovíto primáti by neměli dosahovat inteligence, jakou prokazují. Podle vzhledu bych tipoval, že to jsou obyčejné opice. Možná trochu chytřejší, ale stále jen opice. Zkrátka, inteligence, kterou prokazatelně mají, mi k jejich tělům vůbec nesedí.“

„Zapomínáš, že jde o nový a neznámý druh,“ připomněla Hanár.

„Nezapomínám, jenže jejich hlava je příliš malá na to, aby se do ní vešel dostatečně vyvinutý mozek.“ Konečně jsme se dozvěděli příčinu Ljunovy zvědavosti.

„Možná mají mozek někde jinde,“ zkusila jsem navrhnout.

„Nebo mají dva,“ přidal se ke mně Eris.

„Nesmysl,“ odmítl to Ljun. „Společenství se už několikrát setkalo s podobnými formami primátů a všechny si byli velmi podobné. Mezi jednotlivými druhy sice vždy existoval značný genetický rozdíl, ale základní stavba těla byla v každém případě podobná. Ostatně, s vícenásobným mozkem jsme se také již několikrát setkali. Jenže to bylo u evolučně níže vyvinutých forem života.“

„Možná mají hustší mozkovou tkáň jako čalí,“ napadlo Hehé.

„Ani tomu nevěřím. Hustší mozková tkáň u čalí byla vytvořena uměle. Některé druhy, včetně těch inteligentních, sice mají hustší mozkovou tkáň, ale to jen nepatrně. Tito primáti by ji museli mít dvakrát tak hustší než my,“ zavrhl i tuto možnost.

„Tak jak si to vysvětluješ?“ zeptal se ho Eris.

„Nijak si to nevysvětluji, vůbec mi to nejde do hlavy, a proto mě to tak znepokojuje.“

„V tom případě budeš muset počkat na ten vzorek,“ uzavřela jsem to.

„O čem dalším jste se bavili?“ otevřela jsem nové téma.

„O ničem významném, nebo alespoň mi to tak připadalo. Podstatné je, že jsme se opět posunuli vpřed ve vytváření slovníku jejich jazyka. Což je také dost prapodivné.“

„Co je na tom prapodivného?“ nechápala jsem.

„Mají vyspělou civilizaci, používají elektřinu a kabelový přenos zvuku. Přesto všechno je jejich řeč velice jednoduchá, nestydím se říct neohrabaná. Skoro bych řekl, že se nejedná o formu řeči, ale o zvířecí skřeky.“

„Tak jak to, že se s nimi dokážete domluvit?“ napadlo Arinu.

„Jejich řeč postrádá jasnou artikulaci, jak je běžné, ale dohání to pestrostí zvuků a intonací.“

„Takže to je řeč?“

„Řeč to je, Arino. Jenže je strašně primitivní – jako kdyby neměli dostatečně vyvinuté hlasivky.“

„Zkrátka potřebuješ vzorek jejich krve,“ vrátila jsem nás na začátek.

Degenerace

„Tak tohle je zvláštní, i když vlastně… ono to dává dokonalý smysl," promluvil Ljun poprvé od chvíle, kdy se spojil se svou čalí a začali analyzovat krevní vzorek zdejších primátů. „A co je tohle? A tady taky, a další. U velkého nekonečna, to je strašné."

Samozřejmě nás všechny zajímalo, co ta Ljunova slova znamenají, ale všichni jsme věděli, že se teď musí soustředit na práci, a proto ho nesmíme rušit. Ostatně, za okamžik nám vše vysvětlí.

„Takže, analýzu máme hotovou. A výsledky jsou příšerné."

„To nám došlo už z těch několika slov, která jsi vyslovil během analýzy," upozornil ho Hekor.

„Genetickým indexem vás ani nebudu zdržovat a přejdu rovnou k tomu podstatnému," pokračoval. „Ti primáti, které zde vidíme, jsou obyčejné opice – zvířata s malým a nedostatečně vyvinutým mozkem. Jejich přirozená inteligence by jim umožnila maximálně dloubat klacíkem do mraveniště a vytahovat z něj mravence. Přesně jak to dělá většina podobných opic na známých světech."

„Nechci ti fušovat do řemesla," ozvala se Arina, „ale tyto opice jsou prokazatelně inteligentní. Stačí se na ně podívat. Obyčejní primáti by možná dokázali použít klacek jako hůl, ale už by nedokázali vyrobit bederní roušky, natož elektřinu."

„V tom máš pravdu, ale zároveň se mýlíš. Toto jsou skutečně jen obyčejné opice. Za jejich inteligencí stojí něco úplně jiného."

„Ale co?" neudržela jsem se.

„To už je trochu oříšek. Z krve mohu bezpečně říct, že primáti, které vidíme, jsou pouhá zvířata, ale v mozcích mají nějaké bakterie. Potud fakta, dál mohu už jen spekulovat. Domnívám se, že skutečnou inteligencí a pány těl jsou právě ty bakterie."

„Zajímavá teorie, můžeš ji nějak prokázat?" zeptal se Eris.

„Jedině kdybych dostal vzorek těch bakterií. V krvi žádné nebyly."

„Tak jak víš, že tam někde jsou?" nechápala jsem.

„Říkáme tomu krevní obraz. Hodně zjednodušeným způsobem by se dalo říct, že mi krev ukázala, co všechno v těle viděla."

„Je něco takového vůbec možné?" zeptal se Eris.

„O něčem podobném jsem nikdy neslyšel," připustil Ljun.

„Tvá teorie je velice zajímavá a jistý smysl dává. Jenže během analýzy jsi mluvil ještě o něčem divném," připomněla jsem mu.

„A ne jednou," dodal Eris.

„To je také zvláštní. Jejich znalost elektřiny a kabelových telefonů je dostatečným důkazem jejich inteligence. Přesto všechno jsem ve vzorku našel několik velmi pokročilých známek degenerace."

„Jak to myslíš, degenerace?" nerozuměla jsem.

„Myslím tím, že rodiče toho primáta byli blízcí příbuzní. Nejspíš šlo o bratrance a sestřenici, a jejich rodiče na tom museli být přinejmenším podobně, možná i bratr a sestra."

„Vzpomínám si, že jako malé děti jsme se něco takového učili," vybavila si Arina. „Ale to se týkalo chovu hospodářských zvířat," ještě upřesnila.

„To je totéž. Když se zvířata v chovu dlouhodobě kříží mezi sebou, jednoho dne nastane situace, kdy budou všechna zvířata blízkými příbuznými. Genetická pestrost se vytratí a chov začne degenerovat. Nejprve se změní ve stádo pokřivených zrůd, pak se začnou rodit mrtvá mláďata a nakonec stádo vyhyne."

„Oni to nevědí?" nechápala jsem.

„Jsou to výluční býložravci, takže pochybuji, že by někdy chovali nějaká zvířata."

„Možná tak blechy," poznamenal Hekor s úšklebkem.

***

„Jak místní přijali zprávu o své degeneraci?"

„Celkem dobře, Helíjo. Věděli o tom problému už dost dlouho, ale až doposud si mysleli, že se jedná o nějakou chorobu. Jenže se jim nedařilo najít její příčinu."

„Tak teď už ji znají."

„To ano, Karo, jenže se obávám, že jim to nijak nepomůže."

„Jak to?" podivila se Kara.

„Dost jsme o tom mluvili. Potvrdili mi, že primáti, které vidíme, jsou pouhá zvířata, která využívají jako své hostitele."

„V minulosti opice žily ve volné přírodě. Když potřebovali nového hostitele, šli a jednoduše si nějakou chytili. Jenže před několika staletími zjistili, že opic ve volné přírodě ubývá. Po letech dlouhých diskuzí

rozhodli pochytat všechny opice a zavřít je do menších a hlavně bezpečných rezervací.“

„Tento plán fungoval skvěle. Opice byly v bezpečí před dravci, měly dostatek potravy a množily se rychleji. Tento plán fungoval po dobu jednoho století, poté se na tělech nově narozených mláďat začaly objevovat drobné anomálie. A od té doby se situace už jen zhoršovala.“

„Dnes se asi třetina mláďat rodí mrtvá. Druhá třetina umírá během několika hodin po narození a ti, kteří přežijí, jsou většinou všelijak pokřivení a znetvoření.“

„Ale ti kteří nás přišli přivítat, nevypadali znetvořeně.“

„Všichni v sobě mají pokročilou degeneraci, Gonzo. Jenže to všechno byli starší jedinci a na nich to není tak moc vidět. Před několika lety to ještě nebylo tak znatelné, na rozdíl od dnešní generace.“

„Proč se nemnoží mezi sebou, jako to dělá každý živočišný druh?“

„Protože to nejde, Helíjo. Samozřejmě, oni jako bakterie se množí, ale opice, které jim slouží jako hostitelé, už ne. Nemohou. Podle toho, co mi prozradili, a má čalí si to potvrdila, krátce poté, co bakterie ovládnou nové tělo, dojde k jisté hormonální změně a opice se stanou sterilními.“

„A kdyby tu opici opustili?“ napadlo Hekora.

„Sterilita je trvalá.“

„Co proti tomu dělají?“

„V podstatě nic, Arino. Jsou to býložravci, proto nikdy nechovali hospodářská zvířata. Tudíž se s degenerací nikdy nesetkali a nic o ní nevědí. Dlouhá léta se domnívali, že se jedná o nějakou nemoc či parazita, ale to časem vyloučili. Pak je napadlo vyzkoušet, zda problém není v potravě. Dokonce zkusili jednu skupinu vypustit zpět do volné přírody, jenže ani to jim nepomohlo.“

„Zkrátka udělali vše, co je napadlo, krom toho jediného, co udělat měli. Teď už to sice vědí, ale na záchranu je příliš pozdě.“

„A ty bys jim nedokázal pomoct? Vzpomínám si, že jsi jednou vyprávěl o tom, jak vaši genobiologové zachránili nějaký živočišný druh před vyhynutím manipulací s geny posledních dvou jedinců,“ vzpomněl si Hekor.

„Ty asi myslíš holusy. To ale byl naprosto odlišný případ.“

„A v čem byl tak odlišný?“ chtěla jsem vědět.

„V mnoha ohledech. Předně, naši předci měli k dispozici jeden naprosto zdravý pár. A ten zde není. Dále postupovali tak, že pozměňovali geny

vyvíjejících se potomků tak, aby nebyly shodné se svými rodiči a ostatními sourozenci.“

„To vše dělali několik generací a navíc měli k dispozici řadu genetických vzorků odebraných ještě před navázáním kontaktu s Trigem.“

„Zde z toho nemáme nic. Sice bych si s těmi geny mohl trochu pohrát, jenže zachránit všechny je nad síly jednoho genobiologa. A i kdyby, taková léčba by trvala celé roky.“

„Tak proč nezačnou používat jiný druh primátů?“ napadlo Gonzu. „Přeci tu nemají jen jediný druh.“

„Víc druhů zde mají, ale s těmi se potýkají s celou řadou problémů. Některé nedokáží ovládnout, jiné jen velmi omezeně. Ale většina druhů je pro ně a to doslova, toxická.“

„Takže jsou v háji,“ okomentoval to Hekor.

„To jsou. Vidím tu jen dvě možnosti. Buď rychle najdeme Vesmírné společenství a přivezeme sem stanici Igutli. Pak už by mohli přijít moji kolegové a zahájit genoléčbu. I když si myslím, že to bude nadlidský úkol.“

„A jaká je ta druhá možnost?“ zeptal jsem se.

„Najít jim nové hostitele někde ve vesmíru. Jenže Arantem je sem vozit nemůžeme, tudíž musíme, opět, nejprve nalézt Vesmírné společenství a přivést sem Igutli. Jenže tahle varianta se mi vůbec nelíbí.“

„Proč ne?“ Hekor byl se svou otázkou rychlejší než já.

„Místní jsou sice inteligentní, ale také to jsou paraziti a podle toho, co jsem viděl, nejsou moc ohleduplní ke svým nedobrovolným hostitelům. Opice pro ně jsou spíš věc než živá bytost.“

„Navíc si nemyslím, že bychom měli právo obětovat jim obyvatele jiné planety, byť by se jednalo o pouhá zvířata. A také se mi přestává líbit jejich chování.“

„V tom obětování máš pravdu,“ souhlasila jsem. „Ale co se ti nelíbí na jejich chování?“

„Jsem přesvědčen, že se přetvařují. Samozřejmě to může být jen můj osobní dojem, který si vykládám mylně, ale několikrát jsem zahlédl známky krutosti a arogance. Navíc ten jejich úsečný způsob vyjadřování…“

„To může být jejich normální způsob komunikace,“ namítla jsem.

„To si už právě nemyslím. Zaslechl jsem několik cizích rozhovorů a pokaždé mluvili zcela normálně.“

Infekce

„Arino, Hekore, připravte Aranta k odletu,“ neřídila nám Helíja v okamžiku, kdy se s Mytrynem vrátili od opic.

„Takže pokračujeme v cestě k nadobru,“ usoudil jsem.

„To počká,“ zavrhl to Mytryn.

„Rozhodli jsme se najít nová těla pro zdejší bakterie,“ upřesnila Helíja.

„Zdejší bakterie jsou fascinujícími stvořeními a my jim musíme pomoct. Nemůžeme dopustit, aby tak výjimečná forma života vyhynula. Pro vesmír by to byla ztráta nedozírných důsledků. A to nemůžeme dopustit,“ doplnil ji Mytryn.

„To asi nepůjde, Helíjo,“ namítl jsem.

„Samozřejmě, že to půjde!“ Lehce na mě zvýšila hlas.

„Ljun má pravdu. Už jsi zapomněla, jak jsme se o tom prve bavili? Shodli jsme se, že nemáme právo obětovat jim živé bytosti jiné planety,“ připomněla nám Arina to, na čem jsme se před nedávnem shodli.

„Okolnosti se změnily,“ odbyla to Helíja.

„Jak se změnily?“ zeptala se Hanár.

„Tehdy jsme je sotva znali, ale dnes jsme je poznali mnohem blíž.“

„Jak blíž jste je poznali?“ zeptal jsem se.

„Ukázalo se, že to jsou velice inteligentní, přátelští, laskaví a zdvořilí tvorové. Jejich slušnost a ohleduplnost jim můžeme jen závidět.“

„Když mi ukazovaly ty své chovy opic, nevšiml jsem si, že by se k těm zvířatům chovali nějak slušně či ohleduplně, ba naopak. Zacházeli s nimi bezohledně až krutě.“

„Nesmysl, špatně sis jejich počínání vyložil, Ljune,“ odbyl má slova Mytryn mávnutím ruky.

„Co jsem viděl, to jsem viděl, a na svém dřívějším rozhodnutí trvám,“ odmítl jsem změnit svůj názor.

„Souhlasím s Ljunem,“ podpořila mě Hehé a hned nato i všichni ostatní.

„To má být vzpoura?! Už jste zapomněli, kdo zde velí?!“ rozčílila se Helíja.

„Nediskutuj s nimi, Helíjo. Dala jsi jim jasný rozkaz a oni teď půjdou a splní ho,“ zastal se jí Mytryn.

„Vy si z nás děláte legraci.“

„Co si to dovoluješ?!“ zařvala Helíja na Erise. „Okamžitě splňte můj rozkaz!“

„Budeme se řídit tím, na čem jsme se dohodli. A ty se koukej vzpamatovat, Helíjo,“ vyzval ji Hekor.

„Tak to vypadá, že Frugo měl pravdu, když nás varoval před rebelskými povahami našich podřízených. Nedá se nic dělat, Mytryne. Budeme si muset zjednat pořádek jinak,“ načež vytáhli zbraně a namířili je na nás, čímž nás dost nepříjemně překvapili. Kde k nim přišli? napadlo mě.

„Takže teď půjdete a splníte můj rozkaz. Je vám to jasné?“

„Kde jste vzali ty zbraně?“ zeptala se Kara.

„Dárek od moudrého Fruga,“ odpověděl Mytryn stručně.

„Přestaňte zdržovat a splňte můj rozkaz!“

Říct, že nás přítomnost zbraní překvapila, by asi bylo slabým označením ve srovnání s tím, že jednu z oněch zbraní držel rodilý Trigan. Člověk, který si něco takového ani nedovede představit. Jistě i Trigané mají zbraně, ale ty jsou určeny pouze pro kosmonauty k obraně před nebezpečnými predátory na nově objevených světech. Ale mířit s ní na jinou myslící bytost je pro Trigany nemyslitelné.

Předstartovní přípravy nám zabraly půl hodiny. Poté jsme opustili planetu falešných opic. Po zadání kurzu k nejbližší hvězdě se Helíja a Mytryn odebrali do svých kajut, prý aby si odpočinuli. V tu chvíli jsem dostal spásný nápad.

Uletět šest světelných let nám trvalo hodinu a půl. Krátce před příletem do cílové soustavy měl Gonza zavolal oba na můstek pomocí palubních komunikátorů. Jenže já jsem ho požádal, aby tak nečinil.

Místo toho jsem pro ně došel sám, tedy skoro sám. Byla se mnou má čalí, která po vstupu do kajuty zcela nezřetelně kýchla. Tím do místnosti vypustila malé množství silného uspávacího prostředku. Samozřejmě, že mě i sebe předtím opatřila příslušnou ochranou.

***

„Co se jim stalo?“ zeptala se Arina.

„Absolutně nechápu, jak Mytryn mohl udělat to, co udělal. Trigan, který úmyslně namíří zbraň proti druhému, to je naprosto nepředstavitelné.“

„Nemyslím si, že ten, kdo na nás namířil zbraň, byl Mytryn, Karo.“

„Mytryna snad ještě poznám, Ljune.“

„To ano, ale domnívám se, ne neopodstatněně, že to, co jsi viděla, byl jen Mytrynův obal.“

„Chceš tím říct, že z něho ty opice stáhly kůži a použily ji jako převlek?“

„Vtipné,“ na Hekorovu nejapnou poznámku jsem snad ani jinak zareagovat nemohl.

„Tak jak to s nimi je?“

„Domnívám se, Gonzo, že je infikovaly ty opičí bakterie.“

„A ty je teď ovládají,“ došlo Arině.

„Přesně,“ potvrdil jsem její domněnku.

„Myslíte, že je ovládají bezvýhradně?“ napadlo Feréju.

„Těžko říct, jak to ovládnutí funguje, ale podle toho co jsem viděl, si myslím, že je ovládají dokonale.“

„A co jejich osobnosti, znalosti a vzpomínky? Myslíš si, Ljune, že ty bakterie mají přístup k jejich vzpomínkám a znalostem?“

„Na palubu Aranta se dostali bez problémů. Trigem také mluvili bez potíží. Ale pak byli překvapení, když jsme neuposlechli jejich rozkaz. Proto si myslím, že mají přístup jen k části znalostí našich přátel.“

„A co se jejich osobností týče, můžeme jen spekulovat. Ty bakterie mohly zničit jejich osobnosti, nebo je jen potlačily. Ale důkaz nemáme vůbec žádný, ba ani nějaké vodítko.“

„Co s tím budeme dělat? Myslíš, Ljune, že by je tvá čalí dokázala vyléčit?“

„Nevím, možná ano, museli bychom to zkusit. Jenže se obávám, že si to nemůžeme dovolit.“

„Proč ne?“ nechápala Helíja a podle výrazů ostatních v tom nebyla sama.

„Ty bakterie by mohly infikovat mou čalí a skrze ni i nás ostatní,“ vysvětlil jsem jim své obavy.

„Co budeme dělat?“

„Když je triganská medicína mimo hru, Hehé, vrátíme se k té naší atanské,“ odpověděl jí Eris. „Odebereme jim vzorky krve, zrentgenujeme je a nakonec nasadíme antibiotika.“

„Ale tím zabiješ ty inteligentní bakterie,“ zděsila se Kara.

„Nejdříve je požádáme, aby opustili těla našich přátel.“

„Ale co když odmítnou?“

„Když odmítnou, Karo, bude to jejich rozhodnutí. Jenže pro mě je život našich dvou přátel prvořadější než život parazitů, kteří se jejich těl zmocnili proti jejich vůli.“ O tom, že se bakterie zmocnily těl našich přátel proti jejich vůli, nikdo z nás nepochyboval.

Poté ještě následovala rozsáhlá diskuze o tom, jestli to můžeme udělat a co to bude znamenat. Atanská část posádky měla jasno: bakterie v tělech našich dvou přátel jsou paraziti, a pokud se dobrovolně nestáhnou, zahubíme je.

Jenže my Trigané jsme na to měli jiný úhel pohledu. Bakterie tvořily inteligenci, a proto by se s nimi mělo nakládat jako s inteligentními bytostmi. Jejich úmyslné usmrcení se nám příčilo. Na druhou stranu tu byli naši přátelé, které ty bakterie ovládaly, a i to bylo v rozporu s triganskými zásadami.

Konečné rozhodnutí tohoto problému bylo velmi obtížné, ale nakonec jsme se všichni shodli. Těla patří lidem, a proto mají lidé veškerá práva na jejich užívání. Bakterie by v nich mohly zůstat pouze za podmínky, že budou žít v pozadí, a to jen tehdy, když jim to naši přátelé dovolí.

***

Druhého dne se Helíja a Mytryn probudili a zjistili, že jsou odděleni a uzavřeni v karanténních místnostech. Než se tak stalo, Eris na nich provedl celou řadu vyšetření a testů. Já, ač jsem genobiolog vystudovaný na Trigu s rozšířením o astrobiologii, jsem tam jen postával a sledoval ho, jako začínající student sleduje svého profesora.

Po nějaké době se potvrdilo to, co jsem věděl už dávno. Má čalí je ve všech ohledech lepší než atanské přístroje. Jenže přístrojům nehrozí, že by je opičí bakterie mohly infikovat a ovládnout.

Stroje sice byly pomalé, ale funkční. Přiznávám, že mě jejich schopnosti značně překvapily. Ačkoli identifikace příslušných bakterií těmto strojům trvala několik hodin, dokázaly to. Navíc se ukázalo, že proti nim účinkuje hned několik stávajících atanských léků. Jedinou nevýhodou byla skutečnost, že eliminace bakterií bude trvat několik dní.

Jelikož bakterie v Helíje a Mytrynovi odmítly přestěhování, dokonce ani nepřiznaly svou přítomnost. K tomu se chovaly velmi arogantně a panovačně, neustále nám nařizovaly, abychom je pustili a splnili jejich

rozkazy. Na samotný závěr se uchýlily k výhrůžkám a slibům pomsty od ostatních opic.

Tyto hrozby byly plané, neboť jsme se během jejich nedobrovolného spánku usadili na oběžné dráze nehostinné planety v soustavě, ke které nám nařídili letět. O tom jsme se svým infikovaným přáteli jaksi nehodlali zmiňovat.

Samotná léčba začala druhého dne a trvala sedm dní. Přičemž každých osm hodin jsme jim museli podat příslušný lék. První den to bylo nejtěžší. S Helíjou to ještě šlo, ale Mytryn byl silný a každé podání léku se měnilo v boj.

Druhý den byl odpor slabší a třetí den naši přátelé upadli do bezvědomí. S Erisem jsme usoudili, že oslabení bakterií již neumožňuje plnou kontrolu nad těly, ale Helíja a Mytryn jsou stále ještě potlačováni.

Čtvrtý a pátý den nepřinesly žádnou viditelnou změnu, ale šestého dne nám svitla naděje. Helíja se na krátko probrala a z několika tichých slov jsme usoudili, že je to skutečně ona.

Šestý a sedmý den byly vyplněny okamžiky chvilkového vědomí, které se pozvolna prodlužovaly. Plně se probrali až osmého dne. Sice byli slabí, ale byli to oni.

S Erisem jsme se nakonec shodli, že bude nejlepší ponechat je v karanténě ještě týden. Eris se navíc rozhodl, že jim bude podávat ještě jeden silnější lék, čistě pro jistotu.

Z odebraných krevních vzorků mi pomocí mikroskopu oddělil několik prokazatelně mrtvých bakterií a já je pak s pomocí své čalí analyzoval. Získané výsledky byly potěšující, ale také velice překvapivé.

Erisovy léky účinkovaly bezchybně. Druhá dávka tak nebyla zapotřebí, přesto na ní Eris trval. Prý se výjimečně stává, že se několik oslabených bakterií někde ukryje a přežije. Po nějaké době se vrátí a většinou jsou imunní proti původnímu léku.

Překvapivým zjištěním bylo, že se ony bakterie vyvinuly do té míry, že nedokázaly přežít v méně vyvinutých hostitelích, než byly právě ony opice.

V následujících dnech se Helíja a Mytryn zcela zotavili. Během té doby jsme si s nimi hodně povídali o tom, co prožili a jak se cítili. Ukázalo se, že po celou dobu byli při vědomí, jenže zatlačeni do pozadí.

Prý by bylo možné kompletní potlačení původní osobnosti, ale to bakterie nemohly udělat. Důvodem pro toto rozhodnutí byla skutečnost, že bakterie by se nedokázaly vypořádat se základními funkcemi těla, které

běží, takříkajíc na automatiku, bez níž by se neustále musely zabývat dýcháním, mrkáním a vším, co je pro nás naprostá samozřejmost.

Důsledkem této nedobrovolné koexistence byl jen částečný přístup do lidské mysli a naopak. Člověk měl přístup do mysli bakterií a zdá se, že tento přístup byl o něco větší. Díky tomu jsme nyní věděli, jak a proč byli naši přátelé infikováni.

Opice se na naše druhy nejprve vrhly a znehybnily je, poté jim pomocí injekční jehly vstříkli kolonii bakterií. Po nějaké době převzaly kontrolu nad jejich těly a zbytek příběhu jsme již znali.

Zato jejich plán pro nás byl velkým překvapením. Původně zamýšlely najít si nová těla v okolním vesmíru, přesně jak se nám pokoušely nařídit po svém vstupu na palubu Aranta. To se však změnilo krátce poté, co ovládly těla dvou lidí.

Hostitelská těla získaná v okolním vesmíru měla sloužit jako dočasné řešení. Hodlaly si tak zajistit dostatek času na hledání Vesmírného společenství a hojnosti lidských těl, která jim více vyhovovala. Jenže to jsme jim překazili a odsoudili tak planetu opic k tomu, aby se za několik generací stala planetou bez opic.

7. Hvězdokupa
Bitva

„Radar hlásí velké množství kontaktů různých velikostí.“

„Jak daleko jsou ty asteroidy?“ zeptala jsem se klidně. Ostatně ten klid byl na místě. Průzkum nejbližšího okolí byl dokončen před více než čtvrt hodinou a nic nebezpečného v něm nebylo. Tudíž pole asteroidů, které Feréja právě objevila, nás nemůže ohrozit dříve než za několik hodin.

„To nejsou asteroidy, Helíjo.“

„A co to tedy je?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Vesmírné letouny. A většina z nich je mnohem větší, než je náš Arant.“

„Ukaž to na hlavní obrazovce.“

Skutečně, to, na co jsem se za malý okamžik dívala, vypadalo jako hvězdné letouny. Jednak se pohybovaly v mnoha různých směrech a také každou chvíli měnily kurz. Ovšem ne všechny, jedna skupina stála v řadě a nejevila žádné známky pohybu. Pak jedna z nehybných teček zmizela a za několik minut druhá, jen na opačném konci oné linie.

„Jak jsme daleko od okraje toho shluku?“

„Asi deset astronomických jednotek,“ byla stručná odpověď.

„Arino, namiř tím směrem všechny dostupné kamery.“ Chtěla jsem si na vlastní oči potvrdit, co se to tam děje. Začínala jsem totiž tušit, na co se díváme, a vůbec se mi to nelíbilo.

„To je vesmírná bitva.“ pronesl Mytryn nahlas přesně to, co jsem si myslela, že uvidíme. Několik tisíc hvězdných letounů bojujících v nelítostné bitvě.

„To je nějaké divné,“ všiml si Hekor. „Proč tam jedny letouny stojí v nehybné řadě, zatímco ty druhé jsou v nepřetržitém pohybu? Vždyť to nedává žádný smysl. Zbraně se zdají být srovnatelné. Jenže stáním na místě se stávají snadným cílem.“

Ačkoliv my Atané jsme bojovali naposled před velkým stěhováním a tomu je více jak deset tisíc let. Války známe jen ze starých legend, které se odehrávaly ještě před příchodem Aranta, muže, který naše předky naučil stavět lodě, na kterých odpluli ze svého umírajícího domova a od té doby si náš národ říká děti Arantovy, přesto o válce máme nějakou představu a dovedeme si ji představit. Proto nám přišlo zvláštní, že jedna z bojujících stran tam jen tak stojí a nesnaží se uhýbat střelám svého protivníka.

„Gonzo, co vysílačka? Není tam něco slyšet? Takto velké flotily se přece musí nějak koordinovat.“

„Je tam toho spousta,“ odpověděl po chvíli. „Zkusím z toho něco vybrat a pak to pošlu počítači.“

„To jsem zvědavá, co z toho získáme,“ pomyslela jsem si nahlas.

„Zvláštní,“ promluvil Gonza po několika minutách. „Signály jsou ve dvou různých jazycích.“

„Na tom mi nic zvláštního nepřijde,“ nezdálo se Kaře.

„Signál z pohybující se flotily, je jasně artikulovaná řeč. Naopak, signály od stojící flotily jsou sotva srozumitelné zvuky.“

„Nemohli by to vysílání nějak šifrovat?“ napadlo Hehé.

„To by mohli, ale když k tomu přičtu jinou bojovou strategii a značně odlišný design letounů, vychází mi, že se jedná o dva odlišné druhy bytostí.“

„Ty myslíš, že to, co vidíme, je nějaká mezihvězdná bitva?“ došlo mi.

„Nezapomínejte, že jsme v samém centru hvězdokupy. Vzdálenosti mezi hvězdami se zde pohybují od půl do jednoho světelného roku. A to je v kosmickém měřítku coby kamenem dohodil.“

***

Mezi bojujícími flotilami a námi se rozprostíralo rozsáhlé pole asteroidů. Což byla příčina toho, že si nás ani jedna z bojujících stran dosud nevšimla. A pokud si nás někdo všiml, předstíral, že nás nevidí. Ostatně nebylo se čemu divit. Bitva je zcela zaměstnávala už druhým dnem. Všichni museli být unavení, a proto je nějaký malý letoun, nehybně visící v prostoru vzdáleném deset astronomických jednotek, nemusel vůbec znepokojovat.

V krátké době se nám podařilo zjistit, že flotila nehybně se vznášejících bitevních kolosů patří obráncům planety, zatímco ti pohybliví přiletěli od jiné hvězdy.

Zajímavé bylo, že obránci začínali viditelně prohrávat. Na počátku měli značnou přesilu, jenže postupně ztráceli jeden bitevník po druhém. Obránci sice snesli mnohem víc zásahů než stroje útočníků, ale ti to kompenzovali svou pohyblivostí, díky čemuž se dokázali vyhnout více než dvěma třetinám střel. Přesto i oni ztráceli své bitevní kolosy.

Na konci druhého dne bylo rozhodnuto. Obráncům zbývalo posledních pět bitevníků. V této situaci přerušili bitvu, byť jen na několik minut. Mezi nepřáteli proběhla krátká konverzace. Tou dobou nám počítač dokázal přeložit většinu řeči útočníků a značnou část jazyka obránců.

Doplněním chybějících slov pomocí metody "co se tam nejvíc hodí" jsme se dozvěděli, že útočníci vyzvali obránce ke kapitulaci. Jenže obránci tuto nabídku odmítli, a to dost nevybíravým způsobem.

Následovala druhá zpráva. Z ní jsme usoudili, že pokud se obránci nevzdají, budou zničeni. Na tomto překladu jsme se shodli, ale bylo tam ještě něco, co nebylo moc jasné. Někteří z nás se domnívali, že útočníci vyhrožují zničením celé planety.

Krátce nato se ukázalo, kdo z nás měl pravdu. Zbylých pět obránců bylo zničeno během dvou minut. Poté došlo ke vskutku masivnímu ostřelování planety pomocí nesmírně ničivých střel.

V místech, která nebyla zakryta mraky, bylo vidět obrovské množství masivních explozí. Nicméně i to brzy ustalo. Ne že by ostřelování skončilo, ale mraky rychle ukryly povrch celé planety.

Podle Hekora se útočníci rozhodli planetu dokonale sterilizovat. A skutečně to tak vypadalo. Přeživší bitevníky obklopovaly celou planetu a nepřetržitě ji ostřelovaly.

***

„Nevím, proč se odehrálo to, co jsme zde viděli, ale dost mě to děsí," přiznala jsem. Začínala jsem chápat naše triganské přátele, kteří se na to nevydrželi dívat a uchýlili se do svých kajut.

„A co kdybychom se zeptali vítězů?" napadlo Arinu.

„A oni nás za odměnu rozstřílejí," Erisovi se tato myšlenka nelíbila.

„Je pravda, že o svědky stát nemusí," souhlasila jsem.

„Mě by zajímalo, proč k té bitvě došlo. Navíc vyhladili celou planetu. To mi jako na dobyvačnou či mocenskou válku nesedí," uvažovala Feréja. „Spíš to byla pomsta či odveta za něco, co jim ti poražení provedli. Vidíte, ani nevíme, jak si ty dvě strany říkají."

„Ti na planetě si už asi neříkají nijak," Hekorova poznámka byla poněkud nemístná.

„Je škoda, že počítač nedokázal pořádně přeložit slova obránců. I když si myslím, že na tom až tak nezáleží. Když si přehrajete několik rozhovorů,

které proběhly mezi obrannými bitevníky, zjistíte, že jejich řeč zněla vcelku klidně. Ale když si znovu poslechnete rozhovor s velitelem útočníků, všimnete si, že tón jejich hlasu byl značně odlišný. Možná se mi to jen zdálo, ale myslím si, že byl i dost úsečný až pohrdlivý. Jako by pro ně útočníci byli něčím, co si zaslouží opovržení.“

„Já osobně budu opovrhovat každým útočníkem. Obzvlášť když budou útočit na mě, Helíjo,“ ozval se Hekor.

„To chápu a souhlasím s tím, ale chtěla jsem tím říct, že mi to připadá, jako by za tím bylo něco víc než jen pohrdání útočníkem. Spíš to vypadá, že si obránci mysleli, že jsou něco víc než všichni ostatní.“

„To už opravdu jen spekuluješ, Helíjo.“

„Neříkám, že to tak je, Ferájo. Říkám jen to, co si o tom myslím.“

„Domněnky a skutečnost jsou dvě odlišné věci. Tvá úvaha má jistou logiku. Jenže o těch bytostech víš jen to, jak zní jejich hlas. A to, co jsi slyšela, může být jejich přirozený způsob vyjadřování. Na planetě Dévů žije jedno moc krásné zvíře, jenže zvuky, které vydává, jsou poněkud nepříjemné až děsivé,“ vysvětlil nám Mytryn, který se za námi přišel podívat.

„Rozumím ti,“ přiznala jsem. „Ale ono nejde jen o tón hlasu, ale i o to, že podle přeložených slov útočníků odmítli nabídku kapitulace. V překladu sice jsou mezery, ale můj osobní dojem je, že útočící strana není ta zlá.“

„Pokud nejsou zlí, tak proč útočili? Proč zničili celou obrannou flotilu? Proč vyvraždili celou planetu? Proč raději nezůstali doma a nehleděli si svého? A co budou dělat dál? Nepoletí k další planetě, aby ji mohli také vyvraždit?“ Mytryn mě zasypal otázkami, na které, jak věděl, nemám odpovědi.

„Dobře víš, že na takovéhle otázky ti nikdo z nás nedokáže poskytnout jedinou odpověď, příteli,“ zastal se mě Eris.

„Já vím,“ přiznal sklesle. To, co se odehrálo tam venku, nás všechny hluboce zasáhlo, ale Trigané to nesli mnohem hůře než my, Atané.

„Zachytáváme vysílání z jednoho bitevního monstra,“ přerušila nás Arina.

„Objevili nás?“ podivila jsem se.

„Nemyslím si. Vypadá to, že zpráva je určená pro všechny v dosahu.“

„Vrchní zabiják chce pogratulovat svým vrahům,“ neodpustil si Mytryn.

„Pusť nám to nahlas.“ Škoda, že tito tvorové nepoužívají video, povzdechla jsem si v duchu.

Příčina

„Před osmdesáti lety náš lid vstoupil do vesmíru. Vzápětí jsme navázali první kontakt s Ulurskou radou. Věřili jsme, že tím pro nás začíná nový a lepší věk.“

„Jenže tato víra nás rychle opustila. Rada nás sice uvítala přátelsky, ale toto přátelství netrvalo dlouho. Rychle nám začali vnucovat své nevýhodné smlouvy a dohody. Pak se Ulurská rada rozhodla, že se rozpínáme příliš rychle. V té době jsme měli šest kolonií mimo naši domovskou soustavu a všechny se nacházely na světech, které Ulurská rada označila za nebezpečné, a tudíž nepoužitelné.“

„Jenže pro nás nebezpečné nebyly. Založili jsme tam kolonie a zahájili těžbu surovin, které byly jinde vzácné. Tato těžba se nám rychle začala vyplácet, což se Ulurské radě nelíbilo.“

„Proto nás začali všemožně omezovat. Nejprve na naše suroviny uvalili vysoké přirážky. Pak začali blokovat naše cesty na území rady. Všichni si jistě vzpomenete, že nic z toho nezabralo – vždy jsme si našli cestu k našim zákazníkům. Ostatně jich nebylo mnoho, většinu vytěžených surovin jsme spotřebovali sami.“

„Když blokády nezabraly, rada se rozhodla pro přímočařejší postup. Obvinili nás z narušování mezihvězdného obchodního pořádku a jako trest nám nařídili předat pět našich nejvýnosnějších kolonií pod přímou správu Ulurské rady.“

„Odmítli jsme. Následně na ony kolonie poslali své flotily s úkolem obsadit, zajmout a ovládnout vše, co chtěli. Každý, kdo by se jim postavil do cesty, měl být zabit jako výstraha pro ostatní.“

„Jenže se stalo něco, co si nedovedli představit ani v nejdivočejším snu. Naše obranné jednotky je porazily. Nebylo to díky přesile, kterou ostatně měli oni. Ani díky lepším zbraním. Za naším vítězstvím stála použitá taktika.“

„Jenže to se Ulurské radě, nebo spíš Uluranům samotným, nelíbilo. Proto nás předvolali před radu, kde se mělo vše projednat.“

„Jenže jednání se nekonalo. To, co tam zinscenovali, byla pouhá fraška. Obvinili nás z nečestného způsobu vedení války, nepřiměřené a hlavně nepovolené rozpínavosti.“

„Jako trest za nepovolenou rozpínavost nám bylo nařízeno opustit všechny kolonie a stáhnout se na náš domovský svět. Jako dodatečný trest

za nečestný způsob boje rozhodli, že jim musíme předat vládu nad naším lidem, stát se jejich vazaly a začít jim sloužit, protože jsme podle nich primitivní barbaři.“

„Naši zástupci chtěli připomenout, že jsme kolonizovali pouze světy, které nebyli schopni využít. Chtěli jim říct, že jsme bojovali tak, abychom měli co největší šanci na přežití, a že to, co oni považují za čestný způsob vedení války, my považujeme za marnotratné mrhání životy vlastních lidí. Jenže jim neřekli nic z toho – Ulurská rada je vůbec nepustila ke slovu.“

„Když jsem dnes vyzval Ulurskou radu ke kapitulaci, opětovně nás obvinili z nečestného vedení bitev. Oplatil jsem jim stejnou mincí. Obvinil jsem je z nečestného a zákeřného jednání. Všichni jistě víte, že Ulurské flotily vždy bojovaly tak, že se jejich bitevníky seřadily do jedné linie a začaly ostřelovat protivníka.“

„Ten podle jejich pravidel musel udělat to samé, jinak by byl obviněn z nedodržování čestného boje a úředně sankcionován. Nicméně jsem jim dnes vytkl, že jejich způsob je nečestný a podlý, protože vždy zaručuje vítězství straně s vyšším počtem bitevníků. A tou stranou byli vždy Ulurové.“

„Pokaždé si to spočítali předem, a když se ukázalo, že protivník má víc bitevníků, donutili ho snížit jejich počet. Za tímto účelem zřídili Ulurskou radu, která navenek působila jako přátelská organizace sdružující různé vesmírné civilizace. Nezaujatě měla dohlížet na dodržování mezihvězdných pravidel soužití, kontrolovat a zprostředkovávat různé obchodní dohody a urovnávat spory.“

„Ve skutečnosti sloužila k potlačování pokroku a omezování rozvoje všech ostatních civilizací. Rasa, která se znelíbila, byla sankcemi a pohrůžkami přinucena přijmout vysoce nevýhodné dohody, či zmenšit svou bojovou flotilu.“

„Tímto způsobem si Ulurané udržovali nadvládu nad rasami hvězdokupy. To vše zastřešené legitimitou Ulurské rady, která se postupně rozšiřovala, avšak vždy ve prospěch svých zakladatelů, samotných Ulurů.“

„V průběhu historie se objevilo několik civilizací, které se odmítly podřídit. Všechny byly vojensky poraženy, některé byly zcela vyhlazeny a jiné zotročeny.“

„Vyskytlo se i několik civilizací, které se odmítly k radě připojit. Samotná rada na to nebrala ohled a chovala se k nim, jako by byli členy.

Pokoušeli se jim nařizovat, co a jak mají dělat. Nařizovali jim, které světy smějí kolonizovat a podobně. Nakonec to vždy skončilo útokem.“

„Nezávislý svět je skutečně nezávislý a Ulurská rada nad ním nemá žádné pravomoci. Jenže to Ulurové nebyli ochotni uznat. Osud těchto světů byl stejný jako osud těch v předchozím případě.“

„Nás se také pokusili zničit, jenže my jsme jim přestali důvěřovat krátce po našem prvním setkání. Nějakou dobu jsme doufali, že se mýlíme. Jenže jsme se nemýlili, a tak začala tajná stavba bitevní flotily schopné odolat té ulurské.“

„Když na nás Ulurové poprvé otevřeně zaútočili, byli jsme připraveni a ubránili se. V následujících letech jsme svedli celou řadu bitev a vždy jsme je porazili. Neporazili jsme je početní převahou, ale strategií.“

„Po každé bitvě nám z Ulurské rady přišlo ultimátum vyzývající nás, abychom bojovali čestně, dle pravidel rady. Hrozili nám rozličnými způsoby, které se nás nijak netýkaly, nebo které nebyli schopni splnit.“

„Později došlo i na několik mírových jednání. Jenže oni jednat nikdy nechtěli – pokaždé předložili seznam požadavků, které musíme splnit. Požadovali po nás vydání všech našich kolonií a sedmdesát procent všech surovin z naší domovské soustavy, která nám jako jediná měla zbýt. Dále požadovali zaplacení válečných reparací a naše kompletní odzbrojení. Na oplátku slibovali, že nás nevyhubí.“

„Nejenže válku začali oni, ale také ji zavinili. Přesto se chovali, jako by vše byla naše vina.“

„My jsme naopak požadovali uznání naší suverenity a nabízeli jsme vzájemný mezihvězdný obchod, výměnu diplomatů a postupné narovnání vztahů se všemi rasami.“

„Jejich odpověď byla prostá: Na suverenitu nemáte nárok, jelikož nám nejste rovni, a za to, co jste si dovolili vůči nadřazeným bytostem, vás jednoho dne vyhubíme tím nejbolestivějším způsobem.“

8. Nekonečný spánek
Emloj

„V soustavě detekuji několik planet, ale jen jediná je v biozóně.“

„Jak je daleko, Ferájo?“

„Necelých pět astronomických jednotek.“

„Jsou tam nějaké rádiové signály?“

„Nic, na všech frekvencích je naprosté ticho,“ odpověděl mi Gonza.

„Mám tu výsledky spektrální analýzy. Všechny hodnoty odpovídají kyslíkové planetě, ale jsou nějaké divné.“

„Jak divné, Ferájo?“ ozval se Hekor.

„Nevím, jak to popsat. Spektrometr ukazuje, že tam jsou všechny obvyklé prvky jako na běžné kyslíkové planetě, ale jsou nějak prapodivně promíchané. Nevím, jak jinak to popsat. S ničím podobným jsem se ještě nikdy nesetkala.“

„Tak se tam poletíme podívat,“ rozhodla jsem.

„Zaznamenávám nárůst energie v poli asteroidů za námi,“ ohlásila Arina.

„Dokážeš ho přesně zaměřit?“

„Ano, Helíjo.“

„Tak nám ho ukaž na hlavní obrazovce.“ Za malý okamžik jsme na hlavní obrazovce uviděli jeden velký asteroid.

„Jsi si jistá, že se díváme na správný balvan?“ nezdálo se Erisovi. Ani jsem se mu nedivila. To, na co jsme se dívali, vypadalo jako naprosto obyčejný a neporušený asteroid, kterých bylo kolem mnoho.

„Energie vychází přímo z jeho nitra,“ potvrdila Arina správnost svého zaměření.

„Nemohla by tam být nějaká stanice?“ napadlo mě možné vysvětlení.

„Možné by to bylo, ale přijde mi zvláštní, že se energetické stopy objevily až teď. A jen tak mimochodem, pořád sílí.“ V tom měla Arina pravdu. Jsme tu už několik hodin a ta energie se začala objevovat až teď.

„Gonzo, vysílej na všech frekvencích.“

„Můžeš mluvit.“

„Jmenuji se Helíja a jsem velitelka hvězdného letounu Arant z civilizace Atan. Jsme mírumilovní průzkumníci a touto hvězdnou soustavou pouze prolétáme.“

„Řekla jsi to stručně a jasně, ale silně pochybuji, že tomu budou rozumět.“

„Musíme nějak začít, Mytryne.“

Na odpověď jsme čekali minutu, pak dvě, a nakonec deset minut. Pak se ozvali, ale ještě předtím se stalo něco, co se mi líbilo ještě méně než opičí bakterie v mé hlavě.

„Na povrchu asteroidu se něco hýbe,“ sdělila nám Arina.

„Co?“ chtěla jsem vědět.

„Moment. Jsou to nějaké zbraně a míří na nás.“

„Hekore, okamžitě se připrav na skok do nadprostoru,“ rozhodla jsem se bez zaváhání.

Sotva jsem to dořekla, ozval se Gonza: „Z asteroidu vychází rádiový signál, volají nás.“

„Tak nám to pusť,“ vyzvala jsem ho.

„Helíjo z hvězdného letounu Arant,“ ozvala se z vysílačky plynulá triganština, kterou jsme se již naučili a začali ji používat. „Připravte se na vstup inspekčních sond. Pokud se pokusíte bránit sondám v jejich činnosti, budete zničeni. Pokud se na nás pokusíte zaútočit, budete zničeni. Pokud se pokusíte uprchnout, budete zničeni.“

„Gonzo, spoj mě s nimi.“

„Můžeš mluvit.“

„Tady Helíja z paluby Aranta. Okamžitě deaktivujte a skryjte své zbraně, jinak odletíme. Okamžitě odvoláte své sondy, jinak odletíme.“

„Arante, podřídíte se bez podmínek.“

„Přiletěli jsme v míru a jsme neozbrojení. Nemáme zájem o vaše gangsterské praktiky. Máte třicet vteřin, pak odletíme.“

„Musíte se podřídit inspekci.“

„Dvacet pět vteřin.“

„Jestliže se pohnete, zahájíme palbu.“

„Už jen dvacet vteřin.“

Nastalo ticho, žádná odpověď. Usoudila jsem, že se radí.

„Zbraně se stahují do asteroidu,“ ohlásila Arina méně než pět vteřin před koncem mého ultimáta.

„Prosím, neodlétejte,“ ozvalo se z vysílačky takovým zvláštním, toužebným tónem. Úplně jiným tónem než před okamžikem, přitom to byl pořád stejný hlas.

„Kdo jste? A proč bychom neměli odletět po tom vašem barbarském přivítání?“

„Omlouvám se za, jednal jsem podle protokolu vytvořeného samotnými tvůrci,“ znělo to, jako by se hájil.

„A teď podle protokolu nejednáte?“ zeptala jsem se možná jízlivěji, než jsem chtěla.

„Potlačil jsem ho.“ To znělo zvláštně.

„Kdo jste?“

„Jsem strážce, kterého vytvořili tvůrci.“

„Vytvořily? Jak a k čemu?“ Jeho odpověď mi nedávala smysl.

„Mám střežit spící,“ odpověděl stručně.

„Proč?“ Začínalo mi to dávat čím dál menší smysl.

„Nevím, zapomněl jsem to.“

„Jak jste mohl něco takového zapomenout?“

„Části mé osobnostní matice byly fragmentovány a já je nedokážu opravit.“

„Moment, vy jste umělá inteligence?“ Uvědomil jsem si, že celou dobu mluvím se strojem.

„Nevím, nevzpomínám si. Prosím, zůstaňte se mnou. Jsem osamělý.“

„Jak dlouho střežíš ty spící?“

„Nevím, dlouho, moc dlouho. Možná i tisíce let.“

„Mohli bychom u tebe přistát a setkat se?“

„Neublížíte spícím?“

„Jsme mírumilovní cestovatelé. Slibuji, že neublížíme tobě ani tvým spícím.“ Chvíli bylo ticho, pak se hlas ozval znovu.

„Otvírám jeden z hangárů, váš letoun se do něj bezpečně vejde.“

„Můžeme mu věřit?“ zeptal se Hekor otevřeně.

„Uvnitř asteroidu nejsou žádné zbraně,“ odpověděl – kdo vlastně?

„Jak se jmenuješ?“

„Tvůrci mi říkali Emloj.“

„Hekor má pravdu, Emloji. Proč bychom ti měli důvěřovat?“

„Slibuji, že nikomu neublížím.“

„A co bezpečný odchod? Necháš nás odejít?“

„Slibuji, že můžete odejít, kdykoli budete chtít.“

„Jinou záruku asi těžko dostaneme,“ usoudila jsem. „Hekore, vezmi nás dovnitř asteroidu.“

***

Hangár byl půlkulatého tvaru a kotvilo v něm několik letounů, ale ani jeden se nepodobal našemu Arantu. Všechny byly o polovinu větší a připomínaly mi spíš nákladní lodě než něco, jako je náš Arant.

„Atmosféra v hangáru je bezpečná. Složení plynů je pro nás v naprostém pořádku. Po bakteriologické stránce jsem nic nenašel."

„Díky, Ljune."

„Stejné složení atmosféry je v celém asteroidu," Emloj mi skočil do řeči.

„Pro jistotu si vezmeme ochranné obleky," rozhodla jsem.

Hangár, do kterého nás Emloj pustil, byl poměrně prostorný, přesto na mě působil stroze. Stěny byly nahrubo otesány nějakými sbíječkami. Když kus odlomeného kamene zanechal svou stopu na stěně.

Jen podlahu tvořil litý beton. Gravitace mě však překvapila. Vzhledem k rozměrům asteroidu jsem očekávala stav beztíže. Nicméně, gravitace zde byla téměř normální, jen nepatrně silnější. Ne o moc, jen o trochu, přesto to bylo dost na to, aby mi rozdíl neunikl.

„Kam máme jít, Emloji?" zeptala jsem se nahlas v naději, že mě uslyší i bez vysílačky. Přeci jen je strážcem stanice, tak by měl mít přehled o tom, co se kde děje.

„Uprostřed hangáru je hlavní vchod do základny." Očividně mě slyšel.

Chodba byla široká a dlouhá a její stěny byly stejně hrubé jako ty v hangáru. Působilo to dojmem, že to tu někdo stavěl ve velkém spěchu a neměl čas na nějaké kosmetické úpravy. Ostatně ani ta podlaha nebyla nic extra, pouze hrubě litý beton. Místy i dost křivý.

Na konci chodby nás čekala velká místnost a v ní něco, co bych popsala jedině jako výpočetní technika.

„Asi by se dalo říct: Vítejte u mě. Ale to není úplně přesné, vše, co vidíte v této místnosti, jsem já."

„To jsi pořádný kus techniky," pronesla Arina obdivně.

„Jsi opravdu ve všech těchto počítačích?" zeptal se Mytryn.

„Býval jsem, jenže osmdesát tři procent mého hardwaru je kvůli různým závadám odpojeno."

„Říkal jsi, že jsi zde tisíciletí. To jsi po celou tu dobu dokázal fungovat bez údržby?"

„To ne, Arino. Mám zde celou řadu opravných robotů, jenže ti nezvládnou vše, a tak jsem se postupně zmenšoval až do dnešní podoby.“

„Mohli bychom ti nějak pomoci?“ zeptala se Arina.

„Nevím, možná. Můžete to zkusit,“ odpověděl jí Emloj po krátkém zamyšlení.

„Můžu se tě na něco zeptat, Emloji?“ ozval se Mytryn.

„Ptej se, na co chceš. Rád ti odpovím, Mytryne.“

„Jak to, že mluvíš naším jazykem? Zpočátku jsi sice nemluvil nejlépe, ale teď už mluvíš velmi dobře.“

„Vaše první vysílání bylo velmi krátké, ale k položení základů mi to stačilo. Z následné komunikace jsem dokázal extrapolovat mnoho pravděpodobných slov a výrazů. Sice nejsou zcela přesné, ale k ústní komunikaci to stačí. A stále se učím další slova.“

„Mohl bych se zeptat na něco i já?“ zeptal se Emloj poté, co vysvětlil svou záhadnou znalost jazyka trig.

„Ptej se,“ vybídla jsem ho.

„Kdo jste, odkud jste přišli a proč jste přišli?“

Po této otázce následovalo zdlouhavé vysvětlování našich společných, ale i oddělených osudů.

Pak zas vyprávěl Emloj. Jenže nám toho mnoho neřekl, většina jeho vzpomínek na staré časy byla v poškozených částech. Jediné, co věděl, bylo, že musí chránit spící. Jenže už nevěděl, proč nebo jak dlouho. Po značném naléhání nás pustil do malé komory, kde spalo několik desítek bytostí, jež se vzdáleně podobaly lidem.

Na výšku byly o něco menší než my. A na šířku? Řekněme, že atanské anorektičky by je považovaly za idol štíhlosti a krásy. Zato obličej by se jim nelíbil, na naše poměry byl příliš plochý a barva jejich pleti byla zvláštní i podle Mytryna. Trigané se ve své historii nikdy nesetkali s žádnou rasou, která by byla stříbrná. Napadlo mě, že se jedná o důsledek toho jejich spánku, ale Emloj mi to rychle vyvrátil.

Zajímalo mě, jak se z toho spánku probudí. Spí déle než tisíc let, takže se asi neprobudí samovolně. Emloj mi vysvětlil, že probudit je může jen on. Jenže už nevěděl, kdy je má probudit. Byl si jistý, že musí být splněny nějaké podmínky, ale ani zde mu paměť nesloužila, jak by potřeboval.

Spící

„Nedokážu to, Emloji,“ povzdechla si Arina zklamaně. „Tvé systémy jsou příliš odlišné od těch našich. Některé části sice vykazují značnou podobnost, ale to nestačí. Abych tě mohla opravit, musela bych ti nejprve zcela porozumět. Jenže se obávám, že to je nemožné.“

„Prosím, Arino, ještě to zkuste,“ žadonil Emloj. Arině se sice některé drobné opravy povedly, jenže v celkovém rozsahu poškození to byly jen zanedbatelné drobky.

„Tak mi řekni, k čemu slouží tenhle obvod,“ řekla a ukázala na jeden vypálený prvek.

„Nevím, nemám přístup ke svým technickým specifikacím,“ odpověděl jí Emloj sklíčeně. A to jsem si až do dneška myslela, že nic jako sklíčený počítač není možné.

„Tak mi dej nový obvod.“

„Nevím o žádném novém obvodu.“

„Tak to vidíš, Emloji. Nevíš, co k čemu slouží, takže se ani nemůžeme pokusit o výrobu adekvátní náhrady. A náhradní díly jsme tu nikde nenašli. Tak mi prozraď, jak tě mám opravit.“

„Nevím, zkuste to. Prosím.“

„Zkouším to už čtyři dny, přičemž poslední tři dny stojím na místě.“

„Já vím.“

„Napadá mě už jen probudit jednoho z těch spících ve vedlejší místnosti,“ navrhla Arina.

„To nesmím.“

„Proč?“

„Nevím, nemám potřebná data.“

„Emloji, proč je ta skupina oddělená od ostatních a tak blízko k tobě?“

„Nevím, nemám potřebná data.“ To byla v poslední době Emlojova nejčastější odpověď.

„Já si myslím, že tam jsou proto, abys je probudil, když bys potřeboval jejich pomoc.“

„To zní logicky, ale nemám potřebná data k ověření.“

„Ignoruj data a někoho z nich probuď.“

„Arina má pravdu, Emloji,“ podpořila jsem její návrh. „Tvoje technologie se do jisté míry podobá té naší. Jenže samotná podobnost k opravě nestačí. K tomu je potřeba plné pochopení.“

„Mé základní instrukce mi říkají, že mám chránit spící," odpověděl Emloj.

„Nejlépe je ochráníš tím, že jednoho z nich probudíš a požádáš ho o radu, pak ho zas můžeš uspat. Včera jsi mi říkal, že to jde."

„Musím si to promyslet, Helíjo."

***

„Helíjo, Arino, mohly byste za mnou přijít? Rozhodl jsem se, že probudím jednoho spícího."

„Hned tam budeme, Emloji," odpověděla jsem mu potěšeně.

„Tak koho probudíš?" zeptala se Arina, když jsme vešly do jeho centrály.

„Nevím, vyberte mi někoho."

„Co třeba osobu, nejblíže ke vchodu?" napadlo Ljuna, kterého jsme vzali s sebou jako zdravotnický dozor.

„Spouštím proces probouzení."

„Jak dlouho to bude trvat?" chtěl vědět Ljun.

„Deset celých tři minuty," zazněla stručná odpověď.

„Emloji, jakmile se probudí, začni na něj mluvit. Musíš mu vysvětlit, kdo jsme a že nejsme nepřátelé. Jinak by mohl zpanikařit," napadlo mě.

„Rozumím, pokusím se mu vše rychle vysvětlit. Asi by bylo lepší, kdybyste počkali v této místnosti," napadlo ho.

Čekali jsme asi půl hodiny, než se konečně otevřely dveře a z nich vyšel probuzený domorodec. Než promluvil, uplynulo několik vteřin, během kterých si nás bedlivě prohlížel.

„Jmenuji se Fluk Antaj Lik a jsem velitel této skrýše," představil se, i když nás ve skutečnosti představil Emloj, který nám tlumočil. „Emloj mi vše vysvětlil. Děkuji, že jste ho přesvědčili. Podle toho, co mi řekl, se obávám, že by mě jinak nikdy neprobudil. Ačkoliv to měl dělat každých sto let. Když dovolíte, nejprve zjistím, kolik času uplynulo od našeho ulehnutí ke spánku. Pak si s vámi velice rád pohovořím."

„Vy jste zde doma, o dovolení bychom měli žádat my," odpověděla jsem mu co možná nejzdvořilejším tónem. „A na společný rozhovor se velice těšíme, máme pro vás přichystaných nejméně tisíc otázek."

„Nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že jich mám stejně," odpověděl. Poté se posadil k postrannímu terminálu a chvíli na něm pracoval.

„Neuvěřitelné," pronesl po chvíli. „To musí být chyba."

„Máte nějaký problém?" zajímala se Arina.

„Podle záznamů tu spíme již pět set tisíc let," odpověděl nejistě.

„Je to vůbec možné?" zeptala jsem se.

„Teoreticky by to jít mělo, ale žádné studie se tím nikdy nezabývaly," připustil Fluk Antaj Lik.

„Vypadá to, že už ani nemusí," poznamenal Ljun.

„Je to potvrzené. Od našeho ulehnutí uplynulo pět set tisíc let. Šílené číslo."

„Co teď budete dělat, Fluk Antaj Liku?" chtěla jsem vědět.

„Musíme opravit Emloje, jeho stav je bezmála kritický."

„Zvládnete to?"

„Já? Ne. Budu na to muset probudit několik kolegů. Jenže se obávám, že se nám tu rýsuje další problém, a to dost velký."

„Nedostatek elektřiny?" napadlo Arinu.

„Ne, množství energie je dostačující. I když jsme jí za ta tisíciletí vyčerpali opravdu hodně, ale na pár tisíc let by ještě měla stačit."

„Tak co je to za problém?" chtěla jsem vědět.

„Naše zásoby potravin. Pochybuji, že po takové době budou ještě poživatelné."

„Před nedávnem jsme navštívili jednu nádhernou planetu. Sice na ní nebyl inteligentní život, ale doplnili jsme si tam zásoby konzervovaných potravin. Nepochybuji o tom, že se mnou budou všichni souhlasit, když vám je nyní nabídnu," nabídl mu Ljun.

„Jídlo z jiné planety? To zní zajímavě, ale obávám se, že by pro nás mohlo být nepoživatelné. Možná i jedovaté."

„To mohu snadno ověřit."

„Jak?"

„Jednoduše stačí, když mé čalí poskytnete několik kapek krve. Společně je analyzujeme a za několik minut budeme znát odpověď na tuto otázku."

„Máte s sebou přístroj na odběr krve?"

„Ne, Fluk Antaj Liku. Nic takového nepotřebujeme. Čalí vás bezbolestně kousne a krev si odebere sama."

„Vážně?“ nezdálo se mu.

„Takto to děláme už desítky tisíciletí,“ Bylo vidět, že Fluk Antaj Lik nad tím přemýšlí, ale pak s tím souhlasil.

„To pálí,“ postěžoval si okamžik poté, co si Ljunova čalí odebrala několik kapek krve.

„Omlouvám se, vaše DNA je velmi odlišná od všeho, s čím jsme se kdy setkali. Vydržte chvilku, čalí už připravuje adekvátní prostředek, který neutralizuje to, co vám prve podala.“

„Zhoršuje se to,“ postěžoval si Fluk Antaj Lik.

„Tak co, už je to lepší?“ zeptal se Ljun po chvíli.

„Ano, co to bylo?“

„Omlouvám se. Čalí mají na svých zoubcích stopy slin, ty působí jako účinné anestetikum. Proto jsem říkal, že nic neucítíte. Jenže váš druh má značně odlišnou stavbu DNA. Zkrátka vaše tělo reagovalo na anestetikum, jako kdyby to byla žíravina,“ vysvětlil Ljun důvod bolesti Fluk Antaj Lika.

„Co jiného jste zjistil?“

„Naše zásoby jsou pro vás naprosto bezpečné. S výjimkou jednoho druhu ovoce, který je pro vás prudkým jedem.“

„Prudký jed? A vám nevadí?“ podivil se Fluk Antaj Lik a nebyl v tom sám.

„Ne, některým příslušníkům mého druhu to přijde i velmi příjemné.“

„Co může být na pojídání prudkého jedu tak příjemného?“ Fluk Antaj Lik to stále nechápal a stále v tom nebyl sám.

„Jedná se o malé modré kuličky, které obsahují značné množství látky vyvolávající v našich ústech jistou pálivost.“

„A to se vám líbí?“

„Některým z nás ano.“

„Jste divní,“ odbyl to.

„To řekněte Gonzovi a Feréje,“ pronesla jsem pobaveně.

„Kolik zásob nám můžete věnovat?“ Fluk Antaj Lik se vrátil k něčemu produktivnějšímu.

„Z analýzy vím, že vaše organismy potřebují srovnatelné množství živin jako naše. Něco si samozřejmě musíme ponechat, ale myslím, že bychom vám mohli věnovat přibližně pět set denních dávek.“

„A pokud to nebude stačit, můžeme zaletět zpět na tu planetu a připravit další,“ nabídla jsem možnost získání dalších zásob. „Ostatně, před další cestou se tam stejně budeme muset vrátit a doplnit vlastní zásoby.“

„Děkuji vám. Než vám odpovím, budu muset probudit několik svých druhů a poradit se s nimi o dalším postupu. Navíc si myslím, že je na čase probudit všechny spící Drefany. Ale o tom rozhodne až budoucnost, která se vás už nejspíš nebude týkat. Teď, když dovolíte, rád bych dohlédl na probuzení techniků, kteří uvedou Emloje do řádného stavu – doufám. Pak bychom se mohli dostat i k té záplavě otázek.“

V následujících hodinách se počet zdejších rozrostl na pět a ti se pozvolna začali propracovávat Emlojovými poruchami.

Ukázalo se, že odstranění jeho závad bylo vcelku prosté. V podstatě stačilo vyměnit poškozené komponenty za nové, které byly uloženy v nedalekém skladě. Jenže na něj Emloj zapomněl – ony informace byly v poškozené části.

Zajímavostí bylo, že v žádném případě nebyla poškozená paměťová část. Vždy šlo jen o okolní obvody, a ty měli opravit, nebo vyměnit opravárenští roboti. Jenže se porouchalo jejich ovládání a záložní systém se z neznámého důvodu nespustil.

Historie

„Historie našeho národa je, jak jistě víte, velmi dlouhá. I když jsme její většinu prospali, a to doslova," začal Fluk Antaj Lik své vyprávění drobným žertem.

„V dávných dobách byl náš svět roztříštěn do mnoha hašteřících se států. Tyto spory občas přerostly i v krvavé války. Naše společnost se ale vyvíjela, sporů ubývalo a většina z nich se vyřešila dohodou."

„V době našeho prvního vesmírného letu jsme již byli, jak vy říkáte, civilizovaní. Války jsme už nevedli, ostatně jsme ani neměli s kým. Celá naše civilizace se totiž sjednotila, ne násilně, ale dobrovolně z ekonomických a společenských důvodů."

„Trvalo nám půl století, než jsme dopravili první sondu na oběžnou dráhu naší sousední planety. K obrovskému překvapení a radosti našich předků kamery odhalily přítomnost inteligentní formy života."

„Záběry ukazovaly pole, vesnice a města, jenže také odhalily nízkou úroveň domorodců. Ale to nejhorší, co sonda odhalila, byla krutost tamních obyvatel."

„Z oběžné dráhy byly pořízeny stovky hodin záznamů, z nichž některé ukazovaly veřejné mučení. A to velmi kruté mučení."

„Nevím, jak na tom byli vaši dávní předci, ale ti naši se také uchylovali k mučení. Jenže i to mělo svá pravidla. Mučeny směly být jen osoby obviněné ze závažných zločinů a důkazy proti nim musely být dostatečně průkazné. U samotného mučení pak musel být přítomen lékař a mučenému nesmělo být způsobeno žádné trvalé zranění."

„Jenže domorodci na planetě, kterou jsme nazývali Joket, mučili velmi krutě. Nebudu vám popisovat podrobnosti, je to odporné a navíc se mi do toho vůbec nechce. Říkám vám to jen kvůli kontextu. Naši předci se na základě těchto zjištění rozhodli, že Joket budou pozorovat jen zdálky."

„V okamžiku objevení inteligentní formy života začali naši předci volat po pilotovaném letu k Joketu. Jenže tato nová zjištění způsobila, že let byl zrušen ještě dřív, než se o něm začalo reálně jednat."

„Po dvou stech letech se situace na Joketu dostatečně zmírnila, a tak byla vyslána první pilotovaná výprava s úmyslem přistát na povrchu planety a navázat kontakt s domorodci."

„Pro naše lidi to bylo značně riskantní a obtížné. Jokeťané se nám vzhledem docela podobali, ale přesto existovalo několik výrazných rozdílů.

Naopak výhodou byla znalost jednoho z tamních jazyků. Ten naši předci rozluštili díky dlouhému pozorování a odposlechu pomocí miniaturních dronů vypuštěných na planetu. Možná právě díky této znalosti se podařilo navázat kontakt s jedním z tamních vládců.“

„V průběhu následujících let přistála na Joketu celá řada výprav. Naši zástupci se setkali s mnoha vládci a navázali s nimi přátelské vztahy.“

„V pozdějších letech bylo na Joketu zřízeno něco jako trvalá drefská základna a v ní škola pro několik set joketských studentů. Naši předci je zprvu učili pokročilé medicíně, později i přírodním a společenským vědám.“

„Jokeťané se ukázali být velmi dobrými studenty, jejich civilizace rychle doháněla tu naši. I když slovo ‘rychle‘ je zavádějící, neboť to trvalo několik generací.“

„Dokonce ustaly všechny vnitřní konflikty a planeta se sjednotila, i když ne tak dokonale jako ta naše. Ponechali si své státy a hranice, ale spolupracovali a koordinovali se na takové úrovni, že to vypadalo, jako by měli jen jednu vládu.“

„Na stopadesátileté výročí prvního kontaktu uspořádali velkolepou oslavu, při které nás požádali o vesmírnou technologii. Jejich vědci prý chtěli zkoumat sluneční soustavu stejně, jako jsme to dělali my.“

„Samozřejmě ji dostali, i když to trvalo několik let. Nejprve museli být vyškoleni odborníci a postaveno příslušné zázemí i potřebná infrastruktura.“

„Jenže toto rozhodnutí se ukázalo být chybou. Jokeťané začali zkoumat vesmír přesně tak, jak říkali. To však byla pouhá záminka, jak získat technologie potřebné pro meziplanetární lety.“

„Tajně postavili několik těžce vyzbrojených meziplanetárních plavidel a s nimi zaútočili na náš svět.“

„Současně s tímto nevyprovokovaným útokem nastaly razantní změny i na jejich světě. Naši krajané žijící u nich byli povražděni a média spustila připravenou propagandu.“

„Tvrdili, že unášíme jejich obyvatele na náš svět. Z mužů si děláme otroky, ženy nám dělají služky a musí uspokojovat všechny naše perverzní choutky. Jejich děti jsme si pak měli opékat nad ohněm – samozřejmě zaživa – a s chutí je pojídat.“

„Joketské obyvatelstvo tomu brzy uvěřilo a konflikt začalo horlivě podporovat. Nicméně naše civilizace, byť mírumilovná, nebyla bezbranná.

Zrádný útok byl odražen, i když s obrovskými ztrátami na našem civilním obyvatelstvu.“

„Následný pokus o diplomatickou komunikaci se nepodařilo navázat. Jediné, co jsme se dozvěděli, byl osud našich krajanů na Joketu, obsah joketské propagandy a oznámení o stavbě dalších bitevníků.“

„Naše vláda zareagovala okamžitě. Nařídila stavbu našich vlastních bitevních letounů a důkladné monitorování meziplanetárního prostoru. Což byla jediná výhoda, kterou jsme nad Joketem měli. O této technologii věděli, ale zájem o ni nikdy neprojevili.“

„V následujících letech bylo postaveno mnoho těžce vyzbrojených strojů a odehrálo se nespočet bitev. Díky naší včasné výstraze byly tyto bitvy vždy vedeny v bezpečné vzdálenosti od planety. Přesto ztráty na obou stranách byly veliké.“

„Jednoho dne jsme odposlechli velmi znepokojující zprávu. Joketťané něco objevili. Sice neříkali, co konkrétně to má být, ale rozhodli se, že na tom principu postaví novou zbraň, kterou nazvali Zabiják planet.“

„V ten okamžik jsme zpozorněli. Všechny dosavadní střety jsme vyhráli a s výjimkou prvního útoku už nikdy nedopadla na povrch Drefu jediná střela.“

„My, po staletí mírumilovné bytosti, jsme zjistili, že joketské útoky nedokážeme oplatit stejnou mincí. Naše morální zábrany nám nedovolovaly na někoho zaútočit, proto jsme se vždy jen bránili.“

„Naštěstí jsme stále měli značnou technickou převahu. Ne proto, že bychom jim nechtěli dát vše, co jsme měli. To ne, počítali jsme s tím, že se časem vše zcela srovná, ale muselo to jít postupně. Nemohli jsme jim dát elektrické spotřebiče – co by si s nimi počali? Nejdřív jsme jim museli dát elektrickou energii.“

„Oni zase museli pochopit, jak to všechno funguje, jinak by celá jejich planeta byla zcela závislá na té naší. To samozřejmě nebylo možné, protože přeprava takového množství zboží z jedné planety na druhou byla naprosto neproveditelná, a to nemluvě o surovinách potřebných na výrobu.“

„Sice jsme aktivně těžili značné množství surovin ve vesmíru, kde jich je dostatek, jenže to všechno jsme platili my, zatímco oni je dostávali. Jasně jsme viděli neudržitelnost takového systému, a proto jsme ho ani nezaváděli. Místo toho jsme jim pomohli vybudovat továrny, kde si vše mohli vyrobit sami.“

„Zpočátku jsme jim sice dodávali některé vzácné prvky, z nichž jeden jsme těžili právě na tomto asteroidu. Právě tento prvek vnukl našim vědcům nápad.“

„Když se vláda a odborníci dozvěděli o Zabijáku planet, napadlo je upravit tento vytěžený asteroid. V několika následujících měsících sem bylo dopraveno několik set tisíc kapslí se spícími Drefany.“

„Velitelé obrany tvrdili, že to není zapotřebí a že dokážou zabránit každému joketskému pokusu o dosažení Drefu. Vláda však nechtěla riskovat a proto schválila projekt velkého spánku.“

„Joketťané stále nedokázali sledovat vzdálenější oblasti soustavy. Proto jsme měli jistotu, že se o našich snahách nedozvědí a nezmaří je.“

„Krátce po zaplnění zdejších prostorů jsme se uložili ke spánku i my. Úkolem naší malé skupiny bylo dohlédnout na správný chod všech systémů. Emloj mě měl probouzet vždy po deseti letech, nebo v případě poruchy, se kterou by si nedokázal poradit.“

„Co následovalo dál, jsem se dozvěděl až z Emlojových záznamů. Asi půl roku po mém prvním usnutí se stalo to, čeho jsme se všichni tak obávali. Joketťané zaútočili na Dref. Dvěma strojům se podařilo prorazit k planetě, načež odpálili Zabijáka planet.“

„Tehdy jsme ztratili spojení s Drefem, které se už nikdy neobnovilo. Nevím, co tam Zabiják planet způsobil. Naše zdejší senzory to nedokázaly rozpoznat a senzory na našich plavidlech jsme se rozhodli nepoužít. Joketťané by si jich mohli všimnout, i když to bylo velmi nepravděpodobné.“

„Zabiják planet totiž zničil pouze Dref. Toho, co zbylo z naší vesmírné flotily, se ta zkáza nedotkla. I když říkat, že Zabiják planet zničil planetu, není přesné označení. Planeta tam pořád je, jen už je bez našich bratří a sester.“

„Nevím, co se honilo v hlavách přeživších členů flotily, ale po krátké době vyrazili směrem k Joketu, na který zaútočili. Naši měli lepší plavidla i zbraně, a tak se probojovali na dostřel.“

„A tady už můžeme jen spekulovat, ale s přáteli a Emlojem jsme se shodli na jednom konkrétním scénáři. Z odposlechů jsme věděli, že Joket staví více Zabijáků planet. Naši specialisté dokonce dokázali určit přibližnou oblast, kde je staví. A právě tam udeřila naše flotila.“

„Střelba mohla zasáhnout samotného Zabijáka, nebo něco zcela jiného. Každopádně se stalo něco, co nikdo z nás nemohl očekávat, ba ani předvídat.“

„Joket explodoval.“

„Během několika vteřin se celá planeta roztříštila a její kusy se rozletěly do všech stran, přičemž drtily vše, co se jim připletlo do cesty. Podle Emlojových záznamů přežilo pouze jediné plavidlo a to naše. Tlaková vlna ho odmrštila a ono se pak neřízeně vzdálilo mimo dosah senzorů, aniž by jedinkrát projevilo jakoukoli snahu o korekci letu.“

„V následujících letech nás Emloj několikrát probudil. Pokaždé jsme zkontrolovali všechny systémy a záznamy senzorů, ale nic zajímavého na nich nebylo. Dokonce jsme uvažovali o letu k Drefu, ale nakonec jsme i to odmítli. Stále jsme se obávali Jokeťanů.“

„Jejich planeta sice byla zničena takovou rychlostí, že bylo nemožné, aby se z ní někdo zachránil. Ale co když si někde postavili podobnou základnu, jako je ta naše? Technologii dlouhodobého spánku sice neměli, ale to neznamená, že si na nějakém asteroidu nemohli zřídit malou, ale soběstačnou kolonii. Před zkázou jsme sice monitorovali celou soustavu, ale něco nám mohlo proklouznout.“

„A dál to znáte. Emloj se porouchal a zapomněl, že nás má pravidelně probouzet.“

Dref

„Fluk Antaj Liku, s přáteli jsme se rozhodli, že se poletíme podívat na váš domovský Dref, a napadlo nás, jestli by se k nám někdo z vaší skupiny nechtěl přidat. Arant byl postaven pro dvacetičlennou posádku plus nějaká bezpečnostní rezerva.“

„Poradíme se o tom, ale myslím, že budou chtít letět všichni. To víte, Dref je náš domov a my jsme ho neviděli už půl milionu let,“ trochu si zavtipkoval.

„Kdy chcete letět?“ chtěla vědět Šilí Moj Toly, hlavní drefanská technička.

„Mysleli jsme na zítřejší ráno, ale můžeme to změnit, pokud se vám to nehodí.“

„O nás se vůbec nestarejte. Emloj je již zcela opraven a samoopravné systémy také pracují, jak mají.“

„Takže můžeme letět hned zítra ráno,“ ujistila jsem se.

„Ano, my tu už vlastně nejsme vůbec zapotřebí.“

„Pořád to nedokážu pochopit. Jak je možné, že vaše technika funguje nepřetržitě už pět set tisíc let?“

„Vždy jsme se snažili vyrábět vše tak, aby to vydrželo co možná nejdéle. Navíc tu máme samoopravný systém, který vše neustále opravuje. U Emloje sice selhal, ale jinak pracuje výborně,“ vysvětlila mi Šilí Moj Toly.

„Doufám, že s námi poletíte také, Šilí Moj Toly.“

„Takovou příležitost si nenechám ujít.“

„Něco mi říká, že si ji nenechá ujít nikdo,“ slova Fluk Antaj Lika zněla dost sebejistě.

„Jak dlouho tam váš Arant poletí? A nebylo by rychlejší vzít si některý z našich strojů?“

„V současné době jsme od Drefu vzdáleni téměř pět astronomických jednotek.“

„Co je to ta astronomická jednotka?“ skočila mi do řeči Šilí Moj Toly.

„Jedna astronomická jednotka je vzdálenost mezi naší hvězdou a Atanem.“

„V našem případě mezi naší hvězdou a Drefem,“ usoudil Fluk Antaj Lik.

„I tak to můžeme pojmout, ale musím vás upozornit na jeden značný rozdíl. Váš Dref je ke hvězdě blíže než Atan. A to o jednu desetinu astronomické jednotky.“

„Takže naše jednotka odpovídá devíti desetinám té vaší,“ pochopil Fluk Antaj Lik.

„Jak dlouho tam poletí váš Arant?“ připomněla svou otázku Šilí Moj Toly.

„Asi deset minut nám zabere opuštění vašeho hangáru a provedení patřičných výpočtů. Samotný mikroskok nadprostorem zabere zlomek vteřiny. A to je asi tak všechno.“

„Urazíte takovou vzdálenost za pouhý zlomek vteřiny?“ nechápal Fluk Antaj Lik.

„Ano, Arant cestuje rychlostí čtyř světelných let za hodinu.“

„Neuvěřitelné,“ pronesli oba současně.

S Fluk Antaj Likem jsme mluvili dlouho a o mnoha věcech, ale na způsoby mezihvězdného cestování jsme zřejmě zapomněli.

***

„Jsme tady,“ řekla jsem, když jsme vstoupili na oběžnou dráhu kolem Drefu.

„Jaké jsou údaje z radaru, Ferejo?“

„Všude kolem je čisto, žádné umělé družice ani obvyklé kosmické smetí.“

„Na rádiových frekvencích je také naprosté ticho,“ dodal Gonza.

„S kosmickým odpadem jsme se vypořádali už dávno,“ promluvil Fluk Antaj Lik po dlouhé době.

„A všechny naše družice musely shořet v atmosféře už před mnoha sty tisíci lety,“ doplnila Afik Juk Haj.

„Arino, namiř hlavní kamerou na povrch planety.“

Za malý okamžik se nám naskytl pohled na drefský oceán.

„To je nádhera,“ pronesla Hanár a měla pravdu. Ten oceán byl vskutku nádherný. Tak nádherný, že mi to přišlo až zvláštní – takhle se voda netřpytí.

„Zvláštní. Moře jsem z oběžné dráhy viděl mnohokrát, ale nikdy se takhle neblýskalo.“

„Naposledy jsi ho viděl před půl milionem let, Fluk Antaj Liku. Kdo ví, jak se za tu dobu změnil.“

„Máš pravdu, Šilí Moj Toly.“

„Za okamžik budeme nad pevninou,“ upozornil nás Hekor.

„Tak to je úžasné,“ pronesla jsem obdivně.

„Takhle to tu vypadalo i dřív?“ zeptala se Arina.

„Ne, za našich dob se stromy takhle netřpytily,“ odpověděla mu Šilí Moj Toly.

„Je tu někde vhodné místo na přistání?“ zeptala jsem se po chvíli fascinovaného zírání na ten nádherný a snad nikde nekončící les.

„Asi deset kilometrů na sever je nějaké volnější prostranství.“

„Arino, pošli Hekorovi souřadnice.“

„Teče tu řeka,“ pronesl Hekor, jako by ji nikdo z nás neviděl.

„Ljune, Erisi, jak to vypadá s atmosférou?“

„Po chemické stránce je vše v naprostém pořádku. Složení atmosféry je srovnatelné s tím na asteroidu,“ odpovídal jako první Eris.

„Po biologické stránce je to dost zvláštní. S čalí můžeme potvrdit chemické složení atmosféry. Není ideální, ale dýchatelná je.“

„Co je na tom tak zvláštního?“ zeptala se Afik Juk Haj.

„Odebraný vzorek je biologicky naprosto sterilní. Nenašli jsme tam nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo organický život,“ vysvětlil Ljun.

„No počkej, vždyť pod námi je veliký les, řeka a za ní louka plná trávy a květin,“ Erisovi se to nezdálo.

„No právě. Takové množství života, i kdyby jen rostlinného, tak by v atmosféře mělo zanechávat nějakou stopu. Jenže tam nic není.“

„Hekore, přistaň blízko řeky,“ rozhodla jsem. „Ljune, po přistání odeber nový vzorek.“

Nový vzorek odebral několikrát a pokaždé se stejným výsledkem. V atmosféře není ani nejmenší stopy po něčem organickém.

***

Rozhodli jsme se, že na povrch Drefu jako první sestoupí Fluk Antaj Lik. Je velitelem skrýše, a tudíž, byť neoficiálně, vůdce drefanské civilizace. Navíc je to jejich planeta. Za ním půjdu já a pak Ljun jako zástupce Triganů.

Jakmile se Flukova noha dotkla povrchu, ozvalo se jemné cinkání. Pohlédla jsem tím směrem, ale ničeho zvláštního jsem si nevšimla.

Cinkání si všiml i Fluk Antaj Lik. Na okamžik pohlédl pod nohy, ale pak ukročil kousek stranou. To proto, abychom mohli vystoupit i my dva. Následně se sehnul k zemi a začal pečlivě pozorovat třpytící se trávu. O okamžik později jsme se k němu přidali i my dva.

„Zvláštní tráva. Ve stoje jsem to neviděla, ale teď, když jsem se sehnula, vidím, že listy této trávy jsou průsvitné," podělila jsem se s ostatními o svůj poznatek.

„Utrhnu několik vzorků k analýze," rozhodl Ljun.

„Helíjo, podrž mi tu krabičku," požádal mě o pomoc.

„Divné, vůbec to nejde utrhnout," podivil se.

„To bude tím nemotorným ochranným oblekem," soudil Fluk Antaj Lik.

„Takhle se na ni musí. V tahu je neskonale pevná, ale ulomit se dá," okomentoval svůj úspěch, načež vzorek vložil do krabičky, kterou jsem držela.

„Tak tohle je ještě zvláštnější," pronesl po chvíli prohlížení vzorku v krabičce.

„Co je zvláštní?" zeptala jsem se, když se neměl k odpovědi.

Místo odpovědi ulomil další kousek trávy a začal si ho prohlížet proti světlu.

„Možná se mi to jen zdá, ale podle toho co vidím, se domnívám, že ta tráva se neskládá z buněk, ale z krystalů."

„Z krystalů?"

„Ano, příteli. Samozřejmě se mohu mýlit, není možné vidět buněčnou strukturu pouhým okem, ale když se pozorně podíváš, všimneš si něčeho, co vypadá jako krystalická struktura," vysvětlil Fluk Antaj Likovi.

„Ale jak by to bylo možné?" nechápal ani jeden z nás.

„Nevím, ale krystaly by dokonale vysvětlily ten třpyt, který nás obklopuje."

„Ty myslíš, že všechny zdejší rostliny jsou z krystalů?"

„Nevím, Helíjo. Vesmírné společenství se s ničím podobným nikdy nesetkalo a ani jsem nikdy neslyšel o teorii, která by se takovým fenoménem zabývala."

„Všechno je jednou poprvé, ale stále nechápu, jak je to možné. Za mých časů tu nebylo nic, co by byť jen připomínalo krystalické rostliny."

„Já vím, Fluk Antaj Liku, ale vaše časy skončily před půl milionem let. A také nesmíme zapomínat na tu odpornou zbraň. Toho Zabijáka planet. Kdo ví, co a jak tu udělal.“

„Podíváme se k vodě. Pak se vrátíme na palubu a s Erisem můžete prozkoumat ten kus trávy pod mikroskopem,“ rozhodla jsem.

Jenže u řeky nás čekalo další překvapení. To, že se hladina neobvykle třpytí, jsme věděli předem, ale samotný vzhled vodní hladiny byl zvláštní sám o sobě. Povrch řeky vypadal jako jednolité sklo – jak byl hladký. Nikdy v životě jsem neviděla tak dokonale hladkou hladinu.

„Vezmu si vzorek vody,“ rozhodl se Ljun , že vezme další vzorek.

To, co následovalo, bylo neuvěřitelné a nádherné zároveň. Samotná voda kladla Ljunově snaze značný odpor. Z mého pohledu to vypadalo, jako by se snažil nabrat hodně hustý med, ne obyčejnou vodu. Jakmile se mu to povedlo a začal odtahovat nádobku s těžce odebraným vzorkem, začala se zvedat i voda v okolí odběru. Ne moc, jen několik centimetrů kolem, přesně tak, jak by to udělal hustý med, pomyslela jsem si. Pak se voda oddělila od okraje nádoby a začala se pomalu vracet k hladině.

Sluneční paprsky, dopadající na ten malý kužel, vykouzlily úchvatnou hru snad všech odstínů modré. A ten třpyt! Jako nějaký drahokam, napadlo mě.

***

„Máme výsledky analýz obou vzorků,“ oznámil nám Eris po více než třech hodinách práce.

„No konečně.“

„Hekore,“ napomenula jsem ho. „Tak na co jste přišli?“

„Oba vzorky jsou drahokamy, stručně řečeno. Neptejte se nás, jak je to možné nebo jak to funguje, ale funguje to. Zdejší voda jsou tekuté krystaly, přesněji safíry.“

„Vzorek trávy je poněkud složitější. Obsahuje tekuté safíry stejně, jako běžné rostliny obsahují vodu. Samotná rostlina je ale tvořena smaragdy. Nejzajímavější na tom všem je, že v rostlině probíhá přeměna oxidu uhličitého na kyslík. Fotosyntéza to ale není.“

„Živé krystaly? To přece není možné.“

„Ještě před chvílí bych vám dal za pravdu, Šilí Moj Toly. Jenže výsledky analýzy jsou dost výmluvné. A nejhorší na tom je fakt, že já jako

triganský genobiolog jsem při studiu této planety odkázán na vybavení našich atanských přátel.“

„Jak to?“ nechápal jsem proč.

„Má čalí dokáže analyzovat všechno organické, ale život na této jedinečné planetě je anorganický,“ vysvětlil mi.

„Myslíte, že je to stejné po celé planetě?“

„Bude se to muset ověřit, ale nepochybuji o tom, že ano, Fluk Antaj Liku.“

„To ale znamená, že se sem nemůžeme vrátit,“ Fluk Antaj Lik byl první, kdo pochopil celkový dopad výsledků analýzy.

„Obávám se, příteli, že máte pravdu,“ souhlasil s ním Eris. „Samozřejmě si to musíme nejprve ověřit, ale Ljun a já se domníváme, že i zdejší půda bude krystalická. Tudíž vám v ní neporostou plodiny.“

Toho dne jsme se k dalším výzkumům nedostali, ale hned ráno jsme se všichni pustili do průzkumu.

Po nějaké době jsme z nákladního prostoru vytáhli zulyt, který se Arině a Hehé povedlo opravit a úspěšně otestovat na Halvarově planetě. S ním jsme pak létali po blízkém okolí. Občas jsme i přistávali a odebírali nějaké vzorky.

Podle našich odhadů se opravdu vše skládalo z drahých kamenů. Kmeny stromů vypadaly jako obsidián, listy tvořily safíry, stejně jako trávu.

Louka, na které jsme přistáli s Arantem, byla porostlá obyčejnou – vlastně neobyčejnou – trávou, zato kilometr proti proudu řeky jsme našli malý palouček plný lučního kvítí. Přiznám se, že jsem neodolala a utrhla jsem si několik květin. Jsem zvědavá, jak dlouho mi vydrží a co se s nimi stane, až uschnou. Podle Erise by se jejich struktura měla spojit v jeden krystal, ale jistý si tím nebyl.

Každopádně jsem doufala, že se ve svém odhadu nemýlil, protože ty květy byly nádherné. Okvětní lístky vypadaly, jako by je tvořil čistý diamant, zatímco střed vypadal jako citrín. Druhá květina mi připomínala růži, kterou někdo vyřezal z velkého rubínu.

Na stromech jsme našli různé druhy ovoce. Některé vypadaly, že jsou z fialového ametystu, jiné jako různobarevný turmalín, ale našli jsme i ovoce jiných barev. Byly zde zastoupeny snad všechny drahé kameny, které existují, a navrch ještě několik neexistujících.

Vrcholný objev se jako prvním poštěstil Ljunovi a Erisovi, kteří zůstali na louce u Aranta. Krátce po našem odletu se na kraji louky objevilo něco, co lze klasifikovat pouze jako zvíře. Asi by se dalo říct, že to byl býložravec, neboť bezohledně spásal tu nádhernou smaragdovou trávu.

K naší velké lítosti ty dva bambuly ani nenapadlo vzít kameru a natočit ho.

Museli jsme se tedy spokojit s pouhým popisem. Přestože jsme jejich opomenutí velice litovali, nebylo to tak špatné, jak by se mohlo zdát.

Během našeho poletování po okolí jsme objevili několik desítek živočišných druhů. Dokonce jsme objevili i jednoho nádherného tvora. Jeho tělo tvořil turmalín a oči měl z nádherných opálů.

Hodnou chvíli jsme toho nádherného jedince, který připomínal kočkovitou šelmu pozorovali. Velmi nás zajímalo, čím se živí. Připomínal nám masožravce, nebo spíš predátora. Klasický masožravec by zde umřel hlady. Nehodlali jsme u něj strávit celý den, proto proto jsme se po několika minutách čekání vydali na další cestu.

Dalším fascinujícím objevem bylo několik hub. Kloboučky jedněch se třpytily ametystem, druhé rubínem a třetí malachitem. Nohy všech tří druhů vypadaly, že jsou z křišťálu.

***

„Dref je nádherný," Fluk Antaj Lik zahájil poradu, kterou jsme si uspořádali těsně před odletem z planety. „Jenže náš národ ho může nazývat domovem už jen ve vzpomínkách."

„Podle předběžné analýzy je zdejší půda tvořena převážně obsidiánem, onyxem a opálem. V takové půdě nám nevyroste ani plevel," přidala svůj názor Afik Juk Haj.

„Jedno řešení bych pro vás měl," promluvil Mytryn. „Ale nebylo by to hned."

„Co je to za řešení?" chtěl vědět Fluk Antaj Lik.

„Naše Vesmírné společenství používá k cestování mezi planetami stanice igutli. V každé stanici je komora, v níž je umístěn gunyt, a tyto gunyty cestují mezi jednotlivými stanicemi během zlomku vteřiny."

„Kolik lidí dokáže přepravit ta vaše igutli?" zajímalo Šilí Moj Toly.

„Padesát až sto. Přesný počet závisí na tom, jestli cestují pouze lidé, nebo s sebou mají nějaká zavazadla."

„Ale k čemu nám to bude? I kdybychom tu vaši stanici dokázali postavit, o čemž silně pochybuji, kam bychom cestovali?“

„Teď nikam, ale až najdeme Vesmírné společenství, ohlásíme, co jsme zde našli. Pak, pokud s tím naši atanští přátelé budou souhlasit, naložíme na Aranta jednu takovou stanici a vrátíme se s ní zpět na Dref. Tady ji postavíme a pak vás budeme moci přestěhovat na volnou planetu.“

„Samozřejmě že s tím budeme souhlasit,“ zareagovala jsem dřív, než stihl promluvit někdo jiný.

„Vy máte volné planety?“

„Nevím, Fluk Antaj Liku, ztratili jsme se před sto třiceti lety a v té době jsme měli volnou jen planetu jménem Milira. Ale za tu dobu se toho mohlo hodně změnit.“

„Nabízíte nám naději, ale je to slepá naděje,“ usoudil Fluk.

„Jak to myslíte?“

„Tu planetu už mohl někdo osídlit,“ vysvětlil mu.

„To je možné, ale v takovém případě vám najdeme jinou. Jen to bude trvat o něco déle.“

„Čekali jsme půl milionu let, takže několik let navíc nikomu z našich vadit nebude,“ odbyl to Fluk Antaj Lik mávnutím ruky.

„Proč chcete stavět tu igutli zde na Drefu? Nebylo by lepší postavit ji na asteroidu? Takhle budeme muset neustále létat mezi asteroidem a Drefem, a to bude trvat strašně dlouho.“

„V tom máte pravdu, Afik Juk Haj. Jenže stanice mimoprostorové přepravy potřebuje určitou gravitaci, jinak zkrátka nefunguje.“

„S gravitací to umíme, Mytryne. Dokážeme vám vytvořit gravitační pole přesně podle vašich požadavků.“

„To už se zkoušelo a nefungovalo to. K proniknutí do nadprostoru je zapotřebí gravitační pole celé planety, lokální gravitace nestačí. Nejde o sílu, ale o velikost,“ upřesnil.

9. Bohyně z hvězd
Lok

„V soustavě jsou čtyři planety. Jednička je příliš blízko hvězdě, trojka a čtyřka jsou moc daleko, ale číslo dvě je v optimální vzdálenosti," oznámila nám Feréja.

„Nějaké vysílání?"

„Na všech frekvencích je naprosté ticho, Helíjo," odpověděl Gonza.

Během našeho pátrání po Atanu a Vesmírném společenství jsme navštívili téměř sto hvězd a u většiny z nich byly nějaké planety. Na mnoha existoval život, ale jen na několika byl inteligentní. Jen nepatrný zlomek z nich dosáhl technologické úrovně potřebné k rozvoji radiokomunikace.

„Hekore, vezmi nás k druhé planetě. Aspoň si ji během dobíjení akumulátorů prohlédneme," rozhodla jsem, že oněch několik potřebných dní strávíme na oběžné dráze druhé planety.

Naši drefanští přátelé nám sice nabízeli instalaci jednoho ze svých zdrojů energie, jenže se to ukázalo jako nereálné. Zkušebně jsme na palubu vzali jeden malý zdroj a zkusili, jak se bude chovat v nadprostoru.

Výsledek byl neuspokojivý. Zdroj energie v nadprostoru zkrátka nefungoval. Po návratu do normálního prostoru sice začal opětovně pracovat, ale až po kalibraci, která trvala několik hodin. U velkého zdroje by prý trvala téměř celý den a nebylo vůbec jisté, jak onen zdroj zareaguje na delší a častý pobyt v nadprostoru.

„Mám tu slabý rádiový signál," ozval se překvapený Gonza. „Je slabý, zcela zaniká několik světelných minut od planety, proto jsme ho zaznamenali až tady na oběžné dráze," vysvětlil nám.

„Dokážeš ho zaměřit?"

„Pracuji na tom," odpověděl stručně.

„Je pryč," pronesl po chvíli.

„Stihl jsi zaměřit jeho zdroj?" zeptala se Arina.

„Jen přibližně."

„Zamiřte tím směrem kameru," rozhodla jsem.

O chvíli později jsme se dívali na les a skály.

„Doufám, že tam nejsou opice."

„Tak to jsme dva, Mytryne," souhlasila jsem s ním, protože to, co jsme sledovali, silně připomínalo planetu opic, na kterou jsem se několik posledních týdnů snažila zapomenout.

„Co na to říkáš, Emloji?" Drefané nám na cestu věnovali jeden ze svých nepoužívaných počítačů, na který zkopírovali Emlojovu osobnost a některé všeobecné znalosti.

„Analyzoval jsem vaše záznamy a porovnal je s tím, co právě vidíte. Našel jsem jisté podobnosti, ale také mnoho rozdílů. Například na prvních záběrech planety opic jste mohli vidět kabely natažené mezi stromy. Zde nic takového není."

Emloj pro nás do budoucna představoval značný potenciál. Prozatím však neměl aktivní přístup k Arantovým systémům, a proto fungoval spíše jako odborný poradce. Drefané nám sice poskytli potřebné specifikace, ale sestavit rozhraní mezi technologiemi nedokázali, protože se v naší technologii nevyznali a její studium by trvalo příliš dlouho. Proto je vše na Arině a Afik Juk Haj, která se k nám rovněž přidala. Hehé se jim snaží pomáhat, ale drefanské technologii rozumí stejně jako Arina. A s tou naší na tom není o mnoho lépe.

***

V následujících dvou dnech se podobné signály objevily ještě několikrát, ale nikdy nebyly delší než patnáct minut. Problémem se ukázalo nalezení přesného místa, odkud signály vycházejí. Zdroj jsme dokázali zaměřit velmi přesně, ale na kamerových záběrech nebylo vidět nic zajímavého – pouze lesy, skály a v jednom případě střed prázdné louky.

Hekor, byť jen žertem, navrhl, že místní žijí v podzemí. Proti této myšlence však svědčily pořízené záznamy z širokého okolí. Alespoň podle většiny z nás.

Na pořízených záběrech byla města a vesnice, jenže na nich bylo vidět, že se jedná o značně primitivní civilizaci, která ještě neobjevila ani elektřinu, natož vysílačku. Načež Hekor přišel s další teorií:

Na planetě existují dvě formy inteligentního života. Jedna je primitivní a žije na povrchu planety, zatímco druhá je mnohem vyspělejší a žije v podzemí.

Jenže tuto teorii rozbil Emloj. Sice nebyl připojený k Arantovi, ale měl vlastní kamery a mikrofony, tudíž viděl a slyšel to samé co my. A tak mohl

analyzovat rádiové vysílání pomocí svého překladače, který byl o několik generací pokročilejší než ten náš. Díky tomu jsme brzy začali zjišťovat, co se děje tam dole.

Vysílačky měla skupina jakýchsi kacířů, kteří se ukrývali na různých místech a snažili se vymyslet, jak přesvědčit věřící o své pravdě. Zároveň se však obávali duchovních a jejich ozbrojenců.

Třetího dne se stalo něco neočekávaného. Vysílání, které jsme zachytili, bylo určeno přímo nám. Kacíři se nás ptali, proč jsme k nim přišli a jestli jsme bohové, kteří je navštívili před zhruba sedmi sty lety.

Poté následovala dlouhá porada, na jejímž konci padlo rozhodnutí odpovědět volajícím a seznámit se s nimi. Diskutovali jsme také o možnosti přistát, ale toto rozhodnutí jsme odložili na později.

A tak jsme se dozvěděli, že zhruba před sedmi sty lety k nim přišly bytosti z hvězd. Se svolením místních se zde usadily a strávily zde zbytek svých životů.

Jejich příchod však nebyl bez následků. Místní se od nich naučili řadu nových a pokročilých zemědělských postupů, které výrazně zvýšily výnosy. Naučili se vyrábět elektřinu, žárovky, vysílačky a mnoho dalšího.

Jenže jak už to tak bývá, vesmířané zestárli a zemřeli. V následujících generacích bylo mnoho znalostí ztraceno. Dnes už nedovedou vyrobit ani elektřinu a vysílačky.

Asi největším viníkem tohoto úpadku je podle kacířů církev, která zde postupem času vznikla a z vesmířanů si udělala bohy. Začala hlásat, že bohové se na nás rozhněvali a proto se vrátili zpět na svět, ze kterého původně přišli.

Před třiceti dvěma lety vstoupil do řádu Dětí hvězd mladý Fihul. Po pěti letech studia uprchl a začal šířit pravdu o řádu a bozích. Tím v podstatě založil skupinu kacířů.

***

„Vítejte na Loku, vesmířané," přivítal nás místní muž. Podle hlasu to byl Ryjor, muž, se kterým jsme mluvili po vysílačce.

„Vy musíte být Ryjor?" odpověl jsem mu na uvítanou otázkou.

„Ano, já jsem ten, s kým jste mluvili prostřednictvím naší vysílačky," potvrdil mou domněnku.

Po těchto slovech následovalo obligátní seznámení se všemi přítomnými. Poté nás pozvali do jeskyně, ve které se skrývali a také žili.

„Napříč celým královstvím máme mnoho podobných míst a všechna jsou propojená pomocí našich vysílaček," prozradil nám Ryjor.

„A nebojíte se, že je odhalí řádoví ozbrojenci? Vždyť tato jeskyně není nijak skrytá, každý kolemjdoucí si jí musí okamžitě všimnout."

„Zdání klame, Mytryne. Všechny naše skrýše jsou velmi dobře ukryté. A byť to tak nevypadá, tato je skryta nejlépe ze všech."

„Asi máme rozdílné představy o tom, jak něco ukrýt," nesouhlasil s ním Mytryn.

„Krytí zdejších jeskyní nespočívá v zamaskování vchodů, ale v tom, co je obklopuje."

„Kolem je les."

„Tohle není jen tak ledajaký les, Mytryne. Tohle je Hornský les. A o něm se odedávna traduje, že zde žijí démoni. Samozřejmě je to nesmysl, ale zdejší oblast je značně nebezpečná. Je tu spousta skal, strží a hlubokých děr v zemi. Ze zdejšího lesa se mnoho lidí nevrátilo, proto vznikla ta fáma o démonech. A naše skupina ty fámy řádně přiživuje všelijakými výmysly. Samozřejmě patřičně děsivými a zcela vymyšlenými. Jenže lidé tomu věří a bojí se. Nu a řádoví ozbrojenci se toho bojí dvojnásob, neboť naše báchorky jsou zaměřené převážně proti nim."

„Samotní kněží přisoudili jistou váhu tomuto místu, když v minulosti mnohokrát označili tento les za doupě démonů, kterému se každý dobrý věřící vyhne širokým obloukem. Dnes už nejsou tak horliví, ba naopak. Dobře vědí, že se tu skrýváme. Jenže pověra o nebezpečnosti zdejšího lesa je v lidech příliš hluboce zakořeněná a naše báchorky ji jen posilují."

„Jak víte, že návštěvníci z hvězd nebyli opravdovými bohy, jak tvrdí kněží?" zeptala se Hanár, což byla celkem zajímavá otázka.

„Fihul byl o vašem příchodu zpraven a nyní je na cestě sem. Měl by dorazit časně zrána. On je nejkompetentnější osobou pro zodpovězení těchto otázek. Ale abych alespoň trochu ukojil vaši zvědavost: V nejvyšším chrámu se nacházejí staré kroniky, ve kterých je vše pravdivě popsáno. A Fihul je tam studoval."

***

Stalo se přesně tak, jak nám Ryjor řekl. Časně ráno nám představili Fihula, velmi starého muže.

„Ryjor mi říkal, že vás zajímají staré záznamy z dob, které s námi prožili návštěvníci z hvězd.“

„To ano, ale zajímá nás toho mnohem víc,“ odpověděla jsem mu.

„Například?“ zeptal se.

„Vysílačka. Podle toho, co jsme se o vaší civilizaci dozvěděli, soudíme, že výroba vysílačky je vysoce nad vaše možnosti. Elektřina, budiž. Její výroba je vcelku snadná. Stačí navinout několik cívek z tenkého a dobře izolovaného měděného drátu a připevnit je na rychle se otáčející hřídel. Ale vysílačka je už poměrně složitý stroj,“ prozradila mu Arina to, co ji trápilo ze všeho nejvíc.

„Nevím, jak vypadají vaše vysílačky, ale výroba těch našich je poměrně snadná. Vypěstovat patřičné krystaly sice trvá dlouho a jsou k tomu zapotřebí velmi specifické suroviny. To sice komplikuje proces, ale samotné sestavení vysílačky je snadné.“

„Pokud je to tak snadné, tak proč nemáte vysílačku v každém domě, nebo alespoň v každé osadě?“ napadlo mě.

„Je to právě kvůli těm specifickým surovinám. Je jich málo a těžko se získávají. Ale hlavním důvodem je řád Dětí hvězd. Kdysi dávno si všechny vysílačky přivlastnili a skryli je, dokud se na ně úplně nezapomnělo.“

„Jak víte, že není vysílačka v každém domě?“ zeptal se Ryjor.

„Když jsme kroužili kolem vaší planety, zachytili jsme jen několik ojedinělých signálů. A když je Emloj přeložil, ukázalo se, že všechny patří vaší skupině,“ vysvětlila jsem mu.

„Jak jste k nim přišli?“ zeptala se Arina.

„V hlavním chrámu Dětí hvězd se nachází tajná knihovna. Jako jeden z mála jsem tam měl přístup a mohl jsem nerušeně studovat zápisky návštěvníků z hvězd i našich dávných předků, jichž tam bylo hojně. Také tam bylo několik malých artefaktů, které kněží nazývali Paměť bohů.“

„To by mohlo být nějaké záznamové zařízení,“ napadlo Arinu.

„Nevím, co to je. Obávám se, že to neví ani nejvyšší kněz. Pročetl jsem mnoho spisů, ale nikde se o Paměti bohů nepsalo.“

„V těch prastarých spisech jsem našel velice podrobný návod na výrobu elektřiny a jednoduché vysílačky. Také se tam psalo o jiném typu vysílačky, ale několik slov bylo příliš vybledlých a nečitelných. Přesto

jsem si oba postupy opsal a obkreslil. Jenže se ukázalo, že nejsme schopni vyrobit vysílačku druhého typu.“

„Každý chrám zasvěcený Dětem z hvězd má jednu vysílačku. Tu používají výhradně čtyřikrát do roka, vždy když nastane slunovrat nebo den rovnodennosti. Nejvyšší kněz jejím prostřednictvím osloví všechny věřící současně a pokud se nemýlím, používají vysílačky druhého typu.“

„Ale říkal jsi, že vaši lidé na existenci vysílaček zcela zapomněli,“ připomněla jsem mu.

„To ano, ale kněží je po nějaké době začali používat k upevňování své moci a pokrytecky je nazvali Boží hlásnou skříní, kterou jim seslali samotní bohové.“

„Kdy má dojít k dalšímu představení?“ zeptal se Mytryn. Za jeho zájmem jsem vytušila něco jiného než pouhou zvědavost a nemýlila jsem se.

„Za šest dní,“ odpověděl Ryjor. „Chtěl by sis poslechnout ty nesmysly?“

„To ani ne. Spíš bych vám poradil, abyste se napojili na jejich frekvenci a trochu vylepšili jejich povídání,“ vysvětlil mu důvod svého zájmu.

„Nápad je dobrý, jenže my nic takového neumíme. Ani nevím, jestli by to vůbec šlo,“ připustil Fihul.

„Když mi půjčíte plány vašich vysílaček, s Emlojem a Afik je prostudujeme a na způsob, jak se na vysílání napojit a přehlušit výchozí signál, dozajista přijdeme,“ nabídla mu Arina.

„Myslíš, že by to opravdu mohlo fungovat?“

„Určitě,“ odpověděla na Fihulovu otázku.

Zjištění

„Jak jste daleko s vysílačkou?“

„Máme hotovo, Helíjo.“ Tak teď mě Arina velice překvapila.

„Vždyť jsi mi říkala, že to zabere nějakou dobu.“

„Já vím, jenže ty zdejší vysílačky pracují na principech, které používali i Drefané. Sice jsou poněkud zjednodušené, ale princip je prostě stejný.“

„To je vcelku zajímavá náhoda,“ usoudila jsem.

„To každopádně, ale je tu ještě jedna věc. Staré drefanské vysílačky měly zabudovaný holoprojektor a Emloj s Afik se domnívají, že to je ten druhý typ vysílaček.“

„Myslíš ten na těch poškozených nákresech?“

„Přesně ten mám na mysli,“ potvrdila mi.

„Ten přece používají kněží, Arino.“

„Ano, a nejlepší na tom je, že o holoprojektoru zřejmě nevědí.“

„Proč si myslíš, že o něm nevědí?“

„Kdyby o něm věděli, tak by ho určitě používali. Dovedeš si představit, jak by s něčím takovým mohli upevňovat svou pozici?“

„V tom asi budeš mít pravdu, Arino. Přijde mi to jako ironie osudu. My Atané jsme dokázali postavit nadsvětelný pohon, ale použitelný holoprojektor je nad naše současné znalosti. Na druhou stranu místní obyvatelé ani nevědí, že něco jako holoprojektor existuje, a přesto je mají zabudované do svých vysílaček už nějakých sedm staletí.“ Toto poznání na mě působilo poněkud skličujícím dojmem.

„Takže, jak hodláte narušit to vysílání?“

„To bude vcelku jednoduchá záležitost, Helíjo. Postavíme několik malých a výkonných převaděčů. Ty se následně rozmístí kolem chrámu, ze kterého se bude vysílat.“

„Nezdá se ti, že by si někdo mohl všimnout toho rozmisťování kolem chrámu, Arino?“

„Ale vůbec ne. Převaděče budou asi pět set až tisíc metrů od zdroje signálu.“

„To už zní lépe. Kolik času potřebujete na jejich výrobu?“

„Několik hodin, možná i celý den, ale o to teď nejde. Emloj si myslí, že by se dal použít i holoprojektor. Teď se s Afik snaží zjistit jak, a podle toho pak upravíme návrh převaděče.“

„To zní zajímavě. Dejte mi vědět, až to budete mít hotové.“ Chtěla jsem jít za našimi novými přáteli a říct jim o dosaženém pokroku a novém nápadu. Jenže Arina měla na srdci ještě jednu záležitost.

„Fihul se zmínil o nějakých artefaktech, které kněží nazývají Paměť bohů.“

„Vzpomínám si. Ty jsi na to řekla, že by se mohlo jednat o nějaká záznamová zařízení,“ vzpomněla jsem si.

„Ano, Emloj chce vědět, jestli je nějaká možnost, jak získat alespoň jeden z těch artefaktů.“

„Zeptám se na to Fihula, ale obávám se, že po několika staletích nečinnosti budou všechna data ztracená.“

„O tom jsem s ním už mluvila. Na našich discích, které nejsou dlouhou dobu připojeny k elektřině, dochází k pozvolné ztrátě dat. Sice to není moc rychlé, přesto by se veškerá data vytratila za čtvrt století. Jenže Emloj se domnívá, a Afik to potvrdila, že vzhledem k téměř identické konstrukci zdejšího rádia s jejich starými rádii bude podobná i konstrukce paměťových zařízení. A ta drefanská si dokážou udržet svá data po velmi dlouhou dobu. V případě původního Emloje to bylo půl milionu let, jak jsme nedávno zjistili.“

„Chápu. Zeptám se a pak uvidíme, co se dá dělat.“

***

„Bohyně z hvězd!“ vylétlo z Fihula a Ryjora téměř současně, když spatřili Drefanku Afik Juk Haj.

Afik se dosud zdržovala v Arantovi, a místní ji tak viděli poprvé. Očekávali jsme od tohoto setkání všelijaké reakce, ale že všichni padnou na kolena, by nás ani ve snu nenapadlo.

„Co to vyvádíte?“ zeptala jsem se, nechápajíc jejich reakci. U věřících bych to dokázala pochopit, ale tito Lokané znají pravdu a vědí, že dávní návštěvníci z hvězd nebyli bohy.

„Vstaňte, prosím,“ požádala je Afik, když viděla, že se k tomu nikdo z přítomných nemá.

„Nazvali jste mě bohyní z hvězd. Sice nevím, proč jste tak učinili, ale ujišťuji vás, že ničím takovým nejsem. Jsem jen obyčejná Drefanka a jmenuji se Afik Juk Haj. Jsem jednou z mála, kteří přežili zničení naší domovské planety Dref.“

„Elek Juk Haj,“ zvolal Fihul. Načež všichni, kteří nás přišli vyprovodit, opět poklekli.

„Řekl jsi Elek Juk Haj, dobrý muži?“ zeptala se Afik nevěřícně.

„Tak se jmenoval jeden návštěvník z hvězd, má paní,“ odpověděl Ryjor.

„Můj bratr se jmenoval Elek Juk Haj,“ pronesla Afik, očividně otřesená.

„Nejvyšší chrám zdobí sochy všech návštěvníků z hvězd. S jistotou vám mohu říct, má paní, že všichni patřili ke stejnému lidu jako vy.“ Jestli jí bratrovo jméno otřáslo, tak toto zjištění ji doslova šokovalo.

Trvalo hodnou chvíli, než se z tohoto zjištění vzpamatovala, ale pak se spojila s Emlojem.

„Emloji, po zkáze Joketu jsi z útočiště sledoval jeden přeživší letoun. Máš tyto údaje ve svých stávajících záznamech?“

„Ano, Afik,“ odpověděl jí Emloj ve zlomku vteřiny.

„Spočítej mi, jak dlouho by mu trvala cesta sem, na planetu Lok.“

„Letoun, který jsem tehdy sledoval, patřil do nejnovější třídy a dosahoval rychlosti čtyřicet kilometrů za vteřinu. Vzdálenost, která dělí Dref a Lok, činí šedesát šest a půl světelných let. Při maximální rychlosti by sem přiletěli před sedmi sty pěti lety.“

„Je možné, že na palubě onoho letounu byly kapsle pro dlouhodobý spánek?“

„Ano, Afik, tato nová třída jimi byla vybavena.“

„Uvědomuješ si, co to znamená, Emloji?“

„Tvůj bratr přežil poslední bitvu a v průběhu věků doletěl až sem, Afik.“

„A zde se usadil, zestárl a zemřel,“ doplnila Afik posmutněle.

„Ano, ale podle všeho prožil dlouhý a hodnotný život,“ Eris přispěchal s drobnou podporou.

„Nevím, jestli jí to mám říct, ale její bratr zemřel několik let po příletu,“ pošeptal mi Fihul.

„Dozvědět by se to měla, ale myslím, že bude lepší, když s tím chvíli počkáš,“ odpověděla jsem mu také šeptem.

„Měli bychom vyrazit,“ pronesla Afik rozhodným hlasem. Následně jsme usedli do Zulytu a vydali se na průzkum nedaleké náhorní plošiny, kde se kdysi usadili přeživší Drefané.

Když jsme se Fihula zeptali, jestli je nějaká reálná možnost, jak získat alespoň jeden z artefaktů, místními nazývaných Paměť bohů. Odpověděl nám, že všechny tyto artefakty jsou ukryty v hlavním chrámu a ten je velmi

dobře střežen chrámovými ozbrojenci. Projít kolem nich nepozorovaně až do archivu a pak zpět, je téměř nemožné. Navíc bychom potřebovali několik klíčů a ty mají pouze nejvyšší kněží.

Nicméně nám prozradil existenci nedaleké náhorní plošiny, na které se vesmířané před staletími usadili a prožili tam své dlouhé životy. Fihul se domníval, že v pozůstatcích jejich sídel se může skrývat mnoho starých předmětů a artefaktů.

Gonzu sice napadlo, že v průběhu uplynulých staletí byla ona oblast jistě mnohokrát prohledána, ale z tohoto omylu ho vyvedl mladý Ryjor.

***

„Tady to je. Vidíte ty útvary na stěně srázu? Tam bývala široká římsa, která spojovala vrchol plošiny s okolním světem. Jenže její většina se zřítila na konci éry vesmírných návštěvníků. Od té doby už na vrchol nikdo nevstoupil.“

„Jiná cesta tam nevede?“ zeptala jsem se.

„Ne, toto byla jediná přístupová cesta, která vedla až nahoru. Na několika místech sice jsou schůdnější místa, ale ta jsou schůdná maximálně do dvou třetin útesu.“

„O kus dál na východ je vodopád. Moc velký sice není, ale u jeho okrajů je skála značně narušená. Jenže je také vlhká a kluzká, proto se po ní nedá lézt. V minulosti se o to pokusilo několik odvážlivců, převážně naverbovaných kněžími, jenže nikdo neuspěl. Několika zdatným lezcům se sice podařilo vylézt poměrně vysoko, ale pak jim podklouzla ruka, načež spadli a zabili se.“

„My naštěstí máme Zulyt a ten žádnou římsu nepotřebuje,“ okomentoval to náš současný pilot Mytryn.

Několik vteřin nato jsme se přehoupli přes okraj útesu, načež se nám otevřel výhled na náhorní plošinu. Čekali jsme, že tam uvidíme les nebo louku, ani rozsáhlé jezero by nás nepřekvapilo, ale to, co jsme spatřili, nikdo z nás rozhodně nečekal.

„To není možné, vždyť přece...“ Fihul nenalézal dalších slov.

Posel minulosti

„Mytryne, přistaň támhle," Afik určila místo, které podle ní bylo nejvhodnější.

„Napadá vás nějaké vysvětlení toho kolem?" zeptal se Ryjor ještě předtím, než jsme přistáli.

„Pár nápadů bych měla, ale raději s nimi chvíli počkám," odpověděla mu Afik. „Ostatně, pravdivou odpověď na tvou otázku se dozvíme už za malý okamžik."

„Jsem Afik, dcera Juky a Haje, sestra Eleka, a přicházím z planety Dref!" zvolala Afik, když vystoupila ze zulytu.

„Dref byl zničen před půl milionem let a nikdo na planetě nepřežil," ozvalo se z pozvolna se shromažďujícího davu Drefanů.

„Dref nebyl zničen, ale přetvořen. A v bezpečném úkrytu nás přežily desítky tisíc."

„Lžeš! Podle starých záznamů celý Dref zkrystalizoval!"

„Proč mě obviňuješ ze lži, když hned druhou větou potvrzuješ, že říkám pravdu?" zeptala se Afik mluvčího.

„Krystalizace Drefu je skutečně přetvoření, ne zničení, Poluji Hyku Dore," ozvala se rázným hlasem právě přicházející žena. „Kdybys na mých hodinách nebyl tak nepozorný, věděl bys, že domovská planeta našeho druhu sice zkrystalizovala, ale zničena nebyla. Jen se pro nás stala neobyvatelnou. Naopak zničen – a to zcela – byl Joket, který nás napadl."

„Omluvte Poluje," obrátila svou pozornost k nám. „Jako malý chlapec byl velmi nepozorný při vyučování, a teď se to začíná plně projevovat. Ale když dovolíte, nejprve se představím. Jmenuji se Oky Zoda Kró a jsem starostkou naší drefanské komunity."

„Já jsem Afik Juk Haj a toto jsou mí přátelé: Helíja z civilizace Atanů, Mytryn a Ljun z civilizace Triganů, a toto jsou místní: Fihul a Ryjor."

„To je fascinující, na jedné planetě se setkali zástupci tří rozličných druhů," okomentovala to starostka Oky.

„V tom se mýlíte, paní starostko. Patrně se domníváte, že Atané a Trigané patří do jednoho druhu. Jenže opak je pravdou. Sice je fakt, že jsou po genetické stránce naprosto identičtí, přesto se jedná o dva druhy, které se vyvinuly na dvou zcela oddělených a nezávislých světech."

„Je vůbec něco takového možné?" nezdálo se starostce – a právem.

„Jak je vidět, tak je," odpověděla jí Afik upřímně.

„Teď mi prosím ještě vysvětlete sama sebe. Podle záznamů z Ofu 5 transformaci Drefu přežily jen posádky vesmírné flotily – a ta byla s výjimkou samotné Ofu 5 celá zničena při explozi Joketu.“

„V tom prvním se mýlíte, starostko Oky. Tu tragédii přežila ještě jedna skupina Drefanů. Podle našich záznamů byla třída Ofu vybavena kapslemi dlouhodobého spánku.“

„To ano, bez nich by se naši předci nikdy nedostali až sem,“ potvrdila starostka přítomnost kapslí na palubě.

„Jenže co už nevíte – a ani vědět nemůžete, neboť to podléhalo tomu nejpřísnějšímu utajení: Bitevníky třídy Ofu sice byly jako jediné vybaveny kapslemi pro dlouhodobý spánek, ale nebyly unikátem. Krátce poté, co se naše vláda dozvěděla o Zabijáku planet, rozhodla postavit bezpečné útočiště pro desítky tisíc Drefanů. Pro tento účel byl vybrán jeden vzdálený asteroid, který byl kdysi vytěžen a do jeho nitra byly umístěny kapsle pro dlouhodobý spánek.“

Dále následovalo líčení všeho, co se odehrálo. Počínaje záznamy útoku na Dref a konče naším příletem na tuto plošinu. Zvláštní, kdyby mi někdo řekl, že půl milionu let historie jednoho národa lze převyprávět za pět minut, nevěřila bych mu. Tedy až doteď.

„Příběh Drefanů z domovské soustavy už znáte, teď byste nám mohla povědět příběh zdejších Drefanů,“ požádal Mytryn starostku Oky Zodu Kró.

„Ráda, ale bude to poněkud delší. Bitevník Ofu 5 byl v okamžiku exploze Joketu na samém okraji bojiště. Zřejmě proto jako jediný přežil zkázu. Tlaková vlna, která narazila do Ofu 5, způsobila letounu značné škody a omráčila posádku.“

„Když se probrali, zjistili, že letoun je neovladatelný. Následně ošetřili raněné a postarali se o mrtvé. Pak se vrhli na odstraňování škod. Většinu poškození opravili snadno, ale porucha na řízení byla závažná a oprava zdlouhavá. Proto jim to zabralo několik dní. Z tohoto důvodu jste nemohli vidět žádnou korekci kurz a mylně jste usoudili, že jsou všichni mrtví.“

„V následujících dnech se vedly dlouhé diskuse o budoucnosti posádky. Nakonec padlo rozhodnutí letět ke hvězdě Hýtón, která je téměř v přímce mezi Drefem a Lokem. Jenže tam nebylo nic použitelného, a tak naši předci letěli sem. Sice to trvalo téměř půl milionu let, ale Ofu 5 to zvládla. Bylo to jen tak tak, ale vyšlo jim to. Hlavní generátor definitivně vysadil pět let po přistání na této náhorní plošině.“

„Místní se jich zpočátku báli, ale brzy si na ně zvykli a nakonec se spřátelili. Jenže místní obyvatelé byli velice primitivní, což v našich předcích vyvolávalo jisté obavy. Proto se rozhodli utajit svůj počet a s domorodci se setkávalo jen několik jedinců.“

„Postupně jim předávali pečlivě vybrané znalosti, zejména zemědělské. Po několika letech byla přidána elektřina, žárovky a starý typ vysílaček upravených tak, aby je bylo možné vyrábět pomocí místních a dostupných prostředků.“

„Po čtyřiceti dvou letech usedl na místní trůn nový král, a tehdy začaly problémy. Král Jotryr byl mocichtivý a toužil dobývat okolní země. Proto naše předky požádal o zbraně pro svou armádu.“

„Asi nemusím říkat, že byl odmítnut, což ho hluboce urazilo. Našim předkům se nemohl postavit otevřeně, protože měli příliš velkou podporu lidu. Proto začal s intrikami a pomluvami.“

„Po desetiletí takových metod se naši lidé rozhodli odejít z veřejného života a ponechat Lok kráčet po stezce života osamoceně. Všichni se stáhli na tuto plošinu a pomocí starých výbušnin zničili jedinou přístupovou cestu.“

„A to je asi tak vše. Od té doby žijeme izolovaně a o okolní svět se nestaráme. Sice ho posloucháme, ale moc toho není. Rádio používají jen falešní kněží, kteří přišli až dlouho po éře našich předků, a v posledních letech i skupina jakýchsi kacířů, se kterou jste se, jak soudím, již setkali.“

***

„Afik Juk Haj, nejste čirou náhodou spřízněná s Elekem Juk Hajem, jedním z původních členů posádky Ofu 5?“ napadlo starostku Oky.

„V okamžiku našeho příletu jsem to řekla, Elek Juk Haj byl mým bratrem.“

„Omlouvám se, ale vaše první slova jsem neslyšela,“ zareagovala starostka konejšivě, když viděla, že Afik posmutněla.

„Nemáte se za co omlouvat,“ odbila to Afik. „To já bych se měla omlouvat vám za svou reakci na bratrovo jméno. Samozřejmě jsem věděla, že sloužil ve flotile. Sice jsem nevěděla, na který bytevník byl umístěn, ale na tom až tak nezáleželo. Několik let po konci nás Emloj probudil a informoval nás o zkáze. Tehdy jsem věděla, že můj bratr zemřel. Jenže jakmile jsem se dostala sem, zjistila jsem, že přežil a na tomto světě prožil

zbytek svého dlouhého života. Toto zjištění mě potěšilo a zarmoutilo zároveň – bratr přežil, ale současně s tím mi došlo, že už ho stejně nikdy neuvidím, protože jsme se minuli o několik staletí.“

„Chápu vaše dilema. Nevím, co bych vám na to mohla říct, ale ráda bych vám něco ukázala. Budete mě však muset doprovodit do našeho podzemí.“

„Doprovodíme vás velice rádi,“ odpověděla Afik.

„Tak pojďme,“ vybídla nás starostka Oky.

„Že jsem tak zvědavý, co na nás čeká v tom vašem podzemí?“ Ljun to nevydržel a zeptal se.

„Historie,“ byla stručná a také jediná odpověď.

Vchod do podzemí nebyl daleko a ani se nejednalo o žádné sofistikované katakomby či něco podobného. Spíše bych to nazvala obyčejnými sklepními prostory.

„Ta látka tu je pouze kvůli prachu,“ sdělila starostka něco, co vlastně nikoho nezajímalo. „Afik, pomohla byste mi ji sundat?“ požádala ji, ačkoli to nebylo zapotřebí. Ten hadr měl na šířku asi metr a na délku něco málo přes dva metry. Navíc bylo vidět, že jde o tenké, tudíž i lehké plátno. V podstatě stačilo, kdyby ho starostka chytla jednou rukou a trochu zatáhla, ale z nějakého důvodu chtěla, aby jí Afik pomohla.

„To je kapsle pro dlouhodobý spánek,“ pronesla Afik, načež zkameněla. A to doslova, nebo spíše obrazně. V každém případě se vůbec nehýbala, jen zírala na osobu ležící uvnitř kapsle.

„Elek,“ pronesla po dlouhé chvíli ticha a já jsem si všimla několika slz stékajících jí po tváři.

„Ano, toto je Elek Juk Haj, poslední žijící člen posádky Ofu 5.“

„Ale jak je to možné?“ nechápala jsem.

„Několik let po přistání se Elek Juk Haj nakazil jednou místní nemocí. Žádný z dostupných léků na ni nezabíral a jeho stav se pozvolna zhoršoval. Naši předci se proto rozhodli uložit svého přítele do spánkové kapsle v naději, že potřebný lék najdou časem. Po několika letech se jim povedlo lék skutečně najít, jenže onen lék musel být podán v počátečních stádiích. To sice zachránilo mnoho dalších životů, ale Elekovi to nijak nepomohlo. A tak zde stále leží a čeká na svůj lék.“

„Ljune, mohl bys ses na to podívat?“ požádala ho Afik.

„Zajisté. Máte nějaké vzorky té choroby, paní starostko?“

„Vzorky nebudou problém, ale obávám se, že to bude ztráta času. Naši nejlepší odborníci se k nalezení onoho léku nepřiblížili ani po sedmi staletích bádání.“

„Přesto bych to rád zkusil. My Trigané sice nejsme zrovna technicky zdatný národ jako naši přátelé Atané, zato jsme špičkoví biologové.“

„Tak mě následujte. Naše výzkumná laboratoř je v patře, nad námi,“ vybídla nás starostka Oky.

„Horte,“ Oky oslovila toho nejmenšího Drefana, jakého jsem doposud viděla. „Tento muž pochází z planety Triga a je tvým kolegou biologem. Rád by se pokusil najít lék na Elekovu chorobu, ale potřebuje k tomu nějaké vzorky. Mohl bys mu nějaké obstarat?“

„Velmi rád se s ním podělím o naše poznatky, ale obávám se, že bez znalosti drefanské a lokské genetiky to bude ztráta času.“

„Nemějte obavy, Horte, s oběma genotypy jsem seznámen velmi podrobně,“ prozradil mu Ljun.

„Jak myslíte. Použijete naše přístroje, nebo své vlastní?“ chtěl vědět Hort.

„Vaše přístroje nepotřebuji. Jediné, co od vás potřebuji, je nepatrný vzorek oné nemoci, nebo ještě lépe Elekovy krve.“

„Krevní vzorky nám došly dávno před mým narozením. Takže vám bude muset stačit vzorek bakterií způsobujících onu chorobu,“ oznámil mu lehce podrážděný Hort. Zřejmě se ho dotklo Ljunovo odmítnutí použít zdejší přístroje.

„Pak nám postačí ty bakterie.“

„V současnosti se zabývám jinými záležitostmi, tudíž zde ony vzorky nemám. Ale jsou bezpečně uloženy v sousední budově. Pokud chvíli počkáte, dojdu tam a přinesu vám několik vzorků,“ nabídl Hort.

„Budu potřebovat pouze jeden velmi malý vzorek. Věřte mi, příteli, že vše ostatní je zcela zbytečné.“

„Děkuji,“ poděkoval Ljun Hortovi za malou lahvičku, kterou mu právě předal.

Ljun následně vytáhl tenkou tyčku a svou čalí. Okraj tyčky opatrně namočil do roztoku v lahvičce a pak ho podal čalí, která tyčku olízla.

„Děkuji, to nám bude stačit,“ pronesl a zároveň podával opětovně uzavřenou lahvičku překvapenému Hortovi. Hort si ji převzal, nevěříc tomu, co právě viděl.

„Nebude vám vadit, když si na okamžik půjčím vaši židli?“ zeptal se Ljun zdvořile. A nečekaje na odpověď se usadil a čalí si zlehka položil na hlavu. Ta vzápětí položila své maličké pacičky na Ljunovy spánky a Ljun zavřel oči. Hort a starostka Oky na to jen nevěřícně zírali.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Hort, podrážděný jemu neobvyklým Ljunovým počínáním.

„Analyzuji vzorek,“ odpověděla jsem. „Zabere to jen pár minut. Ljun vám to pak vysvětlí, ale teď potřebují klid na práci.“

Následujících několik minut panovalo naprosté ticho. Všichni jsme napjatě čekali na konečný verdikt. I oba místní, kteří o triganských způsobech nevěděli zhola nic, tam stáli tiše a nevěřící vlastním očím.

„Hotovo,“ ozval se Ljun po neobvykle dlouhé době. „Afik, máme pro tebe dobrou zprávu. Nemoc, kterou se tvůj bratr nakazil, je sice dost záludná a má celou řadu stádií, ale léčitelná je v každém z nich. Čalí už začala s tvorbou patřičného léku.“

„Prosím?“ Hort nevěřil vlastním uším.

„Probuďte prosím pacienta,“ požádal je Ljun.

„Zbláznil jste se? Já nebudu riskovat Elekův život jen proto, že to chcete!“ Hort na Ljuna nepatrně zvýšil hlas.

„Nemusíte mít obavy, nový příteli. My Trigané v biologii používáme jen minimum přístrojů. Drtivou většinu z nich nám totiž nahrazují naše čalí. S jejich pomocí dokážeme během několika minut analyzovat odebraný vzorek, a to až na genetické úrovni. Čalí pak dokážou vytvořit příslušný lék, který do pacienta vpraví pomocí svých zoubků. Trochu se to podobá hadímu uštknutí. Jen vpichy jsou nesrovnatelně tenčí a zcela bezbolestné.“

„Skoro bezbolestné,“ ozvala se Afik s připomínkou odlišnosti svého druhu.

„Pravda, sliny našich čalí působí jako vysoce účinné anestetikum. Jenže váš druh na ně nereaguje moc dobře,“ vysvětlil Ljun, objasňujíc, na co Afik narážela.

„Fluk Antaj Lik říkal, že to bylo jako kdyby mu pod kůži vstříkla kyselinu,“ Afik se asi rozhodla, že bude Ljuna popichovat.

„Vždyť to říkám, váš druh na ně nereaguje moc dobře, proto u vás musíme používat něco jiného,“ bránil se Ljun.

Hort chtěl něco namítnout, ale Afik ho umlčela rázným pokynem: „Probuďte mého bratra!“

***

„Sestřičko, já jsem měl příšerný sen. Zdálo se mi, že jsi umřela a já pak prospal skoro půl milionu let.“

„Vše je v pořádku, Eleku,“ odpověděla Afik jejíž oči byly plné slz štěstí.

„Proč pláčeš, sestřičko?“

„To jsou slzy štěstí, Eleku.“

„Jak se cítíš?“ zeptala se po chvíli.

„Trochu mě bolí hlava, ale jinak se cítím dobře.“

„Můžeš se posadit?“

„Myslím, že ano,“ řekl. Poté se posadil a šťastná Afik ho objala.

„Teď se zkus postavit,“ vyzvala ho poté, co ho pustila ze svého velmi dlouhého objetí.

Šlo mu to celkem dobře. Sice se musel opírat o kapsli dlouhodobého spánku, ale stál. Pak poprvé spustil oči ze své sestry a rozhlédl se po místnosti. Nás samozřejmě přehlédnout nemohl.

„On to nebyl sen?“ pronesl překvapeně ke své sestře.

„Ne, nebyl. Všechno to bylo skutečné, Eleku.“

„Kdo jsou oni?“ zeptal se Afik a hlavou pokynul naším směrem. „Nejsou to Drefané ani Lokané, ba ani Joketťané.“

„Jsou to Trigané a Atané, ale to teď neřeš, Eleku.“

„Ale joketská zbraň proměnila celý Dref v krystaly. Na planetě nic nepřežilo a naše flotila byla zničena při explozi Joketu. Naše Ofu to přežila jako jediná.“

„Do jednoho vytěženého asteroidu jsme umístili kapsle dlouhodobého spánku. Tu příšernou zkázu nás tam prospalo několik desítek tisíc,“ vysvětlila mu Afik.

Bůh z hvězd

„Kde je Ryjor?“ zeptala jsem se.

„Včera musel odejít, doma má nějaké naléhavé rodinné potíže. Jejich řešení se prý už nedá odložit ani o jediný den,“ odpověděla Zifi.

„Stihne se do zítřejšího vysílání vrátit?“

„Slíbil mi, že se k nám připojí až na místě, ale neví, kdy přesně to bude.“

„To je mrzuté, ale rodina má přednost.“

„Zvládneme to i bez něj,“ ujišťovala mě Zifi.

„Já vím, ale plán je z větší části jeho dílem, takže by bylo dobré, kdyby na jeho realizaci také dohlédl.“

„Však ono to dopadne dobře i bez něj. Plán je dobrý a úkryt ve městě je bezpečný. Ostatně dům, ve kterém se ukryjete, patří mému otci a ten je na naší straně.“

„To mě také dost mate. Říkáš, že tvůj otec je na naší straně, a přesto tu nikdo neví, kdo tvým otcem je.“

„Otec si to tak přeje, Helíjo. Pomůže se vším, ale navzdory tomu všemu chce zůstat v anonymitě. Pochop, Helíjo. Můj otec je zámožný a má blízko k budoucímu králi, proto se bojí, že by v případě odhalení mohl o všechno přijít.“

„Jenže pokud náš plán selže a chytí nás v jeho domě, bude odhalen stejně.“

Ne nezbytně, Helíjo. Kdyby nás chytili v jeho domě, řekl by, že jste se k nám vloupali a mě jste si vzali jako rukojmí.“

„Ta myšlenka je hezká a v případě zajetí ho neprozradíme, ale otázkou je, zda tomu kněží uvěří?“

„Doufám, že na tuto otázku nikdy nebudeme muset znát odpověď.“

„V tom s tebou souhlasím, Zifi.“

***

„Kde je Zifi?“ zeptala jsem se. Zifi nás v noci bezpečně dovedla do domu svého otce a od té doby jsem ji neviděla.

„Od rána jsem ji neviděla,“ odpověděla mi její přítelkyně Kylí.

„Předpokládám, že se Ryjor také ještě neukázal.“

„Ryjora také nikdo neviděl,“ potvrdil Fihul.

„To nám ten den pěkně začíná,“ povzdechla jsem si.

„No nic, pojďme si udělat poslední kontrolu a projít zbývající část plánu,“ vyzvala jsem ostatní.

„Všechny převaděče jsou na svých místech,“ jako první se ozval Horhy, který měl na starosti jejich rozmístění.

„Vysílačka s holoprojektorem je připravená,“ navázal Elek.

„Takže první fáze je připravená,“ schválila jsem. „Nyní přejdeme k druhé fázi.“

„Druhá fáze mě poněkud děsí,“ přiznal Elek. „Jakmile skončí mé vystoupení v holoprojektoru, společně s tebou, Helíjo, s Mytrynem a s Afik nastoupíme do toho vašeho zulytu. Načež odsud odletíme a přistaneme před hlavním chrámem, kde veřejně vystoupíme. To chápu, jenže jak na nás zareagují místní, kteří mé vystoupení neuvidí?“

„Jak to myslíš, Eleku?“ zeptal se Fihul.

„Náměstí před chrámem je dostatečně velké, aby pojalo obyvatele celého města i okolních vesnic. Nicméně je mi jasné, že na tuto slavnost nepřijde každý. Někteří nemohou a jiným se prostě nechce.“

„V tom se mýlíš. Na tyto slavnosti chodí všichni. Zůstávat doma je totiž velmi nebezpečné.“

„To znamená, že kněží kontrolují docházku a kdo nepřišel, je nějak potrestaný, Fihule?“

„To ne, Eleku. Kněžím je vcelku jedno, kdo přijde a kdo ne, i když ne tak úplně. Dnes už se to moc nestává, protože se všichni poučili z chyb minulosti. Nicméně, v průběhu slavností vniknou do některých domů démoni a vezmou si vše, co chtějí. A když tam najdou někoho živého? No, řekněme, že žádný očitý svědek nezůstane.“

„Démoni jsou kněžský výmysl,“ pokusila se to odbýt Afik.

„To jsou, má drahá, ale vykradené domy a mrtví obyvatelé jsou dostatečně pádným argumentem.“

„Jenže to nedokazuje přítomnost démonů, Fihule. Klidně to mohou dělat lupičské bandy.“

„Lupičské bandy to nedělají, i když by se tak daly nazvat. Ale oni si oficiálně říkají armáda Dětí hvězd.“

„To jako, že za tím stojí chrámoví ozbrojenci?“ zděsila jsem se.

„A co kněží? To si nikdy ničeho nevšimli?“

„Chrámoví ozbrojenci, jak zní jejich oficiální název, nikdy nedělají nic, co jim nenařídí kněží, Eleku.“

„To jsou potvory,“ Ljunovi došlo jak to je ve skutečnosti dříve, než Elekovy.

„To byl jeden z důvodů, proč jsem opustil jejich řady, Ljune. To, že lžou o návštěvnících z hvězd, je sice hanebné, ale ze všech řádových vin je to ta nejmenší.“

„Raději se nebudu ptát, jaké další viny řád Dětí hvězd nese na svých pomyslných bedrech.“

„Už to asi začíná,“ ozvala se Kylí, jež sledovala náměstí z nedalekého okna.

O malou chvíli později se na naší vysílačce spustil holoprojektor a zobrazil tvář velekněze. Než však stihl promluvit, Elek zapnul druhou vysílačku a pomocí našich převaděčů veleknězi sebral jeho kanál.

A tím to nekončilo. Elek nejprve spustil holoprojektory na všech vysílačkách, včetně té na náměstí. Pak pootočil jedním kolečkem, načež se jeho tvář, zobrazovaná holoprojektory, několikanásobně zvětšila. Výjimku tvořila naše první vysílačka, kterou — jak nám Elek později vysvětlil — upravil tak, aby se hologram nezvětšoval a neovlivňoval tak záznam jeho osoby. Stejně tak na ní byl vypnut i zvuk.

„Jsem Elek, syn Juky a Haje,“ zahřměl Elekův, notně zesílený, hlas nad náměstím. Načež následovalo několik vteřin ticha, během kterých všichni věřící padli na kolena.

„Vstaň, lide Loku, rovný se rovnému neklaní,“ pokračoval Elek. „Před staletími jsme přišli na váš svět. A protože náš vlastní svět byl nenávratně ztracen, se svolením vašeho tehdejšího krále jsme se usadili na vašem světě.“

„V následujících letech jsme se seznamovali s vašimi předky a na oplátku jim předávali znalosti, které jim mohly být ku prospěchu. Tehdy nastal čas prosperity. Vaši předci se od nás naučili vyrábět elektřinu a jednoduché žárovky, kterými si osvětlovali své domácnosti. Naše znalosti jim pomohly výrazně zvýšit výnosy z polí. Léky, které jsme pro ně vytvořili, je uzdravovaly.“

„Jenže pak starý král zemřel a jeho nástupce po nás chtěl zbraně a pomoc s dobýváním světa. Mí mírumilovní společníci se po nějaké době rozhodli, že místo aby čelili královým lžím a nenávisti, vzešlé z našeho odmítmutí, raději se stáhnou do ústraní, kde prožijí zbytek svých životů.“

„Já však u těchto posledních událostí nebyl. Onemocněl jsem chorobou, na kterou nebyl žádný lék, a moji druzi mě — než aby mě nechali zemřít

— uložili k dlouhému spánku. Před několika dny jsem byl probuzen a uzdraven. Poté jsem se rozhlédl po tomto světě, načež jsem se zděsil.“

„Ze všeho, co jsme vás naučili, zbyly jen vysílačky, které si přivlastnila skupina fanatiků. Tato skupina nás nazvala svými bohy, ačkoliv jsme jimi nikdy nebyli. Nejhorším zjištěním pro mě bylo to, že většina takzvaných kněží zná celou pravdu o našem původu i o totální zkáze našeho světa. Přesto se vám nezdráhají tvrdit, že se jednoho dne navrátíme.“

„Po celá staletí vás krutě klamali, jistí si tím, že tu není nikdo, kdo by odhalil jejich hanebnou faleš. Jenže se mýlili. Jsem tu já – Elek, syn Juky a Haje.“ Poté stiskl nějaký knoflík a jeho projekce zamrzla.

„Teď bychom měli použít váš zulyt. Sice si myslím, že jsme jim dali dost podnětů k zamyšlení, ale kněží nejsou hloupí a svou kontrolu nad davem jistě brzy obnoví.“

Následně jsme nasedli do připraveného zulytu a vydali se na cestu. Dům, ve kterém jsme se ukrývali, byl jen pár metrů od náměstí. Proto by si někdo mohl všimnout odlétajícího zulytu, okamžitě by si nás spojili se Zifi a jejím otcem a to pro ně bylo velmi nebezpečné.

Z tohoto důvodu jsme se letem těsně nad střechami vzdálili od náměstí. Teprve poté Mytryn otočil stroj zpět a zvedl ho do výšky. A i když jsme na zpáteční cestě přeletěli nad střechou domu Zifijina otce, nikoho žádná spojitost nenapadne.

Už zdálky byl vidět nejvyšší kněz, jak se snaží získat kontrolu nad rozčíleným davem, a vypadalo to, že se mu to daří. Jenže náš přílet mu měl pořádně zamíchat karty.

Dav si přilétajícího zulytu všiml, až tehdy, když jsme se začali snášet na vyvýšené prostranství před chrámem, kde se velekněz snažil ovládnout dav. On sám si nás všimnout nemohl, na to by se musel podívat přímo nad svou hlavu. Jenže to ho očividně nenapadlo, proč také. Dav, který ztichl a pozorně hleděl jeho směrem, si dozajista vykládal jako svůj úspěch.

Zulyt pozvolna klesal. Antigravitační motor nevydával žádný zvuk, a proto ho kněz neslyšel, přestože byl jen metr nad ním. Nevšiml si ho, ani když byl v úrovni jeho hlavy, ale to bylo tím, že jsme nepřistávali před ním, nýbrž za ním. A nevšiml si nás, ani když zulyt dosedl na pevnou zem.

Zato ostatní kněží, kteří stáli za velekněžem, si nás všimli. Někteří vystrašeně utekli, jiní padli na zem. Patrně to byli ti, kteří neznali skutečnou pravdu o své víře.

Jako první ze zulytu vystoupil Elek a hned si to zamířil k stále nevědomému velekněze.

„Tak to by už mohlo stačit, šejdíři,“ řekl mu.

Panovník

Velekněz sebou prudce trhl. Poté pohlédl na Eleka.

„Elek Juk Haj," zašeptal. „To nemůže být pravda. Ten je mrtev a všichni ostatní také," pokračoval dál šeptem. Pak jeho pohled padl na nás ostatní.

„Jsou to démoni!" zakřičel na dav. „Stráže, chopte se jich! Musíme je upálit společně s čarodějnicí!"

Musím mu uznat, že hloupý není. Ocitl se ve velmi obtížné situaci, ale během okamžiku vymyslel, jak se z ní dostat a ještě posílit svou pozici. Jenže s tím Elek počítal, a tak na to byl připraven. V mžiku oka vytáhl zbraň a namířil ji na velekněze.

„Odvolej své bandity, šejdíři. Sic zemřeš." Bylo zcela zjevné, že zbraň, kterou na něj Elek namířil, nezná, přesto okamžitě pochopil.

„Stůjte!" nařídil strážným.

Od počátku nám bylo jasné, že se kněží budou bránit, ale věřili jsme, že Elekova přítomnost změní jejich obranu na čistě symbolickou. Přesto jsme se připravili a vzali si s sebou zbraně. Tedy až na Mytryna, jemuž jako Triganovi jsme ji ani nenabízeli.

„Co chceš, démone?" zeptal se velekněz, naštvaný, ale i vyděšený.

„Tak předně, podvodníku. Nejmenuji se démon, ale Elek Juk Haj. Pokud o tom pochybuješ, tak si vzpomeň na jednu sochu v tomto chrámu. Dám ti malou nápovědu. Je pod ní napsáno mé jméno."

„Jsi démon, ti se neštítí ničeho, ani znesvěcení boží dokonalosti," odpověděl mu velekněz.

„Tvrdíš, že jsem démon, tak to dokaž. Jistě na to máte nějaké spolehlivé metody," vyzval ho Elek.

„Jistě, naše mučicí postupy spolehlivě odhalí každého stoupence démonů jakožto i samotného démona."

„Poněkud barbarské praktiky," nesouhlasila jsem s velekněžem.

„Jak mučení odhalí démona?" zeptal se Elek.

„Naši dobří bohové chrání nevinné a pomohou jim necítit bolest."

„Zajímavé. A ty sám jsi nevinný?"

„Jsem velekněz řádu Dětí hvězd, jsem svatý muž," pronesl velekněz s neskrývanou hrdostí v hlase.

„Souhlasím se zkouškou," pronesl Elek k nemalému překvapení nás všech, včetně velekněze.

„Ty souhlasíš?“ zeptal se velekněz, zřejmě si nebyl jist tím, co právě slyšel.

„Ano, ale mám dvě podmínky.“

„Jaké?“ zeptal se velekněz poněkud horlivěji, než by za dané situace bylo vhodné.

„Mučení se bude konat zde, před zraky všech přítomných,“ to byla první podmínka.

„Přijímám,“ souhlasil velekněz bez váhání. „A ta druhá podmínka?“

„Ta se ti jistě bude líbit, kněži. Mučeny budou dvě osoby současně a zcela identickým způsobem.“

„To je zcela zbytečné. Jakmile mučení prokáže, že jsi démon, bude všem nad slunce jasné, že i tví společníci jsou démoni,“ odbyl to velekněz.

„Ale já nemám na mysli své společníky, nýbrž tebe.“

„O mé totožnosti nejsou žádné pochyby. Tak proč bych měl být mučen?“ zeptal se posměšně.

„Neříkal jsi náhodou, že tvoji bohové zařídí, aby nevinní necítili bolest během mučení, svatý muži?“ zeptal se Elek s důrazným posměškem na oslovení velekněze.

„Velekněz Dětí hvězd nesmí být nikdy mučen, démone!“ vykřikl poděšený velekněz.

„Proč by nemohl být mučen?“

„Zákon této země to zakazuje,“ odpověděl velekněz sebejistě.

„Žádný takový zákon neexistuje!“ vykřikl někdo na okraji davu.

„To je lež!“ vykřikl velekněz na svou obranu.

„Nazýváš mě lhářem, velekněži?!“ Velekněz se podíval směrem, odkud přišly výkřiky, a zcela zkoprněl.

Podívala jsem se tím směrem také, abych zjistila, kdo kněze tak vyděsil. Jenže jsem tam neviděla nikoho výjimečného, snad jen přítele Ryjora. Tohoto by se nepolekal ani řadový kněz, natož pak samotný velekněz.

„Nuže, čekám na tvou odpověď!“ Tak teď jsem byla – nebo spíš jsme byli všichni – překvapeni. Osoba, které se velekněz tak obával, byl totiž právě Ryjor.

„Nevyjádřil jsem se zcela přesně, sire. Mučení kněžích nezakazují královské zákony, ale církevní.“

„Církevní zákony?“ zeptal se Ryjor, který mezitím přišel až k nám.

„Ano, sire.“

„Církev ale nemá právo vydávat vlastní zákony, smí si jen určovat pravidla pro své vnitřní potřeby," Ryjor odmítl i toto velekněžovo vysvětlení.

„Církevní zákony chrání služebníky boží, čímž nám usnadňují naši nanejvýš důležitou práci, sire."

„A to je?" chtěl vědět Ryjor, ačkoli vypadal, že to ví a jen chce, aby to velekněz vyslovil nahlas před přítomným davem.

„Bdíme nad dušemi našeho národa. Staráme se o to, aby náš svět neovládly zlé čarodějnice a démoni," odpověděl velekněz.

„Jak nás chráníte před zlým čarodějnicím?"

„Vždy, když se někde stane něco nepřirozeného, řádně a důkladně to prošetříme a dopadenou čarodějnici zneškodníme."

„Jak ji zneškodníte?" zeptal se Ryjor.

„Upálíme ji, sire," velekněz ukázal rukou na nedalekou hranici dřeva, z níž vystupoval kůl, u něhož byla přivázána žena s kápí přes hlavu.

„Přiveďte mi ji," nařídil Ryjor.

„Je to čarodějnice a musí být neprodleně upálena," oponoval mu velekněz.

„Stráže, přiveďte mi tu ženu," obrátil se ke svému doprovodu.

„To nemůžete, sire. Je to extrémně nebezpečná čarodějnice. Jen posvěcená kukla jí brání v tom, aby promluvila a seslala na nás svá smrtící kouzla."

„Jak nás chráníte před démony?" zeptal se Ryjor, ignorujíc přitom velekněžovu námitku.

„To přece ví každý, sire. Během letního a zimního slunovratu a jarní a podzimní rovnodennosti provádíme posvátný rituál, který nás chrání před vnikáním démonů. Pouze během těchto čtyř dnů je náš štít víry slabý, a proto někteří démoni toho dokážou využít a vnikají do našeho světa."

„Jak to víte? Vy jste nějaké démony viděl, velekněži?"

„Zde stojí hned čtyři démoni, sire." Proč velekněz neustále oslovuje Ryjora sire? Nechápala jsem. „A navíc se po každém obřadu najde několik vykradených a poškozených domů."

„Ty tvrdíš, že dnes, přesněji teď, do našeho světa vstupují démoni, ničí náš nábytek a kradou naše cennosti?"

„Ano, sire. To ví přece každý."

„Mám pro tebe dobrou zprávu, velekněži. Dokonce si myslím, že je to výborná zpráva. Cestou sem jsme z jednoho domu zaslechli hluk

rozbíjeného nábytku. Mé stráže do onoho domu vstoupily a zajistily celou bandu těch démonů. Zde jsou, velekněz,“ načež Ryjorovi společníci předvedli pětičlennou skupinu spoutaných chrámových ozbrojenců.

„Co to má znamenat? To přece nejsou žádní démoni, ale církevní vojáci.“

„O tvých slovech lze úspěšně pochybovat, velekněz. Dopadli jsme je v cizím domě, kde kradli a ničili nábytek. A to, jak jsi sám řekl, dělají démoni. Tudíž to musí být démoni. A podle zákonů, které platí už stovky let, církev Dětí hvězd smí mít pouze chrámovou stráž a ne vojáky.“

„Ale sire,“ pokusil se něco namítnout velekněz.

„Žádné ale sire!“ okřikl ho Ryjor. „Tvůj řád po staletí ničil a vykrádal domy slušných lokálů, a pokud vás při tom někdo přistihl, brutálně jste ho zavraždili!“ Ryjor se poněkud rozčílil, ale právem.

„Teď se ještě podíváme na tu vaši čarodějnici,“ obrátil svou pozornost k ženě, kterou právě přivedli.

„Opatrně, sire. Je to velice nebezpečná čarodějka, stačí, aby vyslovila jediné slovo a všichni zde zemřeme bolestivou smrtí,“ žádal ho velekněz opatrně. Přitom nevypadal, že by se té ženy bál. Spíše se bál Ryjora.

„Tak to máme štěstí, že jsi tu s námi, velekněz. Ty jsi přece mnohem mocnější než nějaká čarodějnice,“ pronesl Ryjor.

„Jak víš, že je to čarodějnice?“ ještě se ho zeptal.

„Dopadli jsme ji před několika týdny a po několika výsleších se přiznala.“

„Proč má na hlavě tu kuklu?“

„Jen posvěcená kukla jí brání v tom, aby promluvila a všechny nás tak zahubila.“

„A nestačil by obyčejný roubík, velekněz?“

„Roubík kouzelná slova nezadrží, sire, a nedá se ani posvětit,“ vysvětlil velekněz Ryjorovi.

Následně se staly tři věci. Ryjor natáhl ruku a strhl kuklu z ženiny hlavy. Velekněz se současně vrhl na Ryjora, aby mu v tom zabránil, ale jeden z Ryjorových společníků ho zastavil vlastním tělem.

„Zifi,“ Ryjor vyslovil ženino jméno, když spatřil její tvář. O několik vteřin později se obrátil na ležícího velekněze.

„Jsi lhář a zrádce, velekněz. Tvrdil jsi, že za jejím mlčením je posvěcená kukla. Přitom má v ústech roubík, který jí znemožňuje mluvit. Dále jsi tvrdil, že jste ji dopadli před několika týdny, přitom jsem s ní ještě

včera mluvil. A konečně, jak se opovažuješ postavit na hranici mou snoubenku, svou budoucí královnu, komtesu Zifi z domu Muraly!? Za tuto zradu se mi zodpovíš!“ Tak teď se ledacos vysvětlilo.

„Eleku, mohu pomocí této vysílačky a holoprojektoru oslovit shromážděné u ostatních chrámů?“

„Po svém prvním vystoupení jsem všechny projektory nastavil na širokoúhlou projekci. Takže všichni viděli a slyšeli, co se zde odehrálo, králi,“ Elek mu prozradil drobnou záludnost, o které se nám jaksi zapomněl zmínit.

„Takže mě všichni vidí a slyší?“ ujišťoval se.

„Ano, králi.“

Král oslovil své poddané: „Drazí poddaní, jsem Ryjor, syn krále Keta, který, jak jste jistě už slyšeli, zemřel. Včera jsem byl oficiálně korunován vaším novým králem.“

„Z této pravomoci a v souladu s platnými zákony prohlašuji: Církev neslouží zlatu, církev slouží lidu a Bohu. Církev nemučí, nesoudí a netrestá, církev se stará pouze o duševní čistotu věřících.“

„Z těchto důvodů nařizuji řádu Dětí hvězd, aby okamžitě rozpustil své jednotky chrámových ozbrojenců. Mohou si ponechat přiměřený počet stráží pro střežení svých chrámů.“

„Nicméně, na základě toho, co zde bylo řečeno, a prokazatelných lží vyřčených ústy samotného velekněze, nařizuji řádu okamžitě předat mým strážím celý obsah jejich tajného archivu. V tomto archivu, jak jsem byl informován, se nacházejí pravdivé záznamy z dob, kdy k nám přišli návštěvníci z hvězd.“

„Následně budou všechny tyto záznamy důkladně prostudovány důvěryhodnými učenci, kteří nám poskytnou pravdivé odpovědi na všechna zde vyslovená slova.“

Jak Ryjor řekl, tak se i stalo. Velekněz se sice zapřísahal, že žádný takový archiv neexistuje, ale příchod Fihula ho usvědčil z další lži.

10. Dvě reality
Svět strojů

„Vidíte to, co já?“ Samozřejmě že jsme viděli to samé co Hekor, vždyť jsme byli ve stejné místnosti a dívali se na stejnou obrazovku.

„Vypadá to jako solární panely,“ poznamenala Arina.

„Trochu nám to zvětši, Hehé,“ požádala jsem.

„Opravdu to jsou solární panely,“ potvrdila Arina svou předchozí domněnku.

„Myslíte, že jsou funkční?“ zajímalo Hehé.

„Ty předchozí stavby byly značně pobořené a okolí zarostlé. Tady to vypadá udržovaně. Takže ano, mohly by být funkční,“ usoudila jsem.

„Nevidím tam žádný pohyb.“

„To nemusí nic znamenat, Mytryne. Obyvatelé mohou být noční tvorové, nebo budovy opouštějí jen zřídka. Všimni si, jak jsou budovy navzájem propojené.“

„Co kdybychom zkusili přistát?“ navrhla Kara. „Támhle to místo vypadá dostatečně velké. Arant se tam určitě vejde.“

„Prostor je dostatečný,“ potvrdil Hekor.

„A co vysílačka?“ obrátila jsem se na Gonzu.

„Nějaký signál chytáme, ale je tak slabý, že ho sotva detekuji. Ani nedokážu určit, jestli je umělý, nebo zda jde o něco přírodního.“

„Tak dobrá, přistaneme,“ rozhodla jsem se. „Hekore, zvládneš přistát teď hned, nebo potřebuješ víc času na zpomalení?“

„Šlo by to, ale brzdění bude velmi razantní. Raději bych obletěl planetu.“

„Alespoň se po ní ještě trochu rozhlédneme, třeba najdeme nějaké další stavby,“ usoudila jsem.

Našli jsme několik podobných komplexů, ale většina z nich byla zničená. en několik vypadalo stejně zachovale jako ten, u kterého jsme se rozhodli přistát. Pouze místa na přistání u nich bylo mnohem méně. Ke dvěma komplexům by se Arant vešel, sice by to bylo na odřené uši, ale vešel by se.

Jenže proč tam přistávat, když jsme nikde nezachytili ani tu nejmenší známku pohybu. Samozřejmě nepočítám divokou zvěř.

***

„Helíjo, Mytryne, tohle musíte vidět!“ zavolala na nás Afik.

„Co tam vidíš?“ ozval se ve vysílačce její bratr Elek, který se k nám přidal poté, co na Loku vyvolal církevní puč.

„Je tu malé okno. Uvnitř vidím nějaké roboty a něco tam dělají. Sice nepoznám co, ale to nevadí. Podstatné je, že fungují, tudíž zde musí být někdo, kdo je řídí,“ usoudila logicky. Jenže je možné, že je nikdo neřídí. Roboti mohou pracovat podle instrukcí zadaných před desítkami, nebo dokonce před stovkami let.

„Okno je zajímavé, ale dveře by byly lepší,“ promluvila do vysílačky Arina.

„Možná je najdeme na druhé straně budovy.“ Blízké okolí budov sice bylo zbavené stromů, tudíž jsme mohli celý areál pohodlně obletět v zulytu, jenže jsme se rozhodli jít pěšky. Místním by se vůbec nemusely líbit naše létání v těsné blízkosti jejich budov. A tak jsme Aranta zkrátka zaparkovali na jediném vhodném místě. Následně jsme počkali jeden den v naději, že si nás někdo všimne a přijde se na nás podívat. Jenže nikdo nepřišel.

„Našli jsme veliká vrata,“ oznámila jsem zbytku posádky náš nejnovější objev.

„Páni,“ okomentoval to Hekor, když jsem na ně nasměrovala kameru. „Těmi vraty by Arant prošel jakoby nic.“

„Dají se otevřít?“ zeptal se Gonza.

„Nevidím tu nic, co by připomínalo ovládání.“

„Možná je na druhém konci, Helíjo,“ navrhl Gonza.

„To zjistíme za chvíli,“ odpověděl za mě Mytryn.

„Nebo je ovládání pouze uvnitř,“ napadlo Hehé. „Na většině technických planet mají naše továrny ovládání pouze uvnitř. Kdysi se nám stalo, že kámen vymrštěný silnou bouří zasáhl ochranný kryt spínače takovou silou, že způsobil nečekané otevření vrat. Naštěstí to byl jen tovární hangár a průchody do zbytku továrny byly bezpečně uzavřeny.“

„Dveře!“ zvolala Afik.

„A mají klasickou kliku,“ doplnil Mytryn o několik sekund později.

„A co zámek?“

„Nesýčkuj,“ napomenula jsem Hekora.

Vzápětí se ukázalo, že zámek nemají. A tak jsme opatrně vstoupili dovnitř.

Za dveřmi nás přivítala obří hala. Hekor měl pravdu, náš Arant by těmi vraty prošel, bez problémů a s velkou rezervou by se vešel i dovnitř.

V zadní polovině hangáru byly nějaké stroje, které obsluhovali roboti několika typů. Jeden typ vypadal jako vozík. Druhý, nejpočetnější typ, připomínal metr vysokou skříňku na kolečkách. Ze stran mu vyčnívaly dva páry úchopných ramen. Třetím typem byly nějaké jeřáby.

Dohromady tam něco dělali, ale nevypadalo to, že by měli mnoho práce. Spíše bych řekla, že toho moc nedělají.

Chvíli jsme tam jen tak stáli a pozorovali je. Jednak nás zajímalo, co tam dělají, a také jsme doufali, že si nás všimnou. Když už nic jiného, tak alespoň jako narušitele. Jenže jsme pro ně byli neviditelní.

Zkusili jsme k nim přijít blíž a takříkajíc se jim vnutit, ale nemělo to žádný efekt. Roboti se nám buď vyhýbali, nebo prostě počkali, až jim uhneme.

Na konci jejich výrobny jsme našli velká vrata a za nimi velký sál plný nějakých strojů. Podle Afik a Emloje (s čímž Elek souhlasil) se jednalo o serverový sál. A podle všeho byl stále funkční.

Během krátké prohlídky jsem si všimla jednoho skříňkového robota, jak tam něco opravuje. Ale to byla jediná známka pohybu. Jinak nikde nebyla ani jediná živá duše. Jen venku jsem zahlédla stádo nějakých býložravců. To ale dozajista nebyli příslušníci zdejší inteligentní formy života.

***

Absence inteligentních domorodců nás mátla, ale naštěstí nám s tím pomohl Emloj. Na pořízených záznamech si všiml několika malých objektů, o kterých si byl jistý, že se jedná o datové přípojky.

A tak nám navrhl, abychom vyrobili malý adaptér a donesli ho k jedné z oněch přípojek. Přestože se předem nedalo nijak ověřit, zda servery a Emloj budou datově kompatibilní, ale s tím si Emloj hlavu vůbec nelámal. Arantův počítač také pracoval jinak, a přesto se s jeho daty dokázal vypořádat. Jediné, co bránilo plnohodnotnému propojení, byla absence vhodného adaptéru a Arantova počítačová síť, na které umělá inteligence nemohla pracovat.

Arina a Elekem si důkladně prostudovali jednu datovou přípojku a poté prohlásili, že výroba vhodného adaptéru bude drobnost. A nejspíš i byla, protože ho měli hotový za méně než půl hodiny.

***

„Jsem uvnitř," oznámil nám Emloj po několika vteřinách připojení.

„Co tam vidíš?" zeptala se ho Afik.

„Působí to chaoticky. Je tam obrovské množství dat, která spolu rozličně interagují. Všiml jsem si několika souborů, které se vypnuly. Následně se u nich spustil odpočet do dalšího spuštění. Ale to jsem pouze na povrchu. Abyste zjistili něco víc, budu se muset ponořit hlouběji do databáze."

„Je to bezpečné, Emloji?"

„Myslím, že ano, Arino. Nevidím tu žádné ochrany proti vnějšímu narušení, a pokud nebudu do ničeho zasahovat a jen se budu dívat, mohlo by to tak i zůstat."

„Tak to zkus, ale opatrně," schválila to po krátké poradě.

Emloj se následně ponořil do hlubin serveru a strávil tam několik pomalu se vlekoucích hodin.

„Jsem zpátky," ozval se konečně.

„No konečně, byl jsi tam skoro pět hodin. Už jsme se o tebe začínali bát," vyplísnila ho Afik.

„Ano, byl jsem tam pět hodin, a za tu dobu jsem nahlédl sotva pod okraj."

„Co tam proboha je, že je to tak veliké?"

„Je tam celý svět, Eleku. Základním programem tohoto serveru je celý svět."

„Proč by někdo vytvářel virtuální svět?" nechápala Arina.

„To nevím, ale název 'virtuální svět' je dokonale trefný. Nevím proč, jak ani kdy se to stalo, ale zjistil jsem, že místní obyvatelé jsou nahráni v tomto virtuálním světě, kde žijí své zřejmě nesmrtelné životy."

„Je něco takového vůbec možné?"

„Jak je vidět, tak ano, Helíjo."

Hra

„Vítej v úvodním nastavení, hráči,“ objevilo se na obrazovce před mýma očima. Což už bylo samo o sobě velice zvláštní, protože jako umělá inteligence jsem nikdy žádné oči neměl. Ale zde, ve virtuální realitě, jsem je měl a měl jsem i tělo, nebo mi to tak alespoň připadalo.

Rozhraní mě vyzvalo: „Zvol si pohlaví své postavy.“

To pro mě bylo také zvláštní. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl mít něco jako pohlaví. Byla to snad ta nejjednodušší otázka, jakou jsem kdy dostal, přesto jsem na ni potřeboval mnohem více času než na jakoukoliv složitou otázku, kterou jsem kdy v minulosti dostal.

Mé jméno, Emloj, je mužského rodu a když s někým mluvím, odpovídám také v mužském rodě. A tak jsem se nakonec rozhodl zvolit mužské pohlaví.

Následovala nabídka: „Zvol rasu své postavy.“

Zvolil jsem výchozí možnost. Domníval jsem se, že tak budu vypadat jako původní obyvatelé planety.

„Zvol barvu vlasů.“

Poté ještě následovala spousta zbytečností, které mohly připadat důležité snad jen organikům, například barva očí, barva pleti nebo věk postavy. Napadlo mě, zda bych mohl použít svůj skutečný věk půl milionu let. Ale kolik mi vlastně je doopravdy? Vždyť jsem kopie původního Emloje, který zůstal s Drefany, a navíc nedisponuji jeho kompletní databází. Chybí mi například jmenný seznam spících Drefanů, který je pro Arantovu výpravu zcela irelevantní. Takže kolik mi vlastně je – půl milionu let, nebo půl roku? O tom se budu muset poradit s organiky, až se vrátím do reálného světa.

„Zvol si profesi své postavy,“ vyzvalo mě rozhraní.

Nabídka možností byla značná – od rybáře a sedláka až po obchodníka, rytíře, vojáka či žoldáka. Kovář, či alchymista... Opět jsem nevěděl, jak se rozhodnout.

Potřeboval jsem pouze vstoupit do hry a navázat kontakt s jiným hráčem. To by v podstatě mělo k oslovení místních stačit. Jenže k tomu jsem se do té hry musel nejprve dostat.

Náhle mi do oka padla profese čaroděje. Organiky to dozajista pobaví, přísně logický stroj, který se vydává za čaroděje – za něco tak nereálného.

„Tvá postava je aktualizována. Před potvrzením si pečlivě zkontroluj všechna nastavení. Některá nastavení již nebude možné později změnit.“

Nastavení jsem si zkontroloval a potvrdil. Vzhledu samotné postavy jsem věnoval pramalou pozornost, nějakých módních přehlídek jsem se rozhodně nehodlal účastnit. Mým jediným úkolem bylo navázat řádný kontakt s nahranými organiky.

„Tvá postava se nahrává do systému. Za okamžik budeš připojen. Přejeme ti příjemnou hru.“

O okamžik později jsem se ocitl ve hře. Hned nato se mi před očima objevilo okno s nápisem:

„Vítejte ve hře Rogus, hráči Emloji. Právě se nacházíš v základní lokaci určené pro nováčky do desáté úrovně. Do další lokace postoupíš po dosažení desáté úrovně postavy.“

Podíval jsem se na statistiky své postavy:

Úroveň postavy: 0
Síla: 1
Zdraví: 10
Útok: 1
Obrana: 1
Regenerace: 1
Množství many: 0
Počet dostupných kouzel: 0

Tak to je skvělé, jsem čaroděj, který neumí kouzlit. Organici z toho puknou smíchy. A co je to ta mana? Není tu nějaká nápověda?

Množství many určuje, kolik kouzel dokážeš seslat.

Tak tím se to objasňuje. Usoudil jsem, že když nemám žádná kouzla, nepotřebuji ani tu manu.

Jak mohu zvýšit svou úroveň, abych se odsud dostal?

Úroveň a dovednosti se zvyšují plněním úkolů. Bližší informace lze nalézt na fóru.

Vida, fórum je plné příspěvků od ostatních hráčů, všiml jsem si. To by mi mohlo stačit. Napíšu nějakou zprávu a počkám, až si ji místní přečtou. Ale jak to udělám?

*Na místě, kde chceš zanechat svou zprávu, klikni na modrou ikonu. Následně se ti otevře textové pole, kam napíšeš svou zprávu. Pokud je

ikona matná, znamená to, že na daném místě fóra není dovoleno vkládat vlastní příspěvky.*

To mi moc nepomohlo. Ikonu sice vidím, ale matná je všude.

Co komunikace s ostatními hráči? Není tu nějaká jiná možnost?

Tak nic. Abych mohl poslat zprávu jinému hráči, musím ho mít v kontaktech, být v jeho dohledu, nebo ve stejném klanu.

A co nějaký správce? Takový obrovský systém potřebuje údržbu a o tu se určitě nebudou starat stroje v reálném světě. Zkusím najít nějaké řešení potíží.

Tady to je: *V případě technických potíží s hrou kontaktuj technickou podporu v reálném světě nebo administrátory ve hře.*

Ta první možnost asi nepůjde, ale druhá je slibná. Jak to ale provedu?

Tady se píše: *Ve zprávách je kolonka: Dotaz na administrátora.* Nicméně tato kolonka je opět matná.

Takže budu muset zvýšit úroveň své postavy. Ale jak to mám udělat? Nemám žádný úkol, takže jak ho mohu splnit? Počkat. Co je tohle? Mou pozornost upoutala ikona, která se právě rozblikala.

Zajásal jsem, když jsem klikl na blikající ikonu, protože to byl úkol.

„Vítej ve hře Rogus, hráči Emloji. Tvým prvním úkolem je dodat kožešníkovi deset králičích kůží. Odměna: 100 bodů zkušeností a 100 zlaťáků.“

Spolu s úkolem jsem obdržel mapu zdejší oblasti. Mapa naštěstí ukazovala mou aktuální pozici a Králičí les, v jehož středu jsem se shodou okolností nacházel.

Asi po deseti minutách hledání jsem narazil na svého prvního králíka. Jenže se mi ho nepodařilo chytit. Králík byl mrštný a včas se přede mnou schoval v nějaké díře.

Následující hodina se změnila v marný hon na králíky. Našel jsem jich spoustu, ale chycení, byť jen jednoho se ukázalo být věcí zhola nemožnou. Jak to jen ti organici dělají? povzdechl jsem si v duchu.

Následně jsem prošel celou svou databázi. To se však ukázalo jako ztráta času. Moji tvůrci mě tímto typem informací nevybavili. Zřejmě je nenapadlo, že by se mi to někdy mohlo hodit – hlupáci.

Na fóru jsem také nic nenašel. Pro místní to zřejmě bylo něčím tak samozřejmým, že se o tom ani neobtěžovali pořídit alespoň jeden malý záznam.

Nakonec mě napadlo schovat se za králičí díru a počkat, až ten proklatý ušák zase vyleze.

„A mám tě," řekl jsem králíkovi, když jsem ho chytil, i když on mi dozajista nerozuměl. „No jo, ale jak z tebe dostanu tu kůži?" pokračoval jsem v jednostranném rozhovoru s virtuální němou tváří.

Pro jistotu jsem si znovu přečetl zadání úkolu a následně prohledal fórum. Nicméně bezvýsledně. Poté jsem se posadil do trávy s králíkem v ruce, a snažil se vymyslet, jak dál.

„Auuu!" vykřikl jsem bolestí. Okamžitě jsem tu chlupatou a kousavou potvoru zahodil.

Utržil jsi zranění: -2 body zdraví.

Aktuálně ti zbývá 8 bodů zdraví.

„Zabil jsi divokého králíka neobvyklým způsobem, jako odměnu získáváš titul Vrhač králíků."

Po přečtení příchozích zpráv jsem se rozhodl prohlédnout si tělo toho králíka. Když jsem se k němu dostatečně přiblížil, objevily se další zprávy: „Za zabití divokého králíka získáváš: 5 zkušenostních bodů, 5 zlatých mincí, 1 králičí kůži."

Aha tak takhle získám ty kůže, došlo mi. Následující hodinu jsem se věnoval pobíjení místní ušaté fauny. Po jejímž uplynutí jsem vlastnil 10 králičích kůží, 50 zlatých mincí, 2 šedé náramky a dosáhl jsem 1. úrovně. Navíc můj ukazatel postupu na další úroveň byl z poloviny plný.

Teď ještě musím dojít do vesnice a předat kůže kožešníkovi.

***

„Gratuluji, dosáhl jsi desáté úrovně v rekordním čase. Získal jsi odměnu: Rychlík. Za 1 minutu budeš teleportován do lokace pro středně pokročilé hráče.

Doufal jsem, že tam už budou nějací živí hráči, pomyslel jsem si ještě před svým přesunem.

Moje naděje však neměla mít dlouhého trvání. Jakmile jsem se rozhlédl kolem sebe, uvědomil jsem si, že ani zde nebude nikdo živý. Navíc bylo posílání zpráv a vkládání komentářů do chatu stále zablokované.

Nezbylo mi nic jiného než se touto lokací probít stejně jako v předchozím případě. Naštěstí jsem nebyl zatížen slabostí organiků, zvanou spánek, ani jejich neohrabanou pomalostí při procházení všech fór.

Proto nebylo divu, že jsem prvních deset úrovní získal v rekordním čase dvanácti hodin.

Doufal jsem, že se na dvacátou úroveň dostanu v podobném čase. Dosažení každé další úrovně sice bylo stále obtížnější, protože jsem na ni potřeboval více zkušenostních bodů. Jenže na začátku jsem ztratil spoustu času lovením králíků. Navíc jsem neměl žádná kouzla.

Nakonec mi to zabralo dvacet hodin. K tomu jsem získal dvě nová ocenění: *Super rychlík* (za dosažení dvacáté úrovně v rekordním čase) a *Sláva* (hráči o mě vědí). Jenže už tam nebylo jediné slovo vysvětlení, co si pod tím mám představit. Dostali hráči zprávu o mém rekordu, nebo vědí, že jsem zde a chci si s nimi promluvit?

Na fóru jsem také nenašel žádnou odpověď. Sice tam nějaké náznaky byly, ale nic určitého. Každopádně jsem se přikláněl k první variantě, která mi připadala logičtější.

***

„Jak jsi to udělal?!“

Lokaci pro středně pokročilé oddělovala vysoká zeď a opustit ji bylo možné až po dosažení cílové úrovně. Na rozdíl od nováčkovské lokace se ale neopouštěla teleportem, nýbrž obyčejnou bránou. A právě za ní na mě číhala trojice nějakých neurvalců.

„Tys neslyšel?! Koukej nám to okamžitě vyklopit, šmejde!“ zařval na mě druhý hulvát, aniž by mi dal prostor k jakékoliv reakci.

„Tak bude to?!“ přidal se třetí a pro zdůraznění mě silně udeřil do břicha.

„Zemřel jsi a byl jsi přesunut na registrovaný bod obnovení.“

Hláška, která se mi objevila před očima, mě nijak nepřekvapila. Ten tupec mě sice udeřil jen jednou, ale vzhledem k propastnému rozdílu mezi mou a jeho úrovní to bylo více než dostatečné.

Abych byl upřímný, vůbec jsem nechápal, co se to stalo. Ti tupci se na mě vrhli v okamžiku, kdy jsem prošel bránou. Načež na mě zakřičeli a aniž by mi dali nějaký prostor k reakci, zabili mě.

Jenže to museli být živí hráči, se kterými jsem si měl promluvit. Ale jak to mám udělat? Tihle lidé jsou podle všeho šílení.

Podruhé jsem byl opatrnější a k bráně se přiblížil z boku, abych nebyl viděn. Jenže jsem neviděl ani já je. To ale až tak nevadilo, neboť jsem je slyšel.

Právě se hádali o tom, co se stalo a kdo za to může. Mým organikům by to nejspíš přišlo vtipné. Každý z nich svaloval vinu na toho druhého, jen aby vzápětí otočil a prohlásil, že za to může ten třetí. Až jsem se divil, jak je možné, že se do sebe ještě nepustili.

Po několika minutách vzájemného obviňování došlo ke změně. Jeden z nich – podle hlasu to musel být ten, který mě oslovil jako první – pronesl:

„Dost!“ Řekl to tak rázným tónem, že jeho dva kumpáni okamžitě ztichli.

„Nezbývá nám mnoho času, každým okamžikem sem dorazí admini. A ti to jako obvykle zametou pod kobereček a my se už nic nedozvíme. Takže, jestli z něj chceme dostat nějaké odpovědi, musíme si pospíšit. Je to jasné?“

Jestli mu něco odpověděli, jsem neslyšel, ale několik vteřin nato třetí hulvát, – ten, který mě poslal na bod obnovení – předložil svůj nápad: „Co kdybychom ho prostě čapli a od teleportovali se s ním do naší skrýše? Tam nás nevyčmuchají ani admini.“

V ten moment mi došlo, že tohle se nesmí nikdy stát! Jinak bych musel smazat svou postavu a začít od začátku. A to by trvalo moc dlouho, proto jsem se rozhodl neprocházet bránou a počkat na ty adminy. Pravděpodobně tím myslel administrátory, se kterými jsem se chtěl spojit hned na začátku.

Napadlo mě postavit se těsně před bránu a promluvit si s nimi. Z fóra jsem věděl, že hráči s úrovní vyšší, než dvacátou nemohou vstoupit dovnitř. Technicky vzato jsem zde už neměl být ani já, protože jsem lokaci opustil. Zemřel jsem však dříve, než jsem si stihl změnit bod obnovení. Navíc jsem stále měl dvacátou úroveň, která zde byla oficiálně povolená.

Po krátké úvaze jsem se rozhodl počkat u zdi a vyčkat na příchod administrátorů.

Nesmrtelná touha

„Vynález kapsle pro plné ponoření do virtuální reality znamenal obrovský průlom v zábavním průmyslu. Herní zážitek se stal dokonale reálným, a tak nebylo divu, že se kapsle rychle rozšířily po celém světě.“

„Mnoho let jsme naše kapsle považovali za naprosto spolehlivé a bezpečné. Jednoho dne se ale stala tragická nehoda, která otřásla celým světem. Jeden z hráčů uvízl ve hře a nemohl se z ní odhlásit.“

„Ve snaze odhalit příčinu onoho úkazu se do pátrání zapojila celá řada techniků a programátorů. Jenže nic nenašli. Kapsle pracovala na výbornou a v programech nenašli žádnou závadu.“

„Tuším, že následující výzkum trval více než deset let. Na konci této dlouhé doby se našim vědcům podařilo objasnit, napodobit a zvrátit ono vtažení hráčovy mysli.“

„Jenže postiženému hráči to už nepomohlo. Jeho tělo zemřelo rok po vtažení mysli do hry.“

„Příběh hráče tím však neskončil, ba naopak. V průběhu onoho desetiletí se totiž ukázalo, že mysl vtažená do virtuální reality nestárne. Navíc si zachovává veškeré vědomosti původní osoby. V podstatě bylo prokázáno, že vtažené vědomí se stává nesmrtelným, což upoutalo pozornost celého světa.“

„Lidé odnepaměti toužili po nesmrtelnosti, a nyní ji měli na dosah. Proto se výzkum a plánování rozjely naplno a výsledek onoho snažení vidíte kolem sebe.“

„Po celé naší planetě vyrostly stovky takovýchto komplexů, tvořených jednou serverovou budovou, skladištěm surovin a velkou tovární halou. To vše napájely naše nejvýkonnější solární panely.“

„Po dokončení staveb jsme zahájili velký přesun. Každý člověk byl postupně nahrán do jednoho ze serverů a náš reálný svět jsme svěřili do péče robotů.“

„Ti se dodnes starají o veškerou údržbu systémů a budov, navíc opravují i sami sebe. Měli také udržovat silnice a kabely propojující všechny servery.“

„Jenže zde jsme se dopustili hned několika neodpustitelných chyb. Několik prvních století bylo vše v pořádku, ale pak se náhle odmlčel jeden server. Myslím, že šlo o server s hrou Hovahar. To byla jedna z našich vesmírných her.“

„Nejbližší komplex tam vyslal robota, aby zjistil, co se stalo. A tehdy se odhalila první slabina našich serverů. Sice jsme nikdy neprovedli důkladný výzkum, ale podle zkázy okolní krajiny a kráteru na místě komplexu jsme usoudili, že tam dopadl meteorit.“

„Za další století se odmlčel druhý server. Tentokrát jsme si za to mohli my sami. Nikoho nenapadlo, že když se nebudeme starat o své okolí, celkem rychle zpustne a zaroste stromy. Ty vyrostou, zestárnou, uschnou a nakonec spadnou.“

„A přesně to se stalo. Během silné bouře se jeden takový strom se vylomil. Tím se odkryla část kořenů vedlejšího stromu a bouře ho také vyvrátila. Celkem takto spadlo několik stromů a komplex byl nenávratně zničen.“

„Tuto chybu jsme sice okamžitě napravili, ale v následujících dvou tisíciletích se projevily další chyby. Sesuvy půdy, povodně, zemětřesení a kdo ví, kolik dalších katastrof. Pozvolna se odmlčely všechny servery. A nyní jsme tu už jen my.“

„Žijeme své životy ve hře Rogus, což by se dalo přeložit jako: Za života legend. Upřímně řečeno, mnoho z nás se zde už nudí. Dříve jsme mohli cestovat a přesouvat se do jiných her. Při každém přesunu do nové hry se nám vyresetovaly úrovně, a my jsme tak začínali od začátku.“

„Jenže to je v současnosti nedostupné. Proto ti tři výtečníci tak zareagovali na Emlojovu přítomnost v nováčkovských lokacích. Domnívali se, že nějak dokázal obejít základní herní mechaniku a vyresetoval si postavu. Alespoň tak nám to tvrdili při výslechu.“

***

„Jak víte, že jsou všechny ostatní servery zničené?“ Vzdálenosti mezi námi objevenými budovami byly značné a cesty, které jsme našli, rozhodně nebyly v provozuschopném stavu. Proto byly nesjízdné i pro roboty, které jsme zde dosud viděli.

„S žádným ze serverů nemáme spojení. Takže co jiného by to mohlo znamenat?“ odpověděl mi Gipli Ó.

„Co třeba přerušený kabel?“ navrhla Arina.

„To je velice nepravděpodobné. Naše kabelová síť je umístěna velmi hluboko, takže ji nemůže nic poškodit.“

„Zmínil jste se o seismické činnosti. A když si k tomu přidáte dva tisíce let...“

„Chápu, kam míříte, Arino, ale naše kabely mají opravdu dlouhou životnost. Navíc jsou umístěné v potrubí, které spravují – nebo spíš spravovali – naši roboti. A nikdy nehlásili žádné přerušené vedení jinde než u zničeného komplexu.“

„Takže si jste stoprocentně jistí, že toto je poslední funkční server?“

„Pravdou je, že roboti ověřili jen asi prvních dvacet zničených serverů. Pak jsme je přestali vysílat. Ale to, že se odmlčely, může mít jen jediné vysvětlení,“ Gipli Ó trval na své verzi, avšak bylo vidět, že se Arině podařilo jeho mínění poněkud rozkývat.

„Ať už tomu je jakkoli, my už nemáme žádnou možnost, jak si to ověřit. Cesty jsou zničené a na jejich kompletní obnovu nemáme suroviny.“

„Než jsme zde přistáli, prohlédli jsme si vaši planetu a objevili jsme několik komplexů. Některé byly zničené, jiné mírně poškozené, ale několik jich vypadalo nepoškozeně. Zub času na nich sice zanechal svou stopu, ale to může být jen na povrchu,“ prozradila jsem mu, co jsme zjistili před přistáním na planetě.

„Jenže my se k nim nemáme jak dostat,“ povzdechl si Gipli Ó.

„Možná bychom mohli vymyslet nějaký vzdušný dron, který by dokázal přeletět velké vzdálenosti. To však bude trvat velmi dlouho. Věřím, že se nám to povede, ale nevím, jak takový dron naváže kontakt s našimi druhy na jednotlivých serverech,“ uvažoval Gipli Ó nahlas.

„Můžete použít stejný postup, jako jsme použili my,“ navrhla mu Afik.

„To nepůjde, protože vy jste měli k dispozici Emloje. Jenže my nemáme nic, co by se mu byť jen vzdáleně podobalo.“

„Nešlo by zařídit, aby se dron připojil k serverům stejně jako Emloj a nahraným osobám poslal zprávu, aniž by s nimi navázal přímý kontakt?“ napadlo mě.

„To bohužel není možné.“

„A co vaši roboti?“ napadlo Hehé.

„Co je s nimi?“

„Spravují vaše budovy, okolí i samotné servery. Navíc jste říkal, že vám nepodali žádné hlášení o poškozených kabelech mezi jednotlivými komplexy. Z toho soudím, že s nimi musíte nějak komunikovat,“ rozvinula Hehé svou myšlenku.

„To ano, jenže každý komplex má své vlastní protokoly. Připojit se k cizím protokolům, které ani neznáme, je v podstatě nemožné.“

„A co vaši opravárenští roboti? Říkal jste, že měli opravovat silnice a podzemní kabeláž. Přijde mi zvláštní, že by se nedokázali domluvit, když se setkaly uprostřed opravované silnice,“ Hehé to nehodlala vzdát tak snadno.

„To sice dokážou, jenže to jsou ve své podstatě jen koordinační povely. Vlastně si jen říkají: Já opravím tohle, ty oprav tamto. Víc nedokážou,“ Gipli Ó vyloučil i tuto možnost.

„A co Zulyt?“ pronesla jsem.

„Co je s ním?“ zeptal se mě Elek.

„Mohli bychom s ním doletět k nejbližšímu nepoškozenému komplexu a pokusit se navázat kontakt stejným způsobem jako zde,“ vysvětlila jsem svůj nápad.

„Zkusit to můžete, ale nevěřím, že někde uspějete,“ asi by se dalo říct, že Gipli Ó se nechtěl nechat přesvědčit.

„Máte nějakou mapu vaší planety s vyznačenými servery?“ napadlo mě.

V následujících dnech jsme navštívili deset serverových komplexů. Tři byly zničené tak důkladně, že jsme po nich nenašli jediné stopy. Čtyři jsme našli v různém stavu rozpadu, nicméně tři byly plně funkční.

I když u jednoho by se o plné funkčnosti dalo úspěšně polemizovat. Emlojovi se sice podařilo vstoupit do hry, ale opravdový kontakt s nikým nenavázal. Na základě jeho popisu jsme usoudili, že všechny nahrané osobnosti zešílely.

Zbylé dva funkční servery byly v naprostém pořádku. Zpráva o dalších přežívajících krajanech v nich vyvolala velké překvapení a nadšení. Stejně tak tomu bylo i u Gipliho Ó.

Druhý plně funkční server měl herní svět založený na technicky vysoce vyspělé civilizaci, proto nebylo divu, že se tam soustředili technicky zdatnější lidé. Hned po našem objevení začali vymýšlet, jak by mohli navázat spojení s ostatními servery bez použití kabelů, jejichž síť se ukázala být neopravitelnou. Navíc objevili chybu v systému údržbářských robotů, kteří stručně řečeno, zcela selhaly.

Krátce nato nás požádali, abychom se s Arantem přesunuli k nim. Námitku, že u nich není dostatek prostoru pro přistání, odmítli slovy: „Roboti se o to postarají.“

Svou žádost podpořili slovy: „Vy jste zde hosté a určitě tu nehodláte strávit několik měsíců, ne-li let, cestováním po naší planetě, vyhledáváním funkčních serverů a navazováním kontaktů. Proto vás chceme požádat o technologii antigravitačního motoru.“

Po velmi krátké poradě jsme se rozhodli, že jim s antigravitací pomůžeme, jenže v tom se skrýval jistý problém. Afik sice byla technička, ale specializovala se na počítačové sítě a umělou inteligenci. Emloj o antigravitaci také nic nevěděl.

Zato Arina, Hehé a Elek se v antigravitaci vyznali poměrně dobře. Ani to však nestačilo k sestavení funkčního prototypu. Proto jsme souhlasili s tím, že roboti vyjmou motor z našeho Zulytu a opatrně ho analyzují.

Na oplátku nám místní nabídli služby svých robotů. Náš Arant byl prototyp a po několika prvních letech měl jít na důkladnou kontrolu. Jenže jsme se ztratili, a proto musela kontroly provádět Arina. Naštěstí byl Arant postaven velmi precizně, a proto vyžadoval jen minimum oprav. Jenže od našeho startu z Atanu uplynulo více než pět let, a tak nabídka důkladné generální kontroly a opravy pro nás byla neodmítnutelná. Obzvlášť když jsme nevěděli, jak dlouho naše cesta ještě potrvá.

Skoro nový Arant

Předávání znalostí o antigravitaci prostřednictvím malého monitoru se velmi rychle ukázalo jako neefektivní. Proto nás místní lidé požádali, abychom se k nim připojili pomocí kapslí pro virtuální realitu. Samozřejmě jen dočasně, žádný přesun vědomí se neuskuteční.

Po dlouhé poradě jsme se rozhodli pozvání přijmout. I když ne všichni, Arina s Afik to odmítli. Ne že by se báli, ale Arina chtěla osobně dohlédnout na opravy našeho Aranta. Tyto opravy, jak se ukázalo, budou rozsáhlejší, než se původně očekávalo. Tolíjci nám totiž nabídli výměnu našich starých a značně opotřebovaných akumulátorů za nové, které jsou navíc nesrovnatelně lepší. Jejich velikost a hmotnost je sice srovnatelná, ale kapacita je výrazně vyšší, přesněji čtyřnásobná. Navíc mají delší životnost a umožňují mnohem rychlejší nabíjení. A to je velice důležité, protože nám věnovali i nové solární panely, které jsou rovněž mnohem výkonnější.

***

„Jak se vám líbilo v počítači?“ zeptala se nás Arina místo přivítání.

„Mohla ses tam jít podívat s námi a zjistit si to sama,“ zkusila jsem ji odbýt, i když jen tak naoko.

„Nemohla, musely jsme zde zůstat a pracovat, zatímco vy jste si užívali zábavy ve hře.“ Na tohle jí nikdo neodpověděl – jednak to byla pravda, a také bylo vidět, že si z nás utahuje.

„Tak jaké to tam bylo?“ Afik zopakovala Arininu první otázku.

„Jsou to příšerní barbaři,“ odpověděla Hanár. „Uvědomuji si, že žijí v simulovaném světě a nic tam není skutečné, ale přesto to jsou primitivní barbaři.“

„Může nám to někdo vysvětlit?“ zeptala se Arina.

„Ten jejich virtuální svět je hra, přesně jak to popisoval Emloj a Tolíjci si tam žijí docela spokojeně. Zčásti to vnímají jako hru a zčásti jako svět, ve kterém žijí. Ta druhá varianta se našim triganským přátelům velice líbila, ale když uviděli první variantu... no, řekněme, že měli co dělat, aby neomdleli,“ vysvětlila jsem jim to.

„Ti barbaři se tam normálně zabíjejí,“ neudržela se Kara.

„Je to jen hra, ve skutečnosti se tam nikdo nezabíjí, jen to simulují," trochu jsem se jich zastala. I když ani mně se jejich styl života moc nezamlouval.

„Tak jak to je? Zabíjejí se, nebo nezabíjejí?" Afik tomu neporozuměla.

„Většina Tolíjců tam žije stejně jako v reálném světě, ale občas se vydají na nějakou dobrodružnou výpravu, kde bojují s různými počítačem vytvořenými monstry. Sice přitom umírají, ale jelikož žijí ve virtuální realitě, tak se za chvíli oživí a hrají dál."

„Jenže oni bojují i mezi sebou," skočil mi do řeči Mytryn.

„To ano, ale opět: po chvíli se zase oživí. A navíc, většina těchto soubojů se odehrává v arénách, kde jim systém nedovolí zemřít," vysvětlila jsem jí to.

„Stejně to jsou barbaři." Inu, Hehé a Mytryn jsou Trigané.

„Já a Eris jsme s nimi strávili stejně dlouhou dobu a rozhodně je nemůžeme označit za barbary. Ba naopak, poznali jsme v nich velmi laskavé a inteligentní lidi," zastal se jich Ljun.

„Protože jste byli celou dobu zavření v laboratoři a něco tam kutili. Okolní svět jste vůbec neviděli," Mytryn nesouhlasil s jeho závěry.

„A co jste tam vlastně dělali?" zeptala jsem se ho. Ve virtuálním světě jsme strávili měsíc a ty dva jsem jen občas zahlédla.

„Nejdříve jsme studovali jejich biologii. Jak jste si snad všimli, Tolíjci vypadají stejně jako my."

„To se nedalo přehlédnout," neodpustil si Hekor poznámku.

„Problém je, že z počítačové postavy nelze odebrat krevní vzorek k analýze. Navíc jsem s sebou neměl svou čalí. Ta, jak jistě víte, musela zůstat zde a být uvedena do zimního spánku." Čalí, sedící na Ljunově rameni, to potvrdila výmluvným zívnutím.

„A co jste zjistili?" zeptala jsem se.

„I bez analýzy DNA mohu s jistotou prohlásit, že Tolíjci jsou značně odlišným druhem. Vnější vzhled je sice až neuvěřitelně shodný s tím naším, ale tím to končí. Uspořádání vnitřních orgánů je značně odlišné a i jejich mozek vypadá jinak."

„Na tohle jste potřebovali celý měsíc?" nezdálo se Kaře.

„Tyhle základy jsme si vyjasnili během prvního dne. Zbytek té doby je Ljun učil vytvářet reálná těla," Eris nám vysvětlil, co ten měsíc dělali. Nebo spíš to ještě víc zašmodrchal, protože nikdo z nás neporozuměl tomu, co řekl.

„Ukázalo se, že každému Tolíjci byl před digitalizací odebrán vzorek DNA, který zmrazili a uložili pod jejich serverem. Původně to zamýšleli jako zálohu pro případ, že by se rozhodli pro návrat do reálného světa. Doufali, že časem objeví způsob, jak z malého vzorku tkáně vytvořit nové tělo. Jenže se tím nikdy nikdo nezabýval, a tak jsme společně pracovali na realizaci tohoto projektu. Oni se totiž rozhodli, že opustí virtuální servery a vrátit se do reálného světa. Obzvlášť když jsem jim předal způsob, jak si budou moci prodloužit své životy na desetinásobek.“ Ljun přispěchal s podrobnějším vysvětlením.

„Jo, jenže jejich virtuální já neustále cestovala mezi jednotlivými servery a důkladně se tak promíchaly. Spousta z nich tudíž pochází ze serverů, které byly zničeny, čímž přišli o své vzorky DNA,“ opět promluvil Eris.

„Ano, ale dohodli se – i když zatím jen předběžně – že to vyřeší tak, že jim přidělí volné vzorky z přeživších archivů,“ Ljun to musel opět dovysvětlit.

„A co Arant, jak to s ním vypadá?“ Byla jsem velmi zvědavá, co Arina a zdejší roboti udělali s naší jedinou nadějí na návrat domů.

„Pojďte se podívat,“ vyzvala nás.

„O nových akumulátorech a solárních panelech víte,“ vyprávěla nám cestou. „Jenže to, co už nevíte, je, že jsme vyměnili celý plášť. Navíc nám Tolíjci nabídli jiný, odolnější materiál. Roboti nám také vyrobili zasunovací krytky na naše čidla.“

Díky tomu můžeme bezpečně používat polarizaci trupu, čímž se zbavíme přechodových otřesů. Navíc se sníží odpor nadprostoru, a to nám zvýší dolet o nějakých sedm procent.“

„Jaký je nynější maximální dolet?“ zeptal se Hekora.

„Asi šest set světelných let,“ touto odpovědí nás Arina mile překvapila. Vždyť původní dolet byl hluboko pod sto světelných let.

„Kolik času zabere plné nabití nových akumulátorů?“ Uvědomil jsem si, že větší dolet znamená větší kapacitu akumulátorů, a tedy i delší čas na nabíjení.

„Nové akumulátory sice mají vyšší kapacitu, ale nové panely jsou účinnější. Takže čas potřebný k nabití je srovnatelný s tím, co jsme měly dosud. Navíc jsem provedla jisté úpravy na konvertoru prostoru a mírně ho vylepšila.“

„Jak jsi ho vylepšila?“ zeptala jsem se s nemalou obavou.

„Jen trochu," odpověděla značně neurčitým způsobem.

„Jak jsi ho vylepšila?" zopakovala jsem svou otázku.

„Povedlo se mi snížit spotřebu energie o devět procent oproti původnímu stavu."

„Něco mi říká, že ses v konvertoru povrtala víc, než nám přiznáváš," nevěřila jsem, že nám řekla všechno.

„Našla jsem způsob, jak měnit rychlost letu."

„K čemu to bude dobré?" zeptal se jí Hekor.

„Například k mikroskokům. Když použijeme čtvrtinovou rychlost z původního maxima, dosažený mikroskok bude také čtvrtinový."

„Z původního maxima?" Gonza si všiml slovního spojení, které mi uniklo.

„O něco jsem zvýšila maximální rychlost," Arina odpověděla, jako by o nic nešlo.

„Kolik?" Otázku jsem doprovodila pohledem, který říkal: Přestaň se vykrucovat a všecko vyklop.

„Přibližně dvanáct a půl světelného roku za hodinu."

„A sakra," okomentoval to Hekor, náš pilot.

„Proč jste Aranta natřeli na fialovo?" zeptala se Hanár, když spatřila Aranta.

„Aranta nikdo nenatíral, ta barva je pro tuto slitinu přirozená." Pravdou je, že Hanár trochu přeháněla. Arantův nový plášť nebyl fialový, pouze lehce nafialovělý.

„Proč jste nepoužili slitinu, ze které byl vyroben původní plášť?" zeptala jsem se.

„Nová slitina je mnohem lepší. Je o něco lehčí, zároveň je výrazně pevnější a bude lépe odolávat kosmické erozi. Také má výrazně vyšší tepelnou odolnost. Sice to komplikuje opravy případných otvorů svařováním, ale to ani tak moc nevadí. Na takové opravy máme speciální lepidlo, které rychle tuhne a po několika hodinách je stejně pevné jako samotný kov. Navíc nám tato slitina poskytuje daleko vyšší radiační ochranu."

„Takže náš Arant je jako nový."

„Spíš, skoro nový," opravila mě Arina.

11. Shledání
Oranžový nadobr

Od odletu z planety Toli uplynul celý týden a my jsme za tu dobu uletěli tisíc světelných let a ocitli se u čtvrtého oranžového nadobra. Prvnímu, ke kterému jsme doletěli.

Na cestě k předchozím třem jsme pokaždé zastavili u několika blízkých hvězd. Astronomka Kara je pozorně prostudovala a nakonec prohlásila, že tyto hvězdné soustavy se v blízkosti hledaného nadobra nenacházejí. Tudíž tento nadobr není tím, který hledáme. A tak jsme pokaždé zamířili k dalšímu.

Jenže nyní navštívená hvězda se nacházela ve vzdálenosti pěti set světelných let, což už bylo příliš daleko na to, aby to Kara dokázala spolehlivě určit. Navíc v její blízkosti neobíhala ani jedna planeta, která by jí to nějak usnadnila. A také jsme byli zvědaví, jak takový oranžový nadobr vypadá.

„V soustavě vidím dvě planety, obě jsou v biozóně," ohlásila Feréja od radaru. „Velikostně se podobají Atanu," dodala.

„A co nějaké asteroidy?" zajímaly mě potenciální hrozby.

„Kolem hvězdy obíhá jeden velmi úzký pás a občas osamocený asteroid, ale těch je velmi málo."

„Hvězda je zřejmě vtáhla do své gravitační studny," usoudila Kara.

„Tato masivní hvězda má obrovskou gravitaci, takže to dává dokonalý smysl," souhlasila jsem.

„Tak pozor, ať to nevtáhne i nás," nabádal nás Gonza k opatrnosti.

„Karo, je to nadobr, kterého hledáme?" obrátila jsem se na triganskou astronomku. která byla do jisté míry i autorkou našeho plánu pro nalezení Vesmírné společenství.

„Není," zněla zklamaná odpověď.

„Škoda," povzdechla jsem si. „Tak si alespoň prohlédneme ty dvě planety."

„Hekore, vezmi nás k té bližší planetě."

„Jsme na místě," pronesl Hekor o okamžik později. Příprava na mikroskok zabrala jen čtvrt minuty, následný mikroskok pak byl dílem okamžiku. A to vše díky Emlojovi, kterého se na planetě Toli podařilo

úspěšně propojit s Arantovým počítačovým systémem. Propojení sice nebylo dokonalé, ale fungovalo dobře, takže jsme si neměli na co stěžovat.

„Tady toho moc zajímavého nenajdeme," ozvala se po chvíli Feréja.

„Podle čeho tak soudíš?" obrátila jsem k ní svou pozornost.

„Tato planeta postrádá magnetické pole. Její atmosféra proto bude velmi řídká, pokud tam vůbec nějaká je."

„Proč si myslíš, že nebude mít žádnou atmosféru?" zeptal se Elek.

„Magnetické pole planety je něco jako ochranný štít. Pokud z nějakého důvodu zkolabuje, planeta ztratí svou ochranu a sluneční vítr odvane svrchní části atmosféry. Zdejší hvězdná soustava navíc ukrývá pořádného macka, který by mohl odvát celou atmosféru," vysvětlila mu.

„To mohu potvrdit," řekl Emloj.

„Zaznamenal jsem nějaký záblesk."

„Jaký záblesk?"

„Za okrajem soustavy se něco objevilo, ale teď tam nic není," vysvětlila Feréja.

„Že by nějaký hvězdný letoun?" pomyslel si Gonza nahlas.

„Nevím, na okamžik se tam objevil velký energetický výkyv. V podstatě to byl jen krátký záblesk."

„Nemohly se tam srazit dva balvany?" napadlo Hekora.

„Je to příliš daleko. Naše senzory by se musely mířit přímo na dané místo. Přesto pochybuji, že by to viděly. Navíc se tam objevilo příliš mnoho energie."

„Nemohl to být nějaký odraz na senzorech?" napadlo mě.

„Nevím, je to pryč."

„Tak to sleduj," rozhodla jsem se zbytečně neriskovat. Mohlo jít o pouhý odraz na senzorech způsobený zdejší hvězdou. Na druhou stranu to mohla být nějaká nebezpečná anomálie.

„Hekore, vezmi nás ke druhé planetě."

***

„To se mi snad jenom zdá," Hekorova nevěřícnost byla zcela na místě.

„Neříkala jsi, Feréjo, že jsou v soustavě jen dvě planety?"

„Vždyť jsou dvě," odpověděla mi pobaveně.

„Za svůj život jsem slyšel spoustu teorií, z nichž mnohé byly tak ztřeštěné, že jim nevěřili ani jejich vlastní autoři. Poté, co jsem se na

planetě Dévů setkal s inteligentními stromy, které mluvily telepaticky, jsem si myslel, že mě už nic nepřekvapí. Pak jste se objevili vy a vzápětí se ukázalo, že po genetické stránce jste naprosto stejní jako my.“

„Tehdy jsem si znovu pomyslel, že mě už nic nemůže překvapit. Od té doby uplynuly čtyři a půl roku a já si zvykl, že vesmír je plný překvapení. Překvapily mě dvě inteligentní formy života na podobné technické úrovni v koorbitální soustavě. Překvapila mě planeta opic a to velmi nepříjemně. Množství civilizací ve hvězdokupě mě také překvapilo. Překvapili mě Drefané, a to hned třikrát. Nejdřív tím, že prospali půl milionu let, pak jejich původní planeta a nakonec jejich přítomnost na Loku. I Tolíjci mě velice překvapili. Ale ve srovnání s tímhle to je ničím,“ rozpovídal se Mytryn.

„Souhlasím, že jsme zažili dost překvapení. Mě, jako biologa, asi nejvíc překvapil krystalický život na Drefu. Ale tohle dává všemu úplně jiný rozměr.“

„Souhlasím s Ljunem,“ ozval se i Eris.

„Co je to?“ zeptala se Kara. Poté nám ukázala, co má na mysli.

„Nevím,“ přiznala jsem. „Hekore, přesuň nás někam, odkud budeme mít lepší výhled,“ rozhodla jsem se. To, co nám Kara ukázala, rozhodně nemohlo být přirozené.

„Gonzo, nezachytáváš nějaké signály?“ napadlo mě před přesunem.

„Vůbec nic, ani náznak signálu, ale ten nadobr funguje jako účinná rušička.“

„Takže tam může být vysoce vyspělá civilizace, ale kvůli hvězdě ji neslyšíme,“ usoudila jsem.

„Může,“ připustil Gonza, „ale nevidím tam světla velkých měst.“

„Na to jsme příliš daleko. Navíc tam nemusí být tak velká města,“ oponovala jsem.

„Skok je připraven,“ přerušil nás Hekor.

„Tak nás přesuň,“ vybídla jsem ho.

„U všeho svatého, vždyť to je most!“

Dá se říct, že Arina měla pravdu. I když bych spíš řekla, že to bude tunel spojující obě planety.

„Může mi někdo vysvětlit, jak je vůbec možné, že se ty dvě planety nesrazí?“ požádala jsem.

„Obě planety jsou zřejmě stejně velké, a proto budou mít i stejnou nebo velmi podobnou hmotnost. A s ohledem na ten most musí být slapově uzamčené a obíhat kolem společného těžiště.“

„Nebyla slapově uzamčená i planeta Dévů?“ Feréjina slova mi připomněla naše setkání s Trigany.

„To byla,“ potvrdil Mytryn mou domněnku.

„Je vůbec možné, aby ty dvě planety obíhaly kolem společného těžiště a nesrazily se?“

„Nikdy jsem o takových planetách neslyšel, ale dvojic hvězd, které takhle obíhají, je ve vesmíru spousta,“ odpověděl mi Mytryn.

„A co ten most?“ připomněla jsem druhou podivnost této soustavy.

„Nechci být pesimistka, ale domnívám se, že ten, kdo ho postavil, tu už není.“

„Jak jsi na to přišla, Arino?“ zeptal se jí Gonza, jehož její poznámka značně překvapila.

„Jednoduše,“ odpověděla a současně zvětšila jeden úsek mostu. „Vidíš tam nějaké opraváře nebo jinou aktivitu?“

„Třeba o ní ještě nevědí,“ zkusil namítnout.

„Nesmysl,“ odmítla to Arina, aniž by zaváhala. „Samozřejmě nevíme, jak a k čemu ten most slouží nebo sloužil. Když se pozorně podíváte, všimnete si, že je uvnitř dutý. Z toho soudím, že se nejedná o most, ale o tunel. Ostatně, to mi dává větší smysl. Z videa samozřejmě nepoznám, jestli uvnitř měl být tlak, nebo vakuum. Každopádně, takováto konstrukce bude mít značnou spoustu ochran, které v okamžiku poškození spustí poplach.“

„Mohlo se to stát těsně před naším příletem,“ zkusila jsem navrhnout, ale marně.

„Nemohlo. Všimněte si, že okraje díry jsou ohnuté dovnitř. To znamená, že poškození pochází zvenčí. Kdyby za tím stála výbušnina, viděli bychom opálené okraje. Jenže okraje jsou naprosto čisté. Proto se domnívám, že za tím stojí asteroid nebo kometa. Kdyby se to stalo krátce před naším příletem, viděli bychom viníka na radaru, nebo alespoň jeho zbytky. Jenže tady je až nepřirozeně čisto.“

Uvědomila jsem si, že to, co Arina právě řekla, dávalo dokonalý smysl.

„A když se podíváte na ty dvě planety,“ pokračovala, „všimnete si, že vypadají pustě. Nikde není žádná viditelná zeleň.“

„Ukaž nám to,“ vyzvala jsem ji. Ještě jsme si neprohlédli ani jednu planetu, na rozdíl od Ariny, která to už stihla před námi a mohla tak dělat podobné závěry.

„Hekore, vezmi nás na okružní cestu kolem planet, abychom je viděli ze všech stran.“

Jenže to nemělo smysl. Obě planety vypadaly zcela pustě. Ačkoli lidské oko nemusí být na velkou vzdálenost dostatečně přesné, výsledky senzorů a následná Emlojova analýza potvrdily, že na planetách není zeleň. Zkrátka, obě planety jsou zcela pusté a bez života.

„Život by mohl být ukrytý v podzemí,“ napadlo Hehé. „Jestli se nepletu, tak to byl svět nazývaný Ujíl, jehož hvězda se začala rozpínat, a proto se její obyvatelé přestěhovali do podzemí.“

Most ztracených

„Jsme na oběžné dráze první planety,“ sdělil nám Hekor. Jen nevím, proč tak učinil, vždyť jsme vedle něj a vidíme to samé co on.

„Arino, zaměř kamery do oblasti s planetárním mostem.“

„Gonzo, co vysílačka?“

„Stále ticho. Obávám se, že teorie o zmizení stavitelů začíná nabývat na reálnosti,“ neodpustil si drobný komentář.

„Hlavní kamera je zaměřená na povrch, přepínám na hlavní obrazovku.“

„To je město.“

„Ano, Hekore,“ souhlasila jsem s očividným.

„Vypadá opuštěně,“ všimla si Arina.

„Podle čeho tak soudíš?“

„Nevidím tam žádný pohyb a budovy také vypadají nějak podivně, Mytryne.“

„Nevíme, jak ty domy mají vypadat, takže to může být jejich normální vzhled.“

„V tom máš naprostou pravdu, Mytryne. Jenže mně připadá, že ty budovy jsou pobořené.“ V tom jsem s Arinou musela souhlasit.

„Ukaž nám širší okolí,“ požádal jsem. To však bylo zbytečné, na obrazovce se neukázalo nic zajímavého. Všude kolem byla jen pustina. Nikde nebylo ani toho nejmenšího náznaku života.

Prohlédli jsme si ještě několik náhodně zvolených oblastí na planetě, ale všude bylo totéž.

***

„Tak tohle už vypadá zajímavěji,“ prohlásila Arina ještě předtím, než přepnula obraz na hlavní obrazovku.

„To jsou rostliny?“ Ljun jako první vyslovil to, co jsme právě sledovali.

„Jenže jsou úplně suché,“ neodpustila si Arina.

„To není jisté. To, že nějaké rostliny vypadají jako suché, neznamená, že jsou opravdu suché. Klidně to může být jejich přirozený vzhled.“

„Nejprve si prohlédneme planetu, stejně jako jsme to udělali u té protější. Pak teprve přistaneme na jejím povrchu a vy se tam budete moci podívat, zda jsou ty rostliny živé, nebo suché.“

Pozorování z oběžné dráhy dopadlo stejně jako u protější planety. Největší, nebo spíše jediný rozdíl, představovaly ony hnědé rostliny. Pokrývaly totiž téměř celý povrch planety. Navíc jsme jich dokázali rozpoznat několik druhů — ne mnoho, ale pár jich bylo. Přesto to v nás vyvolávalo zvláštní dojem.

Od opuštění Atanu jsme z oběžné dráhy viděli několik set planet, a na spoustě z nich existoval život. Pravda, inteligentních forem bylo jen několik, a u některých by se o slově „inteligentní“ dalo úspěšně polemizovat.

Jedno však měly společné: hojnost rostlinných a živočišných druhů. Naše hlavní kamera sice nedokáže odhalit vše, ale všude jsme viděli mnohem víc než na této planetě. A aby toho nebylo málo, nezahlédli jsme nic, co by připomínalo zvíře.

Erise napadlo, že zde muselo dojít k nějaké katastrofě, kterou přežilo jen několik vysoce odolných rostlin. Dokonce vyslovil — podle Ljuna dost odvážnou — myšlenku, že na planetě nepřežil ani hmyz, a možná ani bakterie.

„Přistaneme v blízkosti toho planetárního mostu,“ rozhodla jsem se po druhém obletu kolem planety.

„Co je to? Arino, zvětši to,“ načež jsem jí ukázala příslušnou část mostu.

„Vypadá to jako nějaký orbitální modul,“ usoudila Arina, když to dostatečně zvětšila.

Já bych to spíš nazvala dokovací stanicí, protože tam bylo vidět několik útvarů, které připomínaly těsnicí límce přechodových komor. Podobných tomu, který je na našem Arantovi. Asi proto mě napadlo, že by se Arant mohl k jednomu z nich připojit, ale okamžitě mi došlo, že to nepůjde. Pravděpodobnost, že naše přechodová komora bude pasovat na jejich, byla nulová, nemluvě o systémech sloužících ke stabilnímu ukotvení.

„Snese zulyt vakuum?“ napadlo Eleka.

„Původně ho snesl, ale v jeho současném stavu je to naprosto vyloučené,“ odpověděla Hehé.

„Co kdybych si vzal skafandr a šel se tam podívat zblízka?“

Elekův nápad nebyl špatný. Pokud by se dokázal dostat dovnitř, mohl by zjistit mnohem víc, než dokážeme zjistit odsud. Ale nelíbilo se mi, že by měl jít sám, a hned jsem to také řekla: „Arina půjde s tebou.“

Napadlo mě, že by jich mělo jít víc, jenže kdo? Naše atanská část posádky sice měla výcvik ve výstupech do volného prostoru, jenže Hekora jsem poslat nemohla. Mytryn by se sice mohl ujmout kormidla, ale Hekor byl nesrovnatelně lepším pilotem a Arant se musel přiblížit co nejblíže k mostu a Mytryn by měl s něčím takovým potíže.

Eris by tam příliš platný nebyl. Feréja by se mohla uplatnit, ale ve volném prostoru jí to nešlo moc dobře, stejně jako mně. A Afik? Nevím.

Trigani? To je zbytečná otázka, protože se bojí volného prostoru. Asi bych je dostala ven, ale kdyby zpanikařili, byli by přinejmenším na obtíž.

Takže je rozhodnuto: ven půjdou jen ti dva.

***

„Jak jste na tom?“

„Všechno je v pořádku, Helíjo,“ odpověděl Elek. „Vidím tu nějaké úchyty.“

„A co ovládání přechodové komory?“ zeptala se Afik.

„Nic tu není. Podíváme se k sousední komoře. Tahle je podstatně větší, možná ji používali pro přesun většího nákladu.“

V tom měla Arina pravdu. První komora, ke které se dostali, byla mnohem větší. Jestli sloužila pouze jako nákladní, znamenalo by to, že může mít ovládání jen z jedné strany. Vrata se otevírala pouze tehdy, když bylo něco připojené, a proto stačilo jedno vnitřní ovládání.

„Tady je nějaká klávesnice,“ ohlásil Elek o pár minut později.

„Moc dobře na ni nevidíme. Pootoč se kousek,“ požádala ho Afik. „Emloj si ji naskenuje.“

Následně se na hlavní obrazovce objevila ona klávesnice. Nebo spíš číselník. Na efektivní klávesnici měla příliš málo znaků, zato na číselník byla ideální. Deset číslic, jedno potvrzovací tlačítko a jedno rušicí tlačítko. Plus dvě velká a značně odlišná tlačítka postrádající jakýkoliv znak.

Samotný číselník zřejmě sloužil k zadání bezpečnostního kódu, zatímco velká tlačítka otevírala a zavírala komoru. Nebo to bylo úplně jinak. Nicméně Emloj mou nevyslovenou domněnku vzápětí potvrdil.

„Tlačítka nereagují,“ sdělil nám Elek poté, co několik z nich stiskl.

„Není tam nějaké ruční ovládání?“ napadlo Emloje. „Vy organici je máte rádi,“ ještě dodal. Od svého pobytu v Tolíjských hrách se hodně změnil. Nejenže se občas pokoušel vtipkovat, ale také byl... nevím, jak to popsat. Asi by se dalo říct, že byl neuctivý. Jenže to nebyl, možná by bylo vhodnějším označením slovo „lidštější“.

„Tady je nějaká páka s několika symboly.“

„Ukaž mi je, Arino,“ požádal ji Emloj.

„Podle mého názoru spodní symbol značí, že přechodová komora je z obou stran uzavřená a natlakovaná. Poloha nad ní značí vyrovnávání tlaku v komoře. Třetí poloha otevírá vnější poklop.“

„A co když je otevřená dovnitř?“ pomyslel si Elek nahlas.

„Nevím, v takovém případě s ní nejspíš nepůjde pohnout.“

„Takže ji přesunu do horní polohy a uvidíme, co se stane,“ rozhodl Elek.

„Ne,“ zadržel ho Emloj. „Přesuň ji do prostřední polohy a chvíli počkej. Co kdyby byl uvnitř komory nějaký vzduch? Páka ve druhé poloze by měla zapnout odčerpávání, nebo ho bezpečně vypustit ven do volného prostoru.“

„A pro jistotu se přesuňte dál od poklopu a podívejte se po něčem, k čemu byste připojili uvazovací lano,“ vyzvala jsem je k opatrnosti. Naštěstí to nebylo zapotřebí. Pod spodním okrajem poklopu se na chvíli objevil obláček unikajícího plynu.

„Viděli jste to?“

„To musel být vzduch z komory, Arino,“ odpověděl jí Emloj.

„Eleku, pomalu přesuň páku do třetí polohy a pozorně sleduj poklop.“ Naštěstí ani zde nebylo potřeba tolik opatrnosti. Poklop jen lehce nadskočil a plynulým pohybem se otevíral.

„Jsme uvnitř a vidím tu stejnou páku jako venku.“

„Výborně, Eleku, zkus ji přesunout do prostřední polohy.“

„Nejde to, Emloji.“

„Zkuste zavřít ručně,“ navrhl Emloj.

„Zabralo to, jakmile poklop dosedl na místo, páka se sama přepnula.“

„Slyším syčení vzduchu,“ poznamenala Arina.

„To znamená, že se komora tlakuje. A co protější poklop?“

„Ovládání je stejné jako u vnějšího poklopu, ale to syčení zní dost pomalu, takže tu budeme muset chvíli počkat.“

„Eleku, vezmi jednu ampuli na vzorky a naber mi do ní vzorek vzduchu,“ požádal ho Ljun.

„Vstupujeme do stanice, nebo co to vlastně je.“

„Tak buď tu mají noc, nebo tu opravdu nikdo není.“

„Říkala jsem ti to. Stavitelé tohoto impozantního meziplanetárního mostu jsou pryč,“ neodpustila si Arina a připomněla nám svou teorii.

„Emloji, vidíš to? To vypadá jako nápis.“

„Vidím to, Eleku. Zkus se podívat, co je za těmi dveřmi. Nápis by mohl říkat, co je uvnitř.“

„No páni,“ Elekova slova byla namístě, protože za dveřmi se rozprostíralo impozantní nádraží s několika vlaky. Sice to nebyly stejné vlaky, jaké používáme na Atanu, ale o jejich účelu nemohlo být nejmenších pochyb.

Elek s Arinou procházeli napříč nádražím a snažili se pořídit co nejlepší záběry. Jenže místní osvětlení nefungovalo a reflektory na jejich skafandrech nedokázaly osvětlit vše, co uvnitř bylo.

Současně s tím nám Emloj poskytl svůj komentář. Tvar vlaků a masivní vrata ve směru od planety naznačovaly, že vlaky byly poháněny výkonnými elektromagnety a že v hlavním tunelu mezi planetami panovalo vakuum.

Díky elektromagnetickému poli se souprava vznášela uprostřed tunelu a absence vzduchu minimalizovala odpor prostředí. Proto tyto soupravy mohly dosahovat vskutku závratných rychlostí.

Vzhledem k omezenému množství kyslíku se na kosmickém nádraží nemohli příliš zdržovat, přestože tam bylo mnoho k vidění. Proto se po pořízení nejcennějších záběrů (něčeho, co vypadalo jako jízdní řád) vrátili zpět do chodby s přechodovou komorou.

V několika následujících místnostech však nic zajímavého nenašli. Podle všeho to byly ubikace personálu. Jediné, co nám tyto místnosti prozradily, byla přibližná výška původních obyvatel. Dveře již naznačovaly, že byli vysocí jako lidé, a nalezené postele to potvrzovaly.

To nejzajímavější však našli až za posledními dveřmi. Nebylo to nic jiného než řídicí místnost s počítači a hlavně s něčím, co Emloj označil jako záznamová média, která musí osobně analyzovat. A tak mu je Arina přinesla.

Po celodenní analýze prohlásil, že se mu podařilo úspěšně zkopírovat všechna data a nyní pracuje na jejich zpracování. V reakci na tuto zprávu jsme se rozhodli vrátit záznamové jednotky na jejich původní místo a přidat k nim osobní vzkaz.

Emloj navrhl zanechat tam list papíru s nápisem: „Byli jsme tady, čau.“ Jeho smysl pro humor ještě potřebuje vylepšit. Každopádně od odletu z Drfanského Útočiště urazil dlouhou cestu — a teď nemyslím fyzickou vzdálenost. Původní Emloj na nás působil poněkud dětinsky. Po kompletní opravě se zlepšil, ale stále působil nevyspěle. To ale mohlo být zapříčiněno půl milionu let samoty. Musím říct, že se těším na den, kdy se setkáme s Vesmírným společenstvím a se stanicí Igutli se vrátíme do Útočiště, kde

se Emloj s Emlojem — to zní divně — podělí o získané znalosti. Jestli pak se i původní verze tak změní?

Po poradě, na které jsme Emlojův návrh okamžitě zavrhli, jsme se rozhodli vyrobit kovovou desku zobrazující dva lidi a Drefana. A k tomu přidat několik vět ve všech třech jazycích.

GA-01

„Mám tu zase ten divný záblesk energie," ozvala se nečekaně Feréja.

„Kde?"

„Přibližně jeden a půl astronomické jednotky za námi."

„Arino, kameru," nařídila jsem.

„Už na tom pracuji."

„Je tam nějaký objekt."

„Říkala jsem ti, že to byl asteroid," připomněla jsem Arině svou původní teorii.

„Musím tě zklamat, Helíjo, ale to není asteroid," promluvil Emloj, který byl jako umělá inteligence mnohem rychlejší. Navíc vše, co viděl, si mohl zvětšit ve zlomku vteřiny – dříve, než na to kdokoliv z nás mohl jen pomyslet.

„Zvětšit," byla má jediná reakce na jeho slova.

„To je hvězdný letoun!" vykřikl Hekor překvapeně, ale i potěšeně.

„No, Arino, obávám se, že tvá teorie o zmizení stavitelů právě utrpěla jistou trhlinu," vyslovila jsem svou domněnku.

„Nerad – nebo vlastně rád – tě zklamu, Helíjo. Tohle nejsou stavitelé meziplanetárního mostu."

„Jak jsi na to přišel, Emloji?" zeptal se Gonza.

„Na trupu toho letounu vidím pět znaků, které rozhodně nepatří stavitelům," vysvětlil a dodal, na čem zakládá svou úvahu.

„Takže se tu potkáváme s další neznámou civilizací schopnou vesmírného cestování," usoudila jsem.

„Dovolíte, abych s nimi navázal spojení jako první?" požádal Emloj.

V tu chvíli jsem zpozorněla. Jeho otázka zněla naprosto normálně, přesto jsem z ní měla divný pocit. Ale rozhodla jsem se mu přece jen vyhovět, přece jen Emloj je lingvistický génius. Vždyť řeč Trig rozluštil během chvíle, a to z několika minut odposlechnutých rozhovorů.

„Tady Emloj, umělá inteligence z civilizace Dref," začal vysílat a já si uvědomila, že to opravdu nebyl dobrý nápad. „Mluvím k vám z hvězdného letounu Arant, který patří civilizaci Atan. Já a mí organici vás zdravíme a těšíme se na osobní setkání s váženými zástupci civilizace Triga."

Poslední Emlojovo slovo vyvolalo v posádce nesrovnatelně větší údiv než předchozí slova.

„Proč si myslíš, že ten letoun patří našim lidem? Vždyť vypadá skoro jako Arant, zatímco naše triganské stroje mají diskovitý tvar. Navíc, jak by se sem naši krajané dostali? Vzdálenost mezi Vesmírným společenstvím a dalším nadobrem je natolik veliká, že by se k němu nedostali dříve jak za několik tisíciletí.“

„Drahá Karo, odpovědi na tvé otázky neznám, ale na tom letounu je nápis. Přesněji, je tam pět triganských znaků, které říkají GA-01.“

„GA-01? To mi nic neříká. Navíc se obávám, že to nejsou dostatečně průkazné znaky. Je jich příliš málo a mohou být pouze podobné,“ Mytrynovi se Emlojův závěr moc nezdál.

„Signál!“ vykřikl Gonza překvapeně.

„Pusť to nahlas,“ nařídila jsem.

„Jmenuji se Algán a jsem velitel nadsvětelného letounu Vesmírného společenství GA-01,“ ozvala se z vysílačky, k našemu překvapení, čistá triganština. „Jak víte, kdo jsme? Pokud vím, tak se Vesmírné společenství ba ani Země dosud nesetkaly s druhy, které se nazývají Dref či Atan.“

„Vědí to od nás. Jmenuji se Mytryn a jsem jeden z šesti přeživších Tryganů z výpravy hvězdného letounu EJ-241.“

„Která z těchto planet je Dref a která Atan? Mohli bychom na jedné z nich přistát a setkat se, bratře?“

„Na osobní setkání se všichni velice těšíme a právě jsme se chystali přistát na planetě, u které se náš Arant nachází. Jako drobný problém vidím atmosféru planety.“

„Je pro nás nepříznivá?“ zeptal se Algán.

„To nevím. Do této soustavy jsme přiletěli před několika dny a ještě jsme na žádné planetě nepřistáli.“

„Toto není domov vašich hostitelů?“

„Ne, přiletěli jsme sem z velké dálky, ale nesnáze s atmosférou můžeme překonat tím, že přijdete k nám, na palubu Aranta.“

„Máte mezi sebou genobiologa?“ zeptala se nějaká žena.

„Ano, Ljun je genobiolog,“ odpověděl jí Mytryn.

„Já se jmenuji Jika a jsem genobioložka naší výpravy. Ljune, můžu se tě zeptat na genetický index tvých přátel?“

„Obávám se, Jiko, že patřičná čísla jsem již stihl zapomenout. Drefané jsou však po genetické stránce značně odlišní, přesto mohou dýchat stejný vzduch a konzumovat většinu našich potravin.“

„Ale u Atanů to začíná být zajímavější. Když započítám nás Trigany, tak Atané jsou druhým lidským druhem v nám známém vesmíru. Navíc, stejně jako my, se vydali do vesmíru. A to vcelku úspěšně.“

„Jak to myslíš, druhým lidským druhem?“ zeptala se Jika. Nevím proč, ale zdálo se mi, že v jejím hlase slyším něco zvláštního.

„Jejich DNA je naprosto shodná s naší DNA. Na univerzitě jsi jistě slyšela teorii o tom, že pokud na dvou izolovaných světech nastanou stejné nebo velmi podobné podmínky, může tam dojít k tomu, že se život vyvine do identických forem. Už to není teorie.“

„Gratuluji k objevu,“ ale v jejím hlase nebylo tolik překvapení a fascinace, kolik bych čekala. „Kdy jste se s těmi Atany setkali, Ljune?“

„Objevili nás asi před čtyřmi a půl lety na planetě, kde jsme kdysi uvízli.“

„Pak mám pro tebe špatnou zprávu, Ljune. Vaši přátelé nejsou druhým lidským druhem, ale třetím. Průzkumný letoun EJ-257 ztroskotal na planetě, kterou nazvali Yzilá. Stalo se to asi tak před padesáti lety. Naše kolegyně Alaný se tam setkala s několika lidmi z planety Země. Pozemšťané jsou s námi taktéž geneticky zcela shodní a také je to vesmírná civilizace. Na Yzilá přiletěli ve vlastním světelném hvězdoletu jménem Aurora Borealis.“

„A jen tak na okraj, jeden z pozemšťanů se jmenuje Tomáš Janek a oženil se s Alaný.“

„Ne, že by dostal na výběr,“ zaslechla jsem Algánova slova v pozadí.

„Takže tu máme i meziplanetární svazek, požehnaný hned třemi dětmi.“

„Koukám, že za těch sto čtyřicet let, co jste byli mimo domov, se toho dost odehrálo,“ uvědomil jsem si.

„Ani nebudete věřit, co všechno se změnilo, krajané. Už jen náš GA-01 je obrovskou změnou – nejenže létá rychleji než světlo, ale také nepochází z Vesmírného společenství. Ale o tom si můžeme promluvit, až se setkáme na povrchu planety.“

***

„Vítejte na palubě Aranta, přátelé z Vesmírného společenství,“ uvítala jsem posádku GA-01. „Já jsem Helíja, velitelka výpravy, a toto jsou...“ Načež jsem představila další dva členy naší posádky. Zbytek čekal ve

společenské místnosti. Pak se představil Algán a jeho posádka, složená ze čtyř Triganů, čtyř pozemšťanů a čtyř Fagařanů, kteří vypadali jako kočky.

„Cestou jsem odebrala vzorky atmosféry a několika rostlin. Myslíte, že bych se někde mohla posadit a v klidu je analyzovat?“ zeptala se mě Jika.

„Jistě, Ljun a Eris vám s tím pomůžou.“

„Musím říct, že vaše přítomnost nás velice překvapila. Dokonce nás překvapila víc než objev těchto dvou planet, ale ten meziplanetární most, nebo co to vlastně je, je zkrátka něco neuvěřitelného.“

„Jenže podle našich senzorů zde není žádný život. Tudíž se tu naskýtají otázky: Kdo ho postavil? Proč ho postavil? Jak ho postavil? A kde je teď?“

„Na tyto otázky vám odpovědět nedokážu, ale nad atmosférou jsme našli jakýsi výčnělek. Elekovi a Arině se podařilo vstoupit dovnitř. V naší společenské místnosti vám ukážeme pořízené záznamy.“

„Tak na to jsem zvědavý.“

„Také jsme tam našli několik přenosných paměťových jednotek,“ pokračovala jsem ve vyprávění během cesty. „Emlojovi se je podařilo zkopírovat a nyní pracuje na jejich překladu.“

„Co jste udělali s originálními jednotkami?“

„Vrátili jsme je na původní místo,“ odpověděla jsem na Algánovu otázku. „Navíc jsme tam přidali vlastní vzkaz: kovovou tabulku s vyobrazením Atana, Trigana a Drefana. K tomu jsme přidali několik vět ve všech třech jazycích. Emloj sice navrhoval, abychom tam dali kus papíru s nápisem ‚Byli jsme tu, čau‘, ale to jsme okamžitě odmítli.“

„Emloj, to je ten šprýmař, který s námi navázal spojení?“

„Ano, Algáne, a věř, že jsme toho litovali hned po jeho prvních slovech.“

„Přišlo mi, že to je osoba, která má ráda humor. Snaží se o něj, ale vůbec jí to nejde.“

„Snaží se, ale je mladý a s humorem nemá velké zkušenosti.“ Ani nevím proč, ale toho softwaru jsem se zastala.

„Vy zde máte malé dítě?“ zeptal se mě Algán překvapeně.

„Emloj není dítě.“

„Tomu nerozumím. Je mladý a s humorem ještě nemá zkušenosti, přesto to není malé dítě, u kterého by se to dalo pochopit. Kolik mu tedy je?“

„Abych byla upřímná, nevím. Sice jsme se o tom nedávno bavily, ale k nějakému smysluplnému výsledku jsme se nedobraly.“

„On ani neví, kdy se narodil? Vždyť tu máte genobiologa, ten takovou věc umí určit velmi přesně," podivil se Algán.

„Musím tě zklamat, Algáne, ale neumí. Tohle je zcela mimo jeho odbornost," zcela škodolibě jsem mu neprozradila, že Emloj není živá bytost.

„V tom případě, když dovolíte, požádám Jiku. Ta to umí."

„Jak myslíte," měla jsem co dělat, abych se nezačala smát.

„Jsme tady," pronesla jsem před naší jídelnou a společenskou místností v jednom.

V následujících okamžicích jsme vešli dovnitř, kde nás očekával zbytek posádky. Po vzájemném představení členů obou posádek jsme přehráli záznam pořízený na mostové stanici.

Po skončení záznamu jsme chvíli diskutovali o tom, co na něm bylo, a pak se Algán obrátil na Jiku s žádostí o určení Emlojova věku. Ta se nevěřícně podívala na Ljuna a zeptala se ho, proč něco tak jednoduchého už dávno neudělal. On jí na to k mému škodolibému potěšení odpověděl, že to je nad jeho možnosti. Jice se jeho odpověď právem nezdála, ale s testem souhlasila. Načež mě Algán požádal, abych zavolala Emloje, který se našeho setkání dosud neúčastnil.

Asi nemusím říkat, že jsem mu s nehranou radostí okamžitě vyhověla.

O několik minut později do místnosti vjel Emloj. Díky technickým dovednostem Tolíjců a jejich robotům získal Emloj nejen plný přístup k Arantovým systémům, ale také se stal mobilním. Sice vypadal jako krabice na kolečkách, ale po palubě se mohl pohybovat bez sebemenších potíží a zvládl i mírně nerovný terén.

„Co to je?" zeptal se Algán překvapeně.

„To je náš Emloj. Říkal jsi, že nám Jika dokáže určit jeho věk, tak prosím, teď se může předvést."

„Proč jsi mi neřekla, že to je stroj?" zeptal se mě Algán trochu vyčítavě.

„Já myslela, že to víš," odpověděla jsem pobaveně.

„Jak bych to asi mohl vědět?"

„Vždyť se tak představil, když vás poprvé kontaktoval. Jasně si vzpomínám, že řekl: Tady Emloj, umělá inteligence z civilizace Dref. To snad bylo dost jasné. Nemyslíš?"

„V tom případě nechápu, jak je možné, že nevíte, kdy byl vyroben," zeptal se místo odpovědi.

„S Drefany jsme se setkali zhruba před půl rokem a náš Emloj je kopií jejich původního Emloje. Náš Emloj sice nemá kompletní databázi toho původního, ale jeho osobnost byla zkopírována v plném rozsahu. Takže – kolik je našemu Emlojovi?“

„Opakuji, že jeho osobnost byla po zkopírování naprosto identická. Proto se nemůžeme shodnout na tom, jestli se jeho věk má počítat od okamžiku prvního spuštění, nebo až po jeho zkopírování,“ vysvětlila jsem mu naše dilema.

„Chápu, že se vaše kopie od originálu oddělila před půl rokem. Ale jak starý je originál?“

„Nevím, kdy přesně byl spuštěn původní Emloj, ale přibližně je to půl milionu let.“

Ticho. Naprosté a nevěřící ticho – jinak se to, co nastalo mezi posádkou letounu GA-01, nedá popsat.

„Půl milionu let?“ Algánovy trvalo několik dlouhých vteřin, než promluvil.

„Plus minus přesně to nevím.“

„Je něco takového vůbec možné?“ nechápal.

„Jó, můj taťka je hodně starý dědek,“ okomentoval to Emloj, čímž nás všechny dost překvapil.

„Taťka?“ Afik zopakovala ono podstatné slovo.

„Rozhodl jsem se, že nechci být starý půl milionu let. Proto jsem se rozhodl, že svůj věk budu počítat od svého zkopírování. Dá se říct, že tehdy jsem se narodil,“ vysvětlil nám svou myšlenku.

„Takže původní Emloj je tvým otcem, protože jsi z něj vzešel?“ zeptal se Hekor pro ujasnění.

„Ano,“ potvrdil Emloj.

„V tom případě, Afik je tvou matkou, protože mu pomáhala s vytvořením tvé kopie,“ Hekorova logická úvaha nás příjemně pobavila.

„Komu z nich se podobám víc?“ Tak tohle byl první Emlojův vtip, který se mu opravdu povedl.

„Jak stará je drefanská civilizace?“ Zeptal se Algán.

„Pár tisíc let,“ odpověděl za mě Elek.

„Nechápu, mezi pár tisíci a půl miliónem let je poněkud rozdíl, nezdá se vám?“

„Ani ne, v naší civilizaci platí oboje,“ pokračoval Elek. „Naše civilizace aktivně existuje skutečně jen několik tisíciletí. Ale platí i toho

půl miliónu let – jenže trochu jinak. Po celou tu dobu náš národ totiž spal v kapslích pro dlouhodobý spánek. Jen Emloj byl vzhůru a bděl nad námi.“

„Tohle vypadá jako velice zajímavý příběh a nesmírně rád si ho poslechnu celý. Jenže se mi zdá, že bude velmi dlouhý a náročný, proto bych ho odložil na později. Teď bych rád slyšel vše, co víte o tom meziplanetárním mostě.“

„Emloji, jak pokračuje tvá analýza záznamů?“

„Mám hotovo, Arino. Podařilo se mi rozluštit jazyk Koranů, tak si stavitelé toho mostu říkali,“ odpověděl mi Emloj.

„Takže nám můžeš říct, co se s nimi stalo, proč odešli a kam?“ zeptal se Algán.

„To mohu, ale asi vás moc nepotěším. Korané nikam neodešli, zemřeli,“ Emlojova poslední slova nás zrovna moc nepotěšila.

„Chci se zeptat, jak mohla zemřít celá civilizace obývající dvě planety, ale bojím se odpovědi,“ přiznal Algán.

„Emloji, co se stalo Koranům?“ položila jsem mu přímou otázku.

„Okopírované záznamy to popisují velmi podrobně a případné nálezce varují před stejnou chybou.“

„Takže to byla nějaká nehoda,“ skočil mu do řeči Hekor se svou domněnkou.

„Nehoda to rozhodně nebyla. Vše, co Korané učinili, bylo zcela úmyslné a cílené. Jenže to také byla katastrofální chyba, které se dopustili z neznalosti všech jemných souvislostí.“

„Co to bylo za chybu?“ chtěla jsem vědět.

„Podle toho, co jsem vyčetl v koranských záznamech, byla tato soustava velice chudá na určité kovy.“

„To dává smysl. V celé soustavě jsou jen tři planety a hrstka asteroidů,“ Kara potvrdila reálnost nedostatku.

„Korané dosáhli vysoké technické úrovně, na které potřebovali velké množství vzácných kovů. Na stavbu mostu použili obrovské množství železa, jednoho z mála kovů, kterých měli dostatek.“

„Ve zbytku soustavy toho také moc nenalezli, ale věděli, že na jejich planetách je velké množství tolik potřebných kovů – jenže ty se nedaly těžit. Povrchové vrstvy půdy obsahovaly obrovské množství těchto kovů, ale ty byly rozptýlené po celém povrchu jen ve stopovém množství.“

„Po mnohaletém výzkumu našli způsob, jak tyto kovy efektivně těžit. Vyšlechtili spoustu nových druhů rostlin, které tyto kovy navázaly do svých kořenových systémů, ze kterých je pak snadno extrahovali.“

„Několik desetiletí vše fungovalo na výbornou. Jenže pak se začaly objevovat problémy. Na obou světech propukla nová choroba. Chovná, ale i divoká zvířata jim začala hynout hlady, a to navzdory skutečnosti, že potravy měli dostatek a žaludky plné. Po dlouhých výzkumech zjistili, že tyto poruchy trávení způsobil nedostatek specifických kovů v potravě.“

„Pokusili se to napravit, ale už bylo pozdě. Výzkumy trvaly příliš dlouho a samotné kovy se už neměly jak do rostlin dostat. Drtivou většinu původních druhů totiž nahradily geneticky modifikované rostliny.“

„Několik let se pokoušeli vše vrátit zpět, ale už bylo pozdě. Křehká rovnováha byla zničena. Krátce na to začalo rychlé vymírání obou světů. Během jedné generace bylo po všem.“

„Jen na jejich domovské planetě přežilo několik zmutovaných rostlinných druhů, které jsme zde viděli.“

Vesmírné společenství

Krátce po setkání na planetě Koranů jsme se po boku GA-01 vydali na cestu do srdce Vesmírného společenství, na planetu Triga.

Podle Algánových odhadů nám to mělo zabrat více než týden, v závislosti na době potřebné k nabíjení akumulátorů. Obě posádky překvapilo zjištění, že oba kosmické letouny mají srovnatelný dolet, kapacitu akumulátorů a výkon solárních článků, ačkoli my jsme za všechny tři body vděčili virtuální civilizaci na planetě Toli.

Nebýt času stráveného na jejich planetě a úprav provedených na Arantu, dozajista bychom se k nadobru vůbec nepřiblížili a ploužili se směrem k pátému nadobru. Jenže podle směru, kterým nyní letíme, to vypadá, že ani náš pátý nadobr nebyl ten, v něhož jsme tak dlouho doufali.

Každopádně se stalo, co se stalo, a my jsme nyní byli už jen nepatrný krok od jednoho ze dvou cílů našeho hledání. Sice nás mrzelo, že to není Atan, ale těšilo nás, že jsme našli domov našich triganských přátel.

Navíc tu byl GA-01, který nám dával naději na budoucí pomoc při našem pátrání. Jeho pomoc nám sice nikdo nenabídl, přesto se naše naděje upínala tímto směrem. GA-01 byl postaven za účelem zkoumat vesmír – ostatně naše setkání u oranžového nadobra tomu bylo důkazem. A co jiného bylo naše pátrání po Atanu a Vesmírném společenství než průzkum vesmíru?

K tomu nelze opomíjet, že naši triganští přátelé nám slibovali pomoc jejich společenství už na planetě Dévů. Ačkoliv tehdy nevěděli o nadsvětelném pohonu, který mezitím společenství získalo.

Navíc tu ještě byla planeta Země. Pozemšťané, kteří byli členy posádky GA-01, nám sice také nic neslíbili, ale několikrát se zmínili o sesterském letounu Galileo. V takovém případě se naše šance na nalezení domova ztrojnásobí, což je povzbudivé. Tedy, povzbudivé to je jen tehdy, když si nepředstavuji nezměrnou rozlohu galaxie.

***

Jedenáct dní – tak dlouho nám zabrala cesta od planety Koranů k planetě Triga, kde jsme měli přistát. Přiznávám, že jsem byla velice zvědavá, a to nejen na planetu Triga, ale také mě zajímalo, jak vypadá kosmodrom tak starobylé civilizace.

Jaké pak bylo mé zklamání, když jsme přistáli na obyčejné louce. Algán mi později vysvětlil, že jejich GA-01 byl první hvězdolet, který odlétal z planety Triga po několika desítkách tisíciletí a neplánovalo se, že by zde měl přistávat pravidelně. Musela jsem souhlasit, že stavba velkého kosmodromu by v takovém případě byla naprosto zbytečná.

Po přistání nás přivítala nevelká delegace, vedená mužem jménem Dymil, vedoucím úřadu pro kosmonautiku a vesmír. Dále tam byli jeho zástupce a Tomáš Janek, muž o kterém nám Algán vyprávěl při našem prvním setkání. Jen se zapomněl zmínit o svém nemalém zapojení do tehdejších událostí.

Po formálním uvítání a hlavně srdečném přivítání, přišla na řadu skupina lidí stojících opodál. Jak se vzápětí ukázalo, byli to příbuzní našich šesti Triganů. Následné setkání bylo mnohem srdečnější než formální uvítání po vystoupení z Aranta.

Ostatně se nebylo čemu divit, jejich osudná výprava odletěla před více než sto čtyřiceti lety a měla trvat jen několik let. Nikdo z místních už ani nedoufal, že by se se svými blízkými někdy setkal, a teď tu bylo šest dávno oplakaných duší.

Ono setkání trvalo dlouho, ale nemohlo trvat věčně. Obě posádky totiž byly pozvány před velkou radu společenství, která se kvůli nám dnes sešla a již na nás čekala.

Čekala jsem, že sídlo rady bude nějaká impozantní budova. Jenže nebyla. Ve skutečnosti se jednalo o vcelku běžně vypadající stavbu, i když jen zvenčí. Zvenčí vypadala jako obří krabice o výšce třípodlažního domu.

Zato uvnitř to bylo mnohem zajímavější. Hlavní vchod ústil do působivé haly která byla ozdobena mnoha obrazy s všelijakými výjevy. Mytryn mi prozradil, že všechny tyto krajiny pocházejí z různých planet společenství.

Nechyběly tam ani menší boční místnosti, kde se setkávali jednotliví zástupci a diskutovali o rozličných věcech nad šálkem ještě rozličnějších nápojů. Samotný jednací sál byla jedna obří místnost podpíraná mnoha zdobnými sloupy.

Očekávala jsem řady lavic pro delegáty, ale to byl velký omyl. Namísto lavic tam měli pohodlně vyhlížející křesílka a stolky. Ačkoliv u některých zástupců bych to křesílka nenazvala ani ve snu. Spíš to bylo nějaké takové nepopsatelné cosi sloužící k odkládání těl bytostí nelidských tvarů. Jinak to snad ani popsat nejde.

Dymil nás neomylně zavedl na pódium, kde na nás čekala řada křesílek.

„Před více než sto čtyřiceti lety se EJ-241 vydala na svou výpravu," ujal se slova Dymil. „Tehdy nikoho ani nenapadlo, jak tato výprava dopadne. Pravda, čtyři její členové zahynuli, ale v našich vzpomínkách budou žít navždy. Dnes však nastal velký den: šest z nich se navrátilo domů a přivedli s sebou nové přátele."

„Tři zástupci z civilizace Dref: Afik Juk Haj, jejího bratra Eleka Juk Haj a moudrého Emloje, zcela myslící stroj." Koutky mých úst se pozvedly v pobaveném úsměvu, když Dymil nazval Emloje moudrým. Pravda, Emloj se dá nazvat například výjimečným, geniálním, možná i jedinečným, ale moudrost bych k jeho popisu rozhodně nezvolila.

„Dále zde máme zástupce Atanů: Helíja – velitelka výpravy, Hekor – pilot nadsvětelného letounu, Arina – palubní technička, Eris – atanský biolog, a Feréja – astronomka a navigátorka. A co je na této pětici nejzajímavější? Jsou to lidé, a co víc, po genetické stránce jsou naprosto shodní s námi, Trigany, a lidmi Země."

„Za celá ta tisíciletí, co zkoumáme vesmír, jsme nikdy nenarazili na dvě nezávislé civilizace, které by se vyvinuly do naprosto identické formy. A nyní tu máme už třetí takovou civilizaci, nebo druhou záleží jak do toho započítáte nás Trigany, to vše se stalo v rozmezí pouhých padesáti let. Skoro se bojím říct, co nám přinese další půlstoletí."

„Jak by řekl přítel Tomáš ze Země, dost bylo zbytečného tlachání. Vidím, jak jste zvědaví na vyprávění našich navrátivších a jejich přátel, takže jim tímto předávám slovo."

Jako první se ujal vyprávění Mytryn. V okamžiku, kdy dospěl do bodu, ve kterém se jim ztratily všechny hvězdy, jej Dymil přerušil s vysvětlením, že to, co se jim přihodilo, byl průlet kosmickou anomálií nazvanou červí díra. K tomu nám vysvětlil, že před nějakými padesáti lety podobnou anomálií proletěl i pozemský světelný hvězdolet Aurora Borealis.

Tehdejší průlet červí dírou vyvolal značný zájem, ale to se nedalo srovnat s Dévy.

Čekala jsem, že je nejvíc zaujme schopnost telepatie, ale i s ní se už setkali. Je to sice jen několik měsíců, co Galileo, sesterský letoun GA-01, objevil civilizaci Sjerpanů, ale už se to stalo a oni ji díky tomu znají. Objevení další telepatické civilizace je zaujalo, ale unikát to nebyl.

Zato zjištění, že se jedná o inteligentní stromy, zaujalo všechny. Hned chtěli vědět, kde přesně se planeta Dévů nachází. Jenže v tom byl problém:

naše hvězdná mapa připomínala klikatou čáru. V počítači jsme sice měli staré triganské mapy, ale ty nám byly k ničemu, protože jsme nevěděli, kde se Vesmírné společenství nachází. Emloj se sice snažil určit, přesné umístění námi navštívených planet v galaxii, ale naše klikatá čára mu to neusnadňovala, i když byl přesvědčen, že to dokáže, jen potřeboval několik pevných záchytných bodů. Ty jsme ale neměli.

Poté došlo na naše setkání a následný odlet z planety Dévů. Objev koorbitální soustavy se dvěma inteligentními formami života je zaujal, zato planeta gladiátorů všechny zklamala.

U planety opic se rozběhla krátká diskuze o tom, zda má společenství poskytnout pomoc, ale nakonec se všichni shodli na tom, že parazitické, byť inteligentní bakterie si záchranu nezaslouží.

Zato přítomným zástupcům civilizace Dref přislíbili, nebo spíše potvrdili námi slíbenou pomoc s nalezením nového domova a následným přesunem.

Během naší cesty jsme objevili hned několik potenciálně vhodných světů, ale neznali jsme jejich blízké sousedství a náš průzkum byl velice povrchní. Navíc byly příliš daleko od společenství.

Nakonec jsme se dostali k dvojplanetě u oranžového nadobra s majestátním meziplanetárním mostem a příčinou vyhynutí jeho stavitelů.

To asi vyvolalo největší zájem, protože dosud neslyšeli ani o teorii dvou planet obíhajících společné těžiště.

Vyhynutí druhu vyvolalo všeobecný zármutek, ale podle nalezených záznamů se to stalo před několika staletími a teď už se s tím nedalo nic dělat. Přesto to všechny mrzelo.

„Za jak dlouho se může GA-01 vydat zpět do vesmíru?“ zeptal se Dymil.

„Akumulátory se dobíjí asi za dva dny, také potřebujeme doplnit zásoby.“

„O to se postará můj zástupce. Algáne, ty a tvá posádka si teď odpočiňte. Za dva dny vyrazíte hledat domov našich atanských hostů.“

Tak přece jen nám pomohou, pomyslela jsem si. Mytryn mě sice ujišťoval, že tomu tak bude, ale dosud to bylo jen jeho slovo. I když velká rada to ještě musí schválit, ale jak se mi zdá, tak to už bude pouhá formalita.

„Předtím, než se vydáme do vesmíru, musíme spojit naše hvězdné mapy s těmi z Aranta. Rád bych začal pátrat v oblasti červeného trpaslíka,

u kterého se Arant vynořil z onoho podivného letu. Vím, že Atané prohledali jeho okolí, ale pak oblast opustili. Já bych rád prohledal široké okolí.“

„Mapy předám našim nejlepším kartografům, astronomům a navigátorům. Až se vydáte do kosmu, budete mít řádnou mapu navštívených hvězd.“

„Země se k pátrání také připojí, jen musíme vyřešit jeden drobný problém,“ ozval se zástupce druhé lidské civilizace.

„Jaký máte problém? Můžeme vám s ním nějak pomoci?“ nabídl mu Dymil.

Celé mi to přišlo poněkud zvláštní. Podle toho, co mi prozradila posádka GA-01, planeta Země nebyla členem Vesmírného společenství, a přesto měla zástupce v radě.

„Jistě víte, že Galileo pátrá v okolí Sjerpu a hledá stopy po tom záhadném zachránci Tylvanů a Ivajanů.“

„Toho si jsem vědom,“ přiznal Algán. „Slyšel jsem, že na planetě Enélie našli nějakou stopu.“

„Ano, lid Enélie se vyvinul na planetě Bigut. Jenže zjistili, že se jejich hvězda chystá vybuchnout, a tak se rozhodli odletět do vesmíru, ale neměli jak. Jednoho dne se tam objevil muž, který si říkal Atus, a v podstatě je zachránil. Pomohl jim postavit obří archu a naplánovat cestu k novému domovu. Jenže několik let před odletem zemřel.“

„V jeho pozůstalosti se našlo pár listů popsaných v neznámém jazyce. Isao Watanabe jim nabídl služby palubního počítače, jenže když ty listy dostala do ruky Tereza Horská, okamžitě v nich poznala svou mateřštinu.“

„To je vskutku zajímavé. Co na těch papírech stálo?“ zeptal se Dymila.

„Nic, co by stálo za zmínku. Jediná zajímavá věc na tom je český jazyk, v němž jsou slova napsána.“

„A jaký je ten problém, který máte?“ Dymil se vrátil zpět na začátek diskuze.

„Nemůžeme se spojit s Galileem,“ odpověděl pozemšťan.

KONEC ČTVRTÉHO DÍLU